

BİR CANAVARI YENMENİZ İÇİN
ONDAN DAHA CANAVAR OLMANIZ GEREKİR.

MINDEFCK

3
KIZIL

MELEK

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Logan Bennett, Lana'nın intikam arzusuyla beslenmeyen, umut dolu bir gelecek hayali kurmasını sağlıyordu. Ancak yine de bu, Lana'nın intikamını durduracağı anlamına gelmiyordu. Durduramayacağını bilse de bir gün karşısına çıkacak ihtimallerin varlığına tutunuyordu.

Lana, iyi bir adama içindeki canavarı nasıl sevdireceğini bilmiyordu. Logan'ın onun buzlarını erittiğini, onu zayıf ve kırılgan hâle getirdiğinin farkındadır.

Eğer biri Logan'a dokunacak olursa ya da zarar verirse Lana, bizzat onlarla da uğraşmak zorunda kalacaktır.

Peki Logan, böyle bir canavarla birlikte olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktır?

📀 artemisyayinlari ✖ artemiskitap 📷 artemisyayinlari

ARTEMIS

9 786258 667264

Çeviren: Duyra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

LANA
MYERS

ARTEMIS YAYINLARI

—

Düzenleme
Ny.özlem

YAYIN NO: 2750

Kızıl Melek

Mindfuck Serisinin Üçüncü Kitabı

S. T. Abby

Orijinal Adı: Scarlet Angel

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Buşra Tekin

Editör: Mihriban Onur

Son Okuma: Layla Tiryaki

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSU

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Nisan 2026

ISBN: 978-625-8667-26-4

Sertifika No: 43949

Kızıl Melek

© 2026, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Scarlet Angel

© 2016, S. T. Abby

Kتابın Türkçe yayın hakları Nurgihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMIS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No *15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com - www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDFUCK

3

KIZIL

MELEK

Çeviren
Büşra Tekin

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.

Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~
~~Ben Harris~~
~~Tyler Shane~~
~~Lawrence Martin~~
~~Ara sokaktaki adam~~
~~Kenneth Ferguson~~

*Bir canavarı yenmeniz için ondan daha canavar
olmanız gerekir. Bir canavarı sevmek içinse ruhunuzu
onunla paylaşmanız gerekir.*

-Lana Myers

Birinci Bölüm

Bir dakika geç kalmaktansa üç saat erken gitmek daha iyidir.

-William Shakespeare

“Kızı neden bıraktığını anlamadım. Profiline hiç uymuyor,” dedim Craig arabayı polis merkezinin önüne park ederken. “Seri cinayetlere başlayan bir cinsel sadist kurbanını öylece bırakmaz.”

“Ben de anlayamadım. Kız o kadar travmatize olmuş ki polislerin onu bize getirmesine bile müsaade etmemiş. Buraya gelmek zorunda olduğumuzu, sadece seninle konuşacağını söylemiş. Babası bile daha yanına girmemiş. Seninle konuşmadan onunla konuşamayacağını söylemiş.”

Aklım karman çorman bir hâlde hızla polis merkezine girdim. Selamlaşma faslını Craig’e bırakmıştım. Plemmons, kızı neden bu kasabaya bırakmıştı? Ya da kızı niye bırakmıştı?

Kızın tutulduğu odaya girdiğimde aklımda binlerce soru dönüp duruyordu. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle panik hâlinde oturan kız titriyordu, omuzlarında bir battaniye vardı.

İçeride kıza güvenli bir alan bırakmış üç adam ve bir kadın vardı. Kızın dehşete kapıldığı ortadaydı, bu gayet anlaşılır bir durumdu üstelik. Birisi ona çok fazla yaklaştıysa birkaç panikata geçirmiş olması da muhtemeldi.

“Ben Kıdemli Özel Ajan Bennett,” dedim yavaşça. Ses tonumun baskın değil de daha sıcak olmasına özen göstermiştim.

Bakışları beni bulduğu an hıçkırmaya başladı. Herkesin aklı benim kadar karışmıştı.

“Bana... Sadece... Seninle konuşmamı... Söyledi,” dedi hıçkırıklarının arasında. “Sen gelene kadar... Kimseye göstermemi söyledi... Sadece sana.”

Temkinli bir adım atarak ona yaklaşıırken anlamaya çalışıyordum.

“Bana ne göstereceksin, Erica?” diye sordum. Önünde nazikçe diz çökerek kendimi karşısında daha küçük, daha az tehditkâr göstermeye çalıştım.

“Bunu,” dedi. Üzerindeki örtüyü kaldırıp eteğini sıyırdığında, bacağına iç kısmındaki bandaj dikkatimi çekti. Bandajdan kan damlıyordu, kenardaki kadın memura baktım.

“Bakmamıza izin vermedi. Sen gelene kadar yardım etmemizi kabul etmedi,” diye cevap verdi kadın sessiz soruma.

Erica, bandajı sıyrarak açtığında tenine kazınan kelimeyi gördüm.

KORUYAMAZSIN.

Sonunda nokta bile vardı.

Tamamen anlamsız bir kelime daha.

“Sana nereye gideceğini söyledi mi?” diye sordum.

Kız hıçkırıklara boğulmuştu, başını iki yana salladı. “Emirlerine uymazsam beni öldüreceğini söyledi. Benim için geri gelebileceğini söyledi. Seni bir kez kaçırdım, tekrar kaçıra-

bilirim, dedi. Emirlerine harfiyen uyarsam yaşamama izin vereceğini söyledi.”

“Bana bunu göstermeni mi emretti?” diye sordum söylediklerini anlamaya çalışırken.

“Ever. Seni buraya getirmemi ve bunu göstermemi istedi. Yapmam gereken tek şey buydu, sonra yaşamama izin vercekti.”

O kadar şiddetli ağlıyordu ki söylediklerini anlamak çok zordu. Ancak ona daha fazla soru sormamam gerektiğinin farkındaydım. Şu an sorgulanacak durumda değildi.

Plemmons onu mahvetmişti.

“Şimdi babamı görebilir miyim?” diye sordu hıçkırarak. “Bana söyleneni yaptım. Yapmam gerekeni yaptım,” dedi ağlamaya devam ederken.

“Tabii ki, Erica.”

Yaptığı şey yüzünden babasına ne gibi bir ceza verilmesi gerektiği hususunda henüz karara varılmamıştı. Bu durum için geçici olarak serbestti.

Başım la babasını içeri almalarını işaret ettiğimde kapıyı açtılar. Saniyeler sonra, yıkılmış olan adam içeri koşup ağlayan kızına sarıldı. Kız babasının göğsünde ağlarken odadan çıkıp onlara biraz mahremiyet sundum.

Kapının önüne geldiğimizde Craig’e, “Koruyamazsın,” dedim.

“Mesajının devamıdır belki? Onu,” dedi tabletinden yargıcın asılan karısının fotoğrafını açarken. “Hep,” diye devam etti Lisa’nın kolunun fotoğrafını göstererek. “Koruyamazsın,” dedi ve ardından bakışları bana döndü.

Craig’in yanında duran Donny başını iki yana salladı. “Ama Erica artık bizimle. Yani bundan sonra onu koruyamayacağımız anlamına mı geliyor? Belki de oyunu bir üst seviyeye taşıyordur?”

Tenimde buz gibi ürperti gezindi.

“*Logan Bennett, onu hep koruyamazsın.* Mesajın ilk kısmında benim ismimi de cesede kazımıştı.”

Hepsinin gözleri irileşirken telaşla telefonumu çıkardım. Lana’yı aradım ama doğrudan sesli mesaja yönlendiriyordu. Küfrederek bu gece kapısında bekleyecek olan devriyeyi aradım.

“Kıdemli Özel Ajan Bennett, size nasıl yardımcı...”

“Lana nerede? Şu an evi izliyor musunuz?”

“Hayır... Şey... Özür dilerim, efendim. Birisi size söylemiştir sanıyordum. Diğer sapığın gömdüğü çocukları bulmak üzere görevlendirildik.”

Sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi midem bulandı. Telefonu kapatıp delirmişçesine bir hızla Duke’u aradım.

“Dedektif Duke...”

“Şu an Lana’yla olduğunu söyle,” diye hızla atıldım.

“Hayır... Seninle sanıyordum. Onu en son sizin merkezde görmemiş miydin?”

“Kahretsin, onu yalnız mı bıraktın?”

“Seninle sanıyordum! Memurlarımın bilgilendirmesine göre onu evinden almışsın, sonra da senin yanında gördüm!”

“Siktir!”

Telefonu kapatıp buraya geldiğimiz kamyonete koştum. Craig ve Donny de hemen peşimdeydiler.

“Ben burada kalıp ne bulabileceğime bakayım!” diye seslendi Donny.

Craig yan koltuğa geçip kemerini takarken ben mümkün olduğunca hızla otoparktan arabayı çıkardım. Telefonumu ona attım.

“Aramaya devam et.”

Dediğimi yapsa da her seferinde küfredip telefonu kapatıyordu. “Telefonu ya kapalı ya da şarjı bitmiş. Çalmıyor bile.”

Gaza tüm gücümle basarak sirenleri açtım.

“Oraya hemen birilerini gönder!”

“Aradım bile,” dedi telefonunu kulağına götürerek. Craig birine emirler yağdırarak Lana’nın adresini verirken ben de trafikte frene hiç basmadan makas atarak ilerliyordum.

“Yirmi dakikalık mesafedelermiş,” dedi telefonu kapatırken. “Ne kadar zamandır evdedir?”

Midem bulanıyordu. Benden bir saat önce çıkmıştı. Eve varması yarım saat sürerdi. Buradan yola çıkmam iki saati bulmuştu. En az iki buçuk saattir o herifin elindeydi.

Onu kurtaracak kimse yoktu.

İssız bir yerdeydi.

Evine en yakın olan komşusu muhtemelen bir şey duymamıştı bile.

“Çok uzun zamandır,” dedim sertçe. Gaz pedalına daha sert basarken dehşete kapılmıştım. Bir arabaya çarpmaktan son anda kurtulduğum sırada Craig’in nefesini tuttuğunu duydum. “Siktiğimin çok uzun zamanı ”

Düzenleme

Ny.ozlem

İkinci Bölüm

"Cehennem bomboş, bütün şeytanlar burada."

-William Shakespeare (Fırtına)

Olay öncesi.

Çocuklar her şeyde sihir görür derler. Yanına oturduğum kızın bana bakan gözleri bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Küçük olmasına rağmen dünyanın en ahlaksız yanını görmüştü. Üstelik bunda hiç sihir de yoktu. Sadece kötülük vardı.

Lindy May'in bakışlarında bir bıkkınlık varmış gibi görünüyordu ama şu an mantıklı düşünemeyecek kadar duygusaldım.

O herif bunları yapmaya devam edebilmişti çünkü yaşanan her şeyin kafamda olduğuna beni inandırmalarına müsaade etmiştim. Terapistin. O adamın. Annemin...

Benim yüzümden şu an bu çocuk acı çekiyordu. Benim yüzümden bir sürü çocuk ölmüştü. Benim yaşadığım acıları bir sürü çocuk çekmişti.

Sırf ben zayıf olduğum için. O adamın beni manipüle etmesine izin verecek kadar zayıftım.

Bu suçluluk duygusunu kaldıramazdım, kızın yanına oturmak için kendimi zorlarken nefes dahi alamıyordum. Kendi endişelerimi dağıtmak için kızın Lana'yı tanıyor olmasına odaklandım. Hayatında hiç kimseye el sallamamış dahi olsa, bu kızın sırf onu tanıdığı için Lana'ya el salladığından emindim.

“Lana Myers'ı tanıyor musun?” diye sordum.

Gözleri irileşti, Lindy boğazını temizledi. “Hayır. Tanımıyoruz.”

Bu apaçık bir yalandı ama dile getirmedi. Kıpırdanıp durmaya başlamıştı, Lana'dan bahsettiğimden beri huzursuzdu. Craig diğerlerine haber vermeye gitmişti, yani aradığım cevapları almak için fazla vaktim yoktu.

Laurel kaşlarını çatarak Lindy'ye baktı.

“Sana zarar veren o adam... Bana da zarar vermişti,” dedim, benimle bağ kurabileceği bir şey söyleyerek ona yakınlaşmaya çalışırken. Duygularımı bastırmam çok zordu. Ama yıllarca bunun için kendimi eğittikten sonra artık başarabiliyordum.

Laurel uzanıp kolumu çekiştirince kulağıma fısıldayabilmesi için eğildim. Eliyle ağzını siper ettiğini fark ettim. Sanki söyleyeceği kelimelerin hiçbirinin, oluşturduğu bu tünelden kaçmasını istemiyor gibiydi.

“Meleğim, o adamın artık bize zarar vermeyeceğini söyledi,” dediğinde buz gibi bir ürperti tenimde kol gezdi. “Meleğim beni kurtardı. Beni her zaman koruyacak. Şimdi bile.”

Duke içeri girince geri çekilip kızın söylediklerini idrak etmeye çalıştım. Odadan çıkarken konuşulanları duymuyordum bile. Sadece Logan'ın şefkatle beni takip ettiğinin farkındaydım.

Kendime engel olamadan kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı ve hıçkırarak anlattım. Tüm bunların sorumluluğunu üstüme alıyordum.

Başkalarının da zarar görmesine engel olabilirdim.

Kusarcasına aklımdakileri akıttım. Kaçtığım günden beri içimde tuttuğum her şeyi söyledim. Ne konuştuğumuzu bilmiyordum bile, her şey çok bulanıktı.

Suçluluk duygum ve kendime nefretimle yönetilen zihnim otomatik pilottaydı sanki.

Yanından ayrıldığımda Logan bana engel olmadı ama ayaklarım dinlenme odasının önünde tereddüt ederek durdu. Lana, koltuğa oturmuş bu dünyadaki en rahat insanmış gibi televizyon izliyordu.

Bedeni, birinin onu izlediğini hissetmiş gibi bana döndü. Masum bir insanın tepkisi böyle olmazdı.

Bana bakıyordu, sanki burada bir şey söylemem için bana meydan okuyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Meleğim, o adamın artık bize zarar vermeyeceğini söyledi. Meleğim beni kurtardı. Beni her zaman koruyacak. Şimdi bile.

Laurel'in sözleri yüzüme tokat gibi çarparken yerine oturma-
yan tüm parçalar bir bir eşleşmeye başladı. *Melek. Laurel, mele-*
ğim demişti.

Ve Lana'ya el sallamıştı.

Haklı olamazdım.

Lana'nın o adamı öldürüp ona işkence etmesi mümkün olamazdı. Yani... Değil mi?

Lana, sanki ilk taşı atmam için bana meydan okuyormuşçasına tek kaşını kaldırdı. Bir adamı öldürüp öylece buraya gel-di-y-se... Kahrolası bir psikopat olmalıydı.

Hayır. Fazla duygusal düşünüyordum.

Bakışmamızı bölerek oradan uzaklaştım, bazı cevaplara ihtiyacım vardı. Buraya Logan'la gelmişti. Yani demek ki biraz

daha burada duracaktı. Logan aradığı cevapları almadan buradan ayrılmazdı.

Ancak benim almaya niyetli olduğum cevaplar daha farklıydı.

Resmen koşarak arabama bindim. Telefonum Leonard'dan gelen bir aramayla çaldığında çoktan yoldaydım. Cevap vermeyecektim ama sonra telefonu açmaya karar verdim. Söyleyeceklerinin, FBI ajanı olduktan sonra doğru düzgün araştırmadığım için masum çocuklara işkence eden o orospu çocuğuyla ilgili olduğuna emindim.

“Ne oldu?” diye sordum ciddiyetle. Dilimin ucuna kadar gelen hıçkırığı yutup boğazımı temizledim.

“Ferguson’ı öldüren, bizim şu hadım eden katilimizmiş,” dedi fazla sakın bir sesle.

Neredeyse telefonumu düşürecektim.

“Ne?” dedim hayretle.

“Bağlantı kurmamızı istememiş ama çocuğu Lindy May Wheeler’a bırakmış ve bil bakalım kim bir zamanlar Delaney Grove’da yaşıyormuş?”

“Hiç mantıklı değil. Adamın profilini sadist olarak çıkardınız, sadistler...”

“Profilini yeniden gözden geçireceğiz,” diye araya girdi. “Adam bir intikam katili. Sadist değil. Bildiğimizi sandığımız her şey değişmek üzere. Adamın kendini sana yakın hissettiğini düşünüyoruz. Bir şekilde Ferguson’ı ve... Senin geçmişini öğrenmiş,” dedi. Son söylediğine pişman olmuş gibiydi.

Telefonu sıkarken hızımı daha da artırdım.

“Tamam. Başka gelişme olursa haber verirsin,” dedim duygusuzca. İçimde kopan fırtınalar sesime yansımamıştı.

Telefonu kapatınca aklımı kaçırmama sebep olan düşüncelerimi gözden geçirdim. O orospu çocuğunu öldüren kişinin Lana

olduğundan şüphe etmiştim ama bu delilikti. Bu davayla fazla içli dışlı olduğumdan mantıklı düşünemiyordum.

Ama Leonard, katilin geçmişimi bildiğini ve buna odaklandığını söylemişti. Aptal gibi şüphelerimi dile getirdiğimde Lana'ya bana odaklanması için bir sebep vermiştim. Çok sakin-di. Suçlamalarım onu şaşırtmamıştı.

Sanki bu sorulara hazırlıklıydı.

Kenneth'i Lana öldürdüyse o zaman kendisinin iki katı adamları öldürebiliyordu ve bizim seri katilimiz de oydu. Haklı olmam asla mümkün değildi.

O zaman neden hâlâ evine doğru gidiyordum? Neden onun, Laurel'in bahsettiği *melek* olmadığına hâlâ ikna olamamıştım?

Sevgilisini, ona göre harika olan o kadını, böylesine imkânsız ve son derece iğrenç bir şeyle suçlayacak kadar delirdiğimi öğrenirse Logan benden sonsuza dek nefret ederdi.

Lana'nın garaj yoluna park ettiğimde polisler çoktan gitmişti. Kendimi tüm bunların ne kadar saçma olduğuna kaptırmamaya çalıştım. Herkes yeni davada görevlendirilmişti. Polisler, benim öldürmem gereken bir şeytanın geride bıraktığı onlarca cesedi arıyorlardı.

Ev karanlıktı, temkinli hareketlerle kapının kolunu indirdiğimde kilitli olmaması beni şaşırttı. İçeri girince de kapıyı kilitlemedim. Logan zaten Lana'nın odasına girdiği için orayı atlardım, muhtemelen kirli çamaşırlarını oraya saklamıyordu.

Ondan şüphelendiğim için deli olduğumu haykıran yanımduymazdan geliyordum. Fiziksel olarak bunları yapması muhtemel bile değildi. Kenneth'i öldürmek aşırı zor bir iş olsa gerekti. Önce o pisliği bodrum kattan taşıması gerekecekti. Sonra sahile giden yolu çıkacaktı. Mümkün değildi.

Ama evi incelemeye devam ettim, içgüdülerimin beni yönetmesine izin veriyordum.

Bu kızla ilgili bir şeyler vardı... Logan'ın göremediği esrarengiz bir şeyler. Ruhunuzun derinlerine işleyen karanlık bir bakışı vardı. Ama bir çocuğu kurtaran insan ne kadar karanlık olabilirdi ki? Aklım karman çorman bir hâldeydi.

Kilitli bir kapıya denk gelince içgüdülerim hemen kilidi açmamı söyledi. Benim kadar becerikli birisi için kolay işti, kapıyı saniyeler içinde açtım. Ancak içerisi boştu.

Neden boş bir odayı kilitlerdiniz ki?

Duvara dayalı dört kitaplık vardı ve dördü de boştu.

Aklım karışsa da arkamı döndüm ve bir anda üstüme yürüyene iri bedenle karşılaşınca boğazımdan bir feryat koptu.

Silahıma uzansam da çok geç kalmıştım. Karşımdaki yaratık beni tutup duvara vurduğunda dudaklarımdan dökülen acı çığlıkla sersemlemiştim.

Silahım elimden düştü. Beni tekrar duvara çarptığında acıyla inledim. Nane kokan sıcak nefesi tenimde gezerken ellerimi arkamda sabitlediğini hissettim.

“Evet, çok hoş bir sürpriz oldu bu, Ajan Grace. Öyle değil mi?” dedi adam. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Bir alana bir bedava,” diye devam ederken hâlâ beni tutuyordu. “Diğerini beklemem kötü oldu. Sıranı beklemen gerekecek. Kızıl saçlarına şimdilik göz yumacağım.”

Onun kim olduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi. Onca kaosun arasında Logan muhtemelen polislerin bakıcılık işinden alındığını fark etmemişti. Şu an burada olabilecek tek bir kişi vardı.

“Söylesene, Ajan Grace,” dedi kendi kelepçemle beni hareketsiz bırakırken. Çaresizce karşı koymaya çalışıyordum. “Öcünden korkuyor musun?”

Midem bulandı. Beni yere ittiğinde ılık atmaya çalıştım. Hızla üstüme çıkıp yardım ılıklarına gülmekle yetindi. Kahkahaları gittikçe gürültülü bir hâl alıyordu.

“Bağır! İstediiğın kadar bağır!” dedi alayla. “Burası bağırarak için şahane bir yer çünkü kimse seni duyamaz, ajan.”

Ayaklarımı kıvırdığı an ellerimle ayaklarımı birbirine bağlayarak belimin bükölmesine sebep olduğunu fark ettim.

“Ama misafirim geldiğinde bağıramazsın,” diye devam etti karanlıkta sırtarak. Gözlerim karanlığa alışınca adamın kel kafasını görebildim. Ağzıma bir şey tıktı.

Karşı koymaya çalışsam da tırnaklarını eneme geçirerek dudaklarımı zorla açtı. Ağzımı güzelce kapattığından emin olduktan sonra varla yok arası bir bant sesi duydum. Sonra ağzımı bantladı.

Tekrar karşı koymaya çalıştım ama ellerim ve ayaklarım birbirine bağlıydı. Beni kaldırırken gülmekle yetindi. Hiç zorlanmadan beni alt kata indirirken, bile isteye kafamı duvara arpmamama sebep oluyordu.

İnledim ama ağzımı kapattığı için yalnızca boğuk bir ses duyuluyordu. Hızla döndüğünde kafamı sertçe duvara çarptım.

“Aman,” dedi kıs kıs gülerek.

Beni yere bıraktığında inlesem de kalamla dirseğimi yere öyle sert vurmuştum ki bu ses iniltimi bastırmıştı. Duyduğum gıcırtı geniş giyinme dolabının kapaklarından geliyordu. Kaburgalarımı kırarak kadar güçlü bir tekmeyle beni daracık dolaba itti.

Kalan mesafede beni sürükledikten sonra yanıma eğilmişti. Gözlerime düşen saçları itmek için uzandığında başımı çevirdim.

“Gösterinin tadını çıkar, Ajan Grace. En azından neyle karşılaşacağını görecekisin.”

Ardından dolabın kapaklarını kapattı ve küçük aralıklardan uzaklaşmasını izlemem için beni yalnız bıraktı.

Yumuşak, klasik bir müzik evi sardı. Buradan evin kapısını görebiliyordum. Keşke Lana'dan hiç şüphelenmeseydim.

Gözümden düşen bir damla yaş sanki tenimi dağılayarak düşüyordu.

Logan, muhtemelen Lana'yla birlikte gelecekti. Gözlerimin önünde ölebilirdi. Onu uyaramamıştım bile.

Arka cebimdeki telefonumun bana eziyet edercesine orada durduğunu hissedebiliyordum. Çok yakın olsa da imkânsızdı. Ne kadar kıvranırsam kıvranayım uzanamıyordum.

Kapı sonunda açıldığında sanki aradan saatler geçmişti. Çığlık atmaya çalıştım. Lana'yı uyarmaya çalıştım. Ama çıkardığım küçücük sesi de müzik boğuyordu.

Lana kapıyı kapatırken yalnızdı, Logan yoktu. Kurtulma umudumuz tamamen bitmişti.

Her şey hızla gerçekleşti.

Plemmons onu gafil avlayarak yüzünün sağ tarafına yumruğunu indirdi. Lana darbenin etkisiyle duvara çarparken anahtarları ve telefonu elinden düşmüştü. Sersemlemişti.

Plemmons onun üstüne çullandığında Lana ona vurmak istercesine elini kaldırmaya hazırlanıyordu ki adam onu bileğinden yakalayıp diğer koluyla boğmaya başladı. Müziğe rağmen Plemmons'ın söylediği her bir kelimeyi duyabiliyordum.

“Cesursun. Hoşuma gitti. Çok da güzelsin. Ajan Bennett iyi bir seçim yapmış,” dedi alayla. “Sonunda seni yapayalnız bıraktı işte. Anlat bakalım, prenses, öcünden korkuyor musun?”

Plemmons onu kaldırıp duvara fırlattı. Lana yere düşmeden önce sertçe duvara çarpmıştı.

Yavaşça kendini kaldırmaya çalışırken kulaklarıma dolan ses bu kadının kahkahasıydı.

“Öcü,” dedi Lana, karşısındaki adama bakarken. “Gelmen çok uzun sürdü.”

Plemmons’ın yüzündeki öfkeye hayret eklenirken duraksadı. Bu adam verdiği korkudan ve acıdan zevk alıyordu.

Ama Lana’nın bunlara bağışıklığı vardı sanki.

Logan nasıl davranması gerektiğini ona söylemiş miydi acaba?

Yoksa gerçekten bir aptal gibi korkusuz muydu?

Plemmons ona doğru atılarak Lana’nın karnına tekme attı ve ardından saçından yakalayıp ayağa kaldırdı.

Acı dolu bir inilti Lana’nın dudaklarından döküldüğünde Plemmons onu öyle sertçe duvara çarptı ki bir şeylerin çatladığını duydum. Lana’nın yüzü yana dönüktü ve Plemmons arkasına yaklaşırken gülümsüyordu.

“Bakıyorum da artık gülmüyorsun, değil mi?” dedi Plemmons. Bir eliyle Lana’nın taytını sıyırmaya başladı. “Bu akşam artık gülmek yok.”

“Bence ikna edici olması için yeterince hasar aldım,” dedi Lana. Plemmons daha konuşmayı bitirmemişti bile.

Bu söylediği tuhaf şey adamın duraksamasına sebep oldu, nabzım kulaklarımda atıyordu.

Lana, dirseğini geriye doğru itip imkânsız açısına rağmen adamın yüzüne vurdu. Adam sendelerken ben hayretle burnumdan solumuştum.

Lana ağzını silip eline bakarken diğer eliyle ışığı açınca parmaklarındaki kan gözler önüne serildi.

Burnu ve alt dudağı kanıyordu, Plemmons’ın vurduğu yer morarmaya başlamıştı. Buna rağmen sanki canı acımıyor gibiydi.

Plemmons gözlerini kıstı.

“Işıklar açıkken Öcü o kadar da korkunç değil,” dedi Lana. Dudaklarının kenarı karanlık bir gülümsemeye kıvrıldı.

Plemmons’ın dirsek darbesi aldığı burnu kanıyordu. Lana’ya atılmadan önce öfkeyle hırladı. Lana dönüp adamın yumruğundan kaçtı ve dizini kaldırarak adamın kaburgalarına sertçe indirdi.

Plemmons iki büklüm olurken Lana, tekrar dönüp ayağını sertçe adamın sırtına vurdu. Plemmons duvara çarpıp şaşkınca ona baktığında Lana’nın gülümsemesi genişlemişti. Adam öfke-den çıldırmıştı. Öldürmeye hazırды.

“Çok fazla yerini morartamam. Hemen şüphelensinler istemeyiz, değil mi?”

Kanım dondu, şaşkınlıkla başımı iki yana salladım.

Plemmons birçok kadını öldürdüğü bıçağını çekti. Lana’ysa öylesine bıçağı süzdü.

“Ah, seni oturtup o kadınlara yaptıklarını sana yapmayı ne çok isterdim. Aynı acı ve korkuyu sana yaşatmayı,” dedi Lana sırtarak onu süzerken. “Ama yapamam. Yine de canın pahasına koruduğun o gururu senden söküp alabilirim. Sahip olduğunu sandığın o *gücünü*. Sonrasında seni öldürebilirim.”

Plemmons bıçağıyla ona saldırdığında adımları hızlıydı ama Lana iki hamlede öyle kolay geri çekildi ki sanki adamla oynuyordu.

Lana üçüncü hamlesinde adamın bileğini yakalayıp hızla kıvrınca Plemmons’ın acıyla inlemesine sebep oldu. Bıçak yere düşünce Lana dönüp adamın ayaklarını yerden kesti.

Plemmons yere düştüğünde Lana, uzanamasın diye bıçağı vurup kenara attı. Plemmons ayağı kalkıp masaya doğru koşarken Lana eğilip bıçağı aldı ve öyle sertçe fırlattı ki bıçak yarıya kadar çekmeceye saplandı.

Plemmons bıçağı çekmeye çalışsa da masanın çekmecesini açılmıyordu. Bu sefer Lana adama atılırken kahkaha attı. Plemmons onu yakalamaya çalıştı ama Lana çok hızlıydı, dizini adamın kasiğine öyle sertçe vurdu ki iki büklüm olan Plemmons aletinin ağrısından neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı.

“Sağlam bir diz darbesi her şeyi çözer,” dedi Lana çekmece-
deki bıçağı sökercesine çıkarıp çekmeceyi açarken. Oradan bir
silah çıkardı. “Bu arada iyi denemeydi. Kendi silahlarımı nereye
sakladığımı bilmem kötü oldu, değil mi?”

Lana kedi, Plemmons fareydi.

Uzun zamandır Boston’a ve şimdi de DC’ye korku salan
adam, Lana’nın kuklasına dönüşmüştü.

Kahrolası Lana Myers kimdi?

Artık yepyeni bir korku içimi sararken çıt çıkarmıyordum.
Cinsel bir sadistin yerde kıvrınmasına sebep olan bir kızı tehdit
etmişim.

“Seni kötü, koca Öcü,” diye iç çekti Lana. Elindeki bıçakla
adamın etrafında dönüyordu. “Korku filmlerinden hep nefret
etmişimdir. Neden, biliyor musun?” diye sordu, Plemmons yer-
de kasiğini tutmuş sallanırken.

“Ben söyleyeyim,” diye sözüne devam etti Lana. Oturma
odasına yürürken adama sırtını dönmüştü. “Çünkü kadınları
hep kendilerini kurtaramayan, çığlık atıp duran küçük çığırt-
kanlar olarak yansıtıyorlar. Kötü adamlar hep yürüyor. Kızlar
hep kaçıyor. Buna rağmen kötü, koca Öcü onları hep yakalaya-
biliyor.”

Lana’nın hâlâ arkası dönükken Plemmons’ın zar zor ayağa
kalkmasını izledim. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, hangisiyle
karşı karşıya kalmam daha kötü olurdu bilmiyordum.

Bir odada iki şeytan vardı.

Bunlar nasıl benim başıma gelmişti?

“Ayrıca kızları hep şans eseri kurtulmuş aptallar gibi göstermelerinden de nefret ediyorum,” diye devam etti Lana, belli ki Plemmons’ın kendisine yaklaştığından habersizdi. “Kızlar son anda bıçağı alıyor da katiller bıçağa doğru koşuyor ya hani? Hayal kırıklığı. Kızlar sonunda gidip yardım çağıracağı zaman adam nasıl oluyorsa ortadan kayboluyor. Ardından son bir kez daha onu öldürmeye çalışıyor.”

Plemmons sessizce Lana’nın arkasından yaklaşıyordu ve bir anda üzerine doğru atıldı.

Lana sırtıarak eğildi, ellerini indirip ayaklarını öyle hızlı havaya kaldırdı ki kalbim boğazımda atıyordu. Ayak bileklerini Plemmons’ın boynuna dolayarak tek bir hareketle sıkmaya başladı.

Siktiğimin bir ninja suikastçısı gibiydi.

Plemmons yere düştüğünde Lana bacaklarını boynundan ayırmadan onu boğmaya devam etti.

“Sen nasıl kadınları boğmayı seviyorsan, ben de erkekleri boğmayı seviyorum,” dedi Lana dişlerini sıkarak. Ses tonu o kadar karanlık ve uğursuzdu ki korkularımı doğruladığı için midem bulanmaya başladı. “Ama ben, kendimden güçsüz olanları avlamıyorum. Ben masumları avlamıyorum.”

Plemmons’ı bıraktı ve yine o saçma, neredeyse doğüstü olan hızıyla ayaklarının üstüne indi. Lana’nın söyledikleri zihnimde yankılanırken ne ifade etmeye çalıştığını düşündüm.

İntikam katili. Leonard karşıımızdaki kişinin bir intikam katili olduğunu söylemişti.

Yakınlık.

Tüm küçük detaylar yerine oturuyordu.

Plemmons ciğerlerine oksijen almaya çalışırken öksürmeye başladı. “Sen... kimsin?” diye sordu zorlukla aldığı nefeslerin arasından.

Lana’nın gülümsemesi genişledi. “Ben, en karanlık adamları indiren kızım. Zayıf olanlara kötü ve acımasız şeyler yapan adamları. Masumları avlayan adamları. Zayıf olduğum zamanlar beni öldürdüklerini sanan adamları. Tıpkı senin öldürdüğün kadınlar gibi.”

Lana yanına eğildiğinde Plemmons boynunu tutarak çırpınmaya başladı. Rol yapıyordu. Korkunç bir aktördü. Kahretsin! Rol yapıyordu işte!

Sonunda tarafımı seçerek Lana’yı uyarmaya çalıştım ama ağızım kapalı olduğu için ve yüksek müzik sesinin etkisiyle kelimelerim duyulmadı.

Lana bıçağın tersini Plemmons’ın yanağına bastırarak gezdirmeye başladı. Plemmons çırpınmayı bırakıp hareketsiz kaldı.

“Sen de benim gibisin,” dedi Plemmons. Ses tonunda korku ya da art niyetten ziyade hayret vardı.

“Hayır,” dedi Lana sessizce. “Senden çok daha kötü ve çok daha iyiyim. Karanlıkta gizlenen canavarların korktuğu o kişiyim. Ve şimdi, Öcü’nün bile kâbusu oldum.”

Lana geri çekildiğinde Plemmons ayağa kalktı. Karşısında öyle bir adam dikilirken Lana göz kırptı. *Kahrolası kız ona göz kırptı.* Yaşananların her bir ânından zevk alıyordu.

Söz verdiği şeyi yapıyordu. Adamın gururunu ve gücünü ellerinden söküp alırken, hissettiği o ölümsüz dokunulmazlığı paramparça ediyordu.

Plemmons bir lamba alıp ona fırlattığında Lana kahkaha atarak eğildi. Plemmons bir sehpa alıp ona fırlattı.

Lana kenara çekilirken hızını kendi yararına kullanıyordu. Sanki her şey tam da böyle olsun istiyordu.

“Gerçek bir adam gibi aletini kaldıramıyorsun bile,” dedi Lana onu tahrik ederek. Plemmons’ın burun delikleri genişleyip yüzü öfkeyle buruşurken Lana sırıtıyordu. “Aletini güzelce kaldırabilmek için bir kadını kesip kan kaybetmesini izlemen gerekiyor. Zayıfsın sen,” dedi odanın diğer tarafına yürürken. “Aslında seninle hiç uğraşmamam lazım. Benim öldürdüğüm adamlar karşısındaki kadını kanatmadan onu becerebilecek kadar güçlü adamlardı. Karşılarındaki kadına haddini bildirmek istiyorlarsa, ona tecavüz ediyorlardı.”

Plemmons’ı kışkırtacak, yarattığı maskeyi parçalayıp erkekliğini ezip geçecek şeyler söylüyordu. Profil çıkarmada çok iyiydi çünkü bunun eğitimini almıştı. Kurbanlarını nasıl küçük düşüreceğini öğrenmişti.

Tıpkı onların kendisini küçük düşürdüğü gibi.

Lana bir kurbandı. Yani en azından bir zamanlar öyleydi.

Konuşmaya devam ederek hikâyesini anlatmaya başladı.

“Onlardan ne aldığımı biliyor musun?” diye sordu bakışlarını Plemmons’ın bacaklarının arasına çevirip tekrar yüzüne bakarken. Midem bulanıyordu. Ne aldığını ben biliyordum. “Her şeyi alıyorum,” dedi sonunda. “Verecek daha çok şeyleri var.”

Lana ona arkasını dönerek Plemmons’a bir tehdit olmadığını, kendisi üzerinde hiç gücü olmadığını gösteriyordu. Silah dolabın önünde duruyordu ama Plemmons tekrar silaha yeltenmedi.

Silaha uzanması zayıflık olurdu.

Lana onunla çok güzel oynuyordu.

Tüm dünyayla oynayan adamlarla oynuyordu.

Ve kazanıyordu.

Plemmons, kendini kanıtlamaya hazırlanarak ona doğru atıldığında Lana önünü döndü. Döndüğünde bıçağı bel hizasında tutuyordu. Plemmons doğruca bıçağı doğru koşunca ses çıkarmamak için kendimi tuttum. Artık birinin beni duymasından endişe ediyordum.

Plemmons'ın gözleri hayretle irileşip rengi atarken Lana gözlerini devirdi. Plemmons sendeleyerek geri çekilince Lana'nın attığı bıçak da saplandığı yerden çıktı.

“Bak şimdi de ben şanslıydım,” dedi Lana alayla. “Korku filmlerinde olduğu gibi. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecekler.”

Plemmons'ın karnındaki yara şiddetle kanarken adam diz üstü çöktü. Hemen müdahale edilmezse hayatta kalamayacağı kadar kan kaybediyordu.

Bu adamın sıradaki kurbanı ben olabilirdim. Şimdiyse Lana'nın her şeyi öğrendiğimi fark edince ne yapacağını merak ediyordum.

Gerçi beni de öldürebilirdi. Kimse ondan şüphelenmezdi.

Ama o üvey babamın peşine düşüp onu öldürmüş ve sonra bir çocuğun hayatını kurtarmıştı. Bir şeytan bile kahraman olabiliyorken ben olamadığım için yüzüstü bıraktığım bir çocuğun hayatını kurtarmıştı hem de.

Lana Myers ya da *her kimse*, bu kadın öylesine karanlık bir olaydan sağ çıkmıştı ki intikam alması gerekmişti.

Ama Logan bu kadınla aynı yatakta uyuyordu.

Ona âşıktı.

Ve bu kadın kahrolası bir psikopattı.

Kendi hatalarımın içimde bıraktığı suçluluk duygusu öyle kuvvetliydi ki onu durdurursam ne olacağını merak ediyordum. Kenneth'in yaptıklarını yanına kâr bırakmama sebep olduğum gibi Lana'nın diğer kurbanları da başkalarına zarar vermeye devam ediyor muydu, bilmiyordum.

Bana söylenen onca yalana inanarak çok fazla insanı yüzüstü bırakmıştım.

O şeytanın yaptıklarına Lana son vermişti.

Ya ben, işini bitirmeden Lana'ya engel oldum diye başkaları zarar görmeye devam ederse? Daha yeni yüzleştiğim suçluluk duygumla bile zar zor başa çıkıyordum.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben seçeneklerimi düşünürken Lana yere oturup adamın kan kaybından ölmesini izlemeye başladı. Bıçağı, sanki en sevdiği di-ziyi açtığı kumandaymış gibi elinde sıradan bir şekilde tutuyordu. Adam kendi kanında boğulurken hayretle Lana'ya bakıyordu.

Zayıf bir kadını öldürmek için gelmesine rağmen aslanın ini-ne giren bir avdan ibaret olduğunu fark etmişti.

“İşte en sevdiğim kısım,” dedi Lana yavaşça. “Pes ediş. Umudun kayıp gittiği, kimsenin seni kurtaramayacağını anladığın o an. Ben de yaşadım. Çok korkunç, bu yüzden şu an tam olarak ne kadar telaşlandığının farkındayım. Ne kadar çaresiz hissettiğinin. Aramızdaki fark şu, sen tekrar ayağa kalkıp bir gün *hepsini* öldürmek için yaşamayacaksın.”

Bir gün hepsini öldürmek için yaşamak.

Söylediği her bir bilgiyi zihnime kazırken tüm dünyaya onun kim olduğunu neden söylemem gerektiğinin ve gerekmediğinin sebeplerini ayırt etmeye çalışıyordum.

“Benden çok fazla şey aldılar. Bana çok az şey bıraktılar. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu,” diye fısıldadı Lana. Söylediklerini zar zor duyuyordum. “Ta ki o gelene kadar.”

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Logan. Logan'dan bahsediyordu.

“Ve sen *onu* öldürmek istedin. O ölmek için fazla iyi. Bizim tam tersimiz. İçindeki ışık hâlâ parlıyor. Umarım cehennemde

seninle eğlenirler. İçimde hâlâ kurtarılabilecek bir ruh varmış gibi hissetmeme sebep olan tek şeyi kendine hedef seçtiğin gün hükmün belli olmuştu. İntikamdan bile daha çok sevdiğim şeyi hedef aldığın gün sonun belliydi.”

Böylelikle cevabımı almıştım. Öcü’nün, kendi bıçağının darbesiyle ölmesini onunla birlikte izledim. Hem de bir kadının ellerinden.

Bir kurbanın ellerinden.

Her nasılsa bu, şairane bir adaletti.

Üçüncü Bölüm

Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman engebesiz olmamıştır.

-William Shakespeare

Abim, Shakespeare'e bayılırdı. Kendi kuşağının hafife aldığı bir adamın sözleriyle yatıp kalkardı. O dönemin insanları, Shakespeare'in gerçek aşk kisvesi altında ürettiği ızdırap ve acı dolu trajedilerin ne kıymetini bilmiş ne de saygı duymuşlardı.

Marcus tam anlamıyla bir romantikti. Ona baktığınızda yalnızca ışığını ve güzelliğini görürdünüz.

Yaşadığımız dünya o ışığı söndürmüştü.

Zarafetini çalmışlardı.

Adına leke sürmüşlerdi.

Onu öldürmüşlerdi.

Bizi mahvetmişlerdi.

Büyük bir keyifle, Öcü'nün son nefesini verişini izledim. Abiminki gibi parlak olan ışıkları artık söndüremeyecekti.

Artık polislere ve FBI'a eziyet eden ölümsüz biri gibi görülmeyecekti. Kadınlara dehşet veren, canlarını almayı bekleyen bir

kâbus olmayacaktı. Öldürmeyi başaramadığı zayıf bir kadının ellerinde can veren bir ölümlü olarak anılacaktı.

Önce harekete geçip onu öldürmeyi başaracak kadar *şanslı* bir kadının ellerinde.

Merakıma yenik düşerek eldivenimi taktım ve ceplerini karıştırmaya başladım. Cebinde bir kumanda vardı. Hımm...

Etrafa bakınca kumandanın neye ait olduğunu gördüm. Şöminenin yanında minicik garip bir alet vardı. Bunun cep telefonlarının sinyali bozan bir alet olduğuna emindim. Eve girmeden önce telefonum çalışıyordu, demek ki bir noktada bu aleti çalıştırmış olmalıydı.

Kumandayı tekrar cebine koyarak yerimden kalktım ve telefona yöneldim. Beni gafil avladığı o beş saniye içinde telefonum elimden düşmüştü. Birini aramaya çalışsam bile işe yaramayacağından emindim. Sinyal yoktu.

Güzel. Onun kurbanlarına yaptığı gibi ben de onun otuz dakika boyunca kan kaybından ölmesini izlemiştim. En azından artık bahanem vardı.

Omzumun üzerinden bakınca kendimi bir korku filminde gibi hissettim ama adam hâlâ ölüydü. Son nefesini vermiş bir ölümlü ortadan kaybolacak değildi.

Bakışlarımı telefona çevirdim ve ardından koltuğa fırlattım. Normal bir kız kenarda duran sinyal bozucuyu fark etmez hatta onun ne olduğunu bile bilmezdi. Hele de birini öldürmek gibi travmatize eden bir deneyimin ardından.

Müziği kapatıp iPod'umu kenara koydum. Şerefsiz.

Birinin eşyalarım dokunmasından nefret ediyordum. Pislik, şimdi evimin tam ortasında kan kaybından ölmüştü. Ortalığı temizlemem saatler sürecekti.

Adama düşüncesiz diyebilirdim ama onu ben bıçakladığım için sanırım bu benim hatamdı. Bıçağını halının üzerine değil de fayans zemine düşürmesini sağlamam gerekirdi.

Pekâlâ. En azından sonunda şu aklımdaki parke döşeme işine girişebilirdim. Normalde evlerimde değişiklik yapmazdım ama Logan buraya çok yakın oturuyordu ve burada kalmak için daha fazla sebebim vardı.

Birinin gelip beni kontrol etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Dışarı çıkıp sokakta bağırarak koşuşturmalı mıydım? Katil bir manyağın saldırısına uğrayıp onu şans eseri öldüren normal birisi nasıl davranırdı?

Bir köşede oturup ileri geri sallanır mıydı? Ağlar mıydı? Böyle yapmayacağını umuyordum. Yalandan ağlamayı beceremiyordum ve sallanmayı da hiç sevmiyordum. Midemi bulandırıyor.

Dehşete kapılmış ve beni yatıştıramazlarmış gibi davranıp bağırmalı mıydım? Bağırmayı da sevmiyordum. Boğazımı acı-uyordu. Dehşete kapılmış gibi yapmak da zordu çünkü nasıl korkulduğunu hatırlamıyordum.

Adam bana tecavüz etmek istiyordu belli ki. Bu hissin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Uyuşuk. Kırgın. İntihara meyilli. Ama benim o şekilde hissetmeme sebep olan, tek bir kişiden daha fazlasıydı.

Beni o kadar mahvolmuş bir hâlde bırakan şey yalnızca tecavüz değildi.

Galiba nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, ki bunun hiçbir önemi yoktu. Zaten bu adam öyle bir noktaya asla varamazdı.

Afallamış gibi mi yoksa şaşkın mı davranmalıydım? Bu adam ölmeyi hak etse de pişmanmışım gibi mi davranmalıydım? Sadist

bok çuvalı öldü diye pişman birinin taklidi yaparsam kahkahalara boğulabilirdim.

Afallamak ya da şaşırmak işimi görürdü. Belki de gerçekten bir adamı öldürdüğüm gerçeğini kabullenemiyormuşum gibi rol yapabilirdim?

Normal kızların ne yapacağını tahmin etmek zordu çünkü en son ne zaman normal olduğumu hatırlayamıyordum. Normal kızlar, nasıl davranacakları konusunda inanılmaz vakit harcarlardı. Aldıkları nefes zaten garantiymiş gibi davranırlardı çünkü o zahmetsiz nefesten hiç mahrum kalmamışlardı.

Peki ya ben? Cehennemi arşınladığım için bunların hepsine duyarsızlaşmıştım.

Şaşırmayı seçtim. Şaşkın rolü yapmak en kolayıydı.

Birinin gelmesini beklerken ifadesiz bir bakış denemeye çalıştım. Sonuçta önünde sonunda Logan beni koruyan kimse olmadığını fark edip birilerini yollayacaktı. Bıçağı eklemelerim bembeyaz kesilecek kadar sıkıca tuttum. Şoka girmiş bir kızın da böyle yapacağına emindim.

Evet.

Bunu halledecektim.

Ve bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Hadi ama...

Sonunda sirenlerin *sesini* duymaya, ışıklarını görmeye başladım. Garaj yolumdan ani bir fren sesi yükseldi. Tanrım. Kurtarılmaya ihtiyacım olmadığı için inanılmaz mutluydum. Bu kadar gürültülü gelirlerken katil beni yerde kan kaybından ölmem için bırakıp kaçacak vakti bile bulurdu.

Salaklar.

Kapıdan içeri girdiklerinde göz ucumla onlara baktım, silahlarını öne doğrultmuşlardı. Katilin burada olduğunu nereden biliyorlardı?

Boş bakış rolüme dönerek beklemeye başladım.

“Hasiktir,” dedi birisi ama *şaşkın* ifademi bozmadan ileriye bakmaya devam ettim.

Buna daha ne kadar devam etmem gerekiyordu?

Kocaman açtığım gözlerim yanmaya başlamıştı. “Plemmons oturma odasında,” diye bağırdı yüksek sesli biri.

Başımı çevirmesem de başka bir adamın silahını Öcü’ye doğrultarak diz çöktüğünü görebiliyordum.

“Temiz.”

“Temiz.”

“Temiz.”

Evimin her bir yanından farklı sesler aynı kelimeyi tekrarladı. Kıpırdamadan bekledim.

“Ölmüş,” dedi diz çöken adam. Omzuna bağlı olan telsize bastı. “Merkez, Plemmons ölmüş. Ev temiz.”

Telsize tekrar basıp aynı kelimeleri tekrar etti.

“Ne oluyor be?” dedi kendi kendine.

Belli ki sinyal bozucu sadece telefonların sinyallerinde etkili olmakla kalmıyordu.

“Bilmiyorum. Benimki de çalışmıyor. Telefonum da öyle. Suç mahallini bozma. Dosya federallerde. Onlar gelene kadar eve dokunmayalım. Yarım saat geç kaldık diye zaten ağzımıza sıçtılar. Herifin bu kadar paranoyak olduğunu nereden bileyim ben? Elde avuçta kim varsa hepimizi isimsiz mezarları kazmaya gönderdiler.”

“Hanımefendi?” dedi diğer adam bana yaklaşıırken. Ben şoka girmiş üzgün küçük bir kız gibi davranırken arkada dolanıp duran şerefsiz arkadaşına cevap vermemişti.

Adam temkinlice bileğime uzandığında irkildim.

“Şşşt,” dedi beni yatıştırırcasına. Bıçağı elimden alıp diğer adama uzattığında memur onu hızla kanıt torbasına koydu. “Güvendesiniz, Bayan Myers.”

Adamın sesi çok nazikti, içten endişesine minnetle gülümsemek için kendimi zor tuttum.

Adamın arkasından bir ses yükseldi, gürültülü bir *tak tak tak* sesi duyuldu. Hiç düşünmeden arkamı döndüğümde adamlar silahlarını çekip odadaki dolaba doğru çevirmişlerdi bile.

Dolabın kapaklarını açtıkları sırada kalbim boğazımda atıyordu. Belli ki kafasıyla dolaba vurmuş olan Hadley, kapaklar açılır açılmaz yere düşünce rengim attı.

Bakışlarım ağzındaki banda gittiğinde kulaklarıma boğazından yükselen boğuk sesler dolmuştu bile.

Lafımı geri alıyordum. Artık korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum, hatırlamıştım. Çünkü korku omurgam boyunca tırmanmaya başlamış, kendine yepyeni bir yol çiziyordu. Buradan kaçmama fırsat kalmadan beni kurşuna dizeceklerdi. Evimde tam şu an en az on beş polis vardı.

Artık şaşırmış gibi rol yapmama da gerek yoktu çünkü gerçekten şaşkına dönmüştüm. Bedenim hiçbir işlevini yerine getiremiyordu sanki. Kaçmak istesem kaçamazdım bile.

Hadley'nin gözleri beni buldu ama adamlar ayaklarını ve ellerini çözerken bakışlarını kaçırmıştı. Elleri tekrar serbest kalır, kalmaz ağzındaki bandı çıkarmak için uzandı.

O an kaskatı kesildim. Tüm olasılıklara rağmen en başından beri bilinci kapalı olsun diye dua etmeye başladım. Yani bu mümkün mü, değil mi? Sonuçta şu âna kadar hiç ses çıkarmamıştı.

Bandı çıkarır çıkarmaz bileklerini ovmaya başladı. Adamlar kalkmasına yardım etti. Hadley sendelese de memurlardan biri kollarının altından tutarak ona destek oldu.

“Ben Ajan Hadley Grace,” dedi adamlar ona soru sormak üzere ağzını açtıkları an.

Bir anda herkes ağzını kapattı, silahlarını indirmişlerdi.

“Devriyelerin çekildiğini duyar duymaz Bayan Myers’ı kontrole gelmiştim,” diye yalan söyledi. Hiç zorlanmadan yalan söylemişti.

Benimle ilgili bir şeyler bulmaya gelmişti.

Tabii ya.

Ben de filmlerdeki o aptal mankafalar gibi elimdeki kartları açık oynamış ve zaten az sonra ölüp kimseye söyleyemeyecek diye Plemmons’a her şeyi anlatmıştım. Kahretsin ki kalkıp şeytani bir monoloğa imza atmıştım!

Ben, bunu Plemmons’a işkence etmek için yapmışım.

Tüm gücünü elinden çekip almak için konuşmuştum.

Birinin beni izlediğini bilmiyordum.

Hadley sert bakışlarıyla uzun bir an boyunca beni süzdü.

“Neler oldu?” diye sordu memur.

Hadley dikkatini ona verdi.

“Üst kattaydım. Kapının açık olduğunu fark ettiğim için evi kontrol etmeye girmiştim. Adam bana arkamdan vurdu ve Bayan Myers gelene kadar beklemek için beni bağlayıp buraya attı. İzlememi istedi. Ona yaptıklarının benim başıma da geleceğini bilerek izlememi istedi.”

Bakışları tekrar bana döndüğünde sessiz bir ifade gördüm ama ne olduğundan emin değildim.

“Bayan Myers ona karşı koydu. Şanslıydı. Adama fırlatacak bir şeyler bile buldu,” dedi içimdeki hayretin artmasına sebep olurken. *Adamın* bana fırlattığı lambayı ve kırık sehpayı gösterdi. “Plemmons’ın bıçağını düşürmesini sağlamayı başardı. Bir şekilde bıçağı ondan önce aldı ve tam zamanında kaldırdı. Plemmons resmen bıçağın üzerine koştu.”

Tam olarak ne halt ettiğini anlamaya çalıştığım sırada Hadley beni incelemeye devam ediyordu. Neden beni koruyordu? Polisler beni tutuklamasın, bu iş kendi ekibine kalsın diye mi gerçekleri söylemiyordu?

“Tertemiz. Acemi. Şansı,” dedi Hadley. Plemmons’a işkence ederken şansla ilgili söylediklerimi duymuş olmalıydı.

Ne yapmaya çalıştığını anlamadığım için hareket etmeden bekledim.

“Kesinlikle öyle,” dedi adamlardan biri.

Hadley bakışlarını kaçırırken dudakları seğirdi. “Ekibime haber vereceğim.”

Midem gittikçe daha da bulanmaya başlamıştı. Telefonunu cebinden alsa da kaşları çatıldı. Ardından bakışlarını cesede çevirdi. “Cebinde bir kumanda var. Ben... Elinde gördüm.”

Durum, gittikçe daha hastalıklı bir hâl alıyordu.

Şu an oynadığı oyun hiç hoşuma gitmemişti.

“Federaller gelene kadar suç mahallinde hiçbir şeye dokunamayız,” dedi adamlardan biri.

Hadley tek kaşını kaldırdı. “Ben federalim.”

“Ama ekibiniz...”

“Siktiğimin ekipleri nerede? Kimse niye telefonlarıma cevap vermiyor?” Logan’ın sesi kapının dışından yükseldi.

“Lana!” diye bağırdı. Sesinden telaşı açıkça hissediliyordu.

“Buradayım!” diye seslendim. Sesim çatlamıştı. Hadley’nin ne yapacağına dair bir fikrim yoktu ve gözlerimdeki yaşlar gerçikti.

Hadley, gerçekte kim olduğumu ona söyleyecekse Logan belki de son kez gözlerinde korku ve tiksinti olmadan bana bakacaktı.

Çılgına dönen bakışları beni bulduğu an tüm bedeni gözle görülür biçimde rahatladı. Odanın diğer tarafından hızla gelip

beni kendine doğru çekerken ortada duran kan içindeki cesedi fark etmemişti bile.

Bakışlarım anlaşılmas bir yüz ifadesiyle bizi izleyen Hadley'ye çevrildi. Başını çevirip polislerle saldırıyla ilgili başka bir yalan uydurdu.

Logan bana sıkıca sarıldı. Ona yaslandığımda tüm bedeninin kaskatı olduğunu fark ettim ve gerginliğini yatıştırdım. Geri çekilip vücudumdaki hasarı incelerken yüzü buruşmuştu.

İzin vermediğim fiziksel bir zarar görmemişim. Tabii ilk darbe dışında. Şansına Plemmons bana fark ettirmeden bir tane sallayabilmişti.

“Burada ne haltlar döndü?” dediğini duydum. Öcü'yü yeni fark ettiği için yere bakıyordu.

Sanki karşımdaki görüntüye siper olmak istercesine beni tekrar kendine çekti.

“Lana şanslıydı,” dedi Hadley dikkatimi tekrar çekerek.

Logan ona baktı. “Sen burada ne yapıyorsun?”

“Devriyelerin geri çekildiğini duyunca kızı kontrol etmeye gelmişim,” dedi tekrar yalan söyleyerek.

“Detayları sana anlatırlar ama şimdilik sadece başımın feci ağrıyacağını söyleyebilirim.” Şakağındaki morluğu işaret etti. Bakışları bana çevrildikten sonra tekrar Logan'a baktı. “Bu akşam hayatımızı Lana kurtardı.”

Ardından odadan çıktı ancak amacını anlayamadığım için hâlâ endişeliydim.

Kirli çamaşırlarımı bulmak istiyordu ve ben de önüne hiç beklemediği kadar çamaşır sermişim. Neden gidiyordu? Niye her şeyi ötmüyordu?

Logan yüzümü ellerinin arasına alıp sıkıca tuttuğunda yüzümün şişmesine sebep olan morluklar sayesinde irkildim.

“Siktir,” dedi dişlerini sıkarak. “Seni buradan götürelim.”

Craig içeri girdiğinde bakışları oturma odamın ortasındaki cesede çevrildi.

“Pekâlâ, davayı kapatmanın bir yolu da buydu,” dedi Craig. Gözleri hayretle irileşmişti.

“Medyaya davanın kapandığı haberini ver,” dedi Logan beni kucağına alırken. Sanki çok kırılganmışım gibi beni özenle taşıyordu.

Ona karışmadım. O yanımdayken yenilmez olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. O yanımdayken zayıf olmasam bile birileri benimle ilgilenirmiş gibi hissediyordum.

Bunu asla bana karşı kullanmayacağı için kırılgan olmamda hiçbir sorun yoktu.

İçeri doluşan bir sürü polisin arasından beni dışarı taşıdı. Polislerin her biri, Öcü’nün cesedini kendi gözleriyle görmek istiyordu.

“Lana!” Tanıdık sesle başımı çevirdiğim an bize doğru koşan Duke’u gördüm. Gözlerinde felaket bir pişmanlık vardı. “Aradığın an yola çıktım,” dedi hayretle Logan’a bakarken. “Nasıl benden önce gelebildin?”

“O kadar hızlı sürdü ki kıçım hâlâ kaskatı. Buraya gelene kadar frene basmamış bile olabilir,” dedi Craig soğuk bir sesle. Peşimizden geldiğini fark etmemiştim.

“Adamlarını evden çıkar. Suç mahallini incelememiz lazım,” dedi Logan.

“Ne oldu?” diye sordu Duke bize bakarak. “Herif gerçekten saldırdı mı?”

“Evet. Lana şanslıydı,” dedi Hadley, araya girip dirseğinden tuttuğu Craig’i çekiştirirken. “Kafa sarsıntısı geçirmiş olabilirim beni evime bırak.”

Kasıldığım an Logan nazikçe dudaklarını alnıma bastırdı, evimdeki adamı nasıl öldürdüğümle ilgili hiçbir şey sormuyordu. Umursadığı tek şey o adamın ölmesi ve benim hayatta olmamdı. Sanki ben her şeyden önemliymişim gibi diğer hiçbir detayı dikkate almıyordu.

Başını eğdiğinde bakışları suçlulukla doluydu.

“Senin hatan değil,” dedim. Daima parlayan gözlerinin gölgelenmesine sebep olan şeyin yüzümdeki morluklar olduğunu biliyordum.

Yaralarım sadece yüzeyseldi. Çok, *çok* daha kötülerini atlatmıştım.

“Hepsi benim hatam. Ama bir daha kimse sana elini süremeyecek, Lana.”

Dudakları beni bulduğunda Hadley’yle sonra ilgilenmeye karar vererek onu öptüm.

Öpüşmemiz sona erdikten sonra yaklaşan arabadaki bir adam ve kadına başını çevirdi. Arabalarından inmelerine bile izin vermeden, “Bizi kasabaya götürün. Bu gecelik bir yer tutacağım,” dedi onlara.

“Çantam...”

“Otel ben öderim,” diye sözümü böldü başını bana çevirmedi.

Dudaklarım tam kıvrılmak üzereydi ki bunca şeyi yaşayan bir kızın karşısındaki adamın alfa tavırları yüzünden şu an gülümsemeyeceğini bilerek kendimi tuttum. Uysal ve ürkek davranmalıydım.

“Atla,” dedi kadın.

“Birilerinin olay yerini incelemesi lazım,” dedi arabadaki adam.

Bu olay onları hiç etkilememiş ve meraklarını doğal olmayacak bir ölçüde bastırıyorlarmış gibi davranıyorlardı.

"Herif öldü. Olay yeri falan yok."

"Öldü mü?" diye sordu kadın hayretle. Ardından yüzlerini kıstı. "Omun işini ben bitirecektim."

"Ben bir hafta yokum," dedi Logan bir anda. "Dava kazandı. Hadley saldırıya uğramış. Lana..."

"Hadley mi?" diye sordular adamlar kadın aynı anda.

"Herif, Hadley'ye yumruk atmış," diye açıkladı Logan. "Detayları ben de bilmiyorum. Ama şu an her şeyi kaldırabilir miyim, onu da bilmiyorum. Şimdilik Donny ilgilensin. Bizi bıraktıktan sonra siz de dönersiniz."

Arka koluğa geçerken beni kucagından indirmedi. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissederken ona karşı çıkmadım. Damarlarımda kol geçen adrenalini düşününce, neredeyse yirmi dört saattir uyumadığımı unutmuştum.

Saatın kaç olduğunu görünce de kendimi bir anda bitap hâlde hissettim. Yirmi dört saati geçmiş, neredeyse kırk sekiz saate doğru gidiyordu. Logan'ın ofisinde çok vakit harcamıştık. Ben oradayken ikindi vakti olmuştu bile. Eve geldiğimde de hava yeni kararmıştı.

Şimdi de... Uykusuzluktan görüşümü bulanıklaştırırken saati görememeye başladım. Hesap yapamıyordum.

Umurumda da değildi.

Adam arabayı sürerken konuşuyorlardı. Bir ara Logan'ın onlara Leonard ve Elise diye seslendiğini duymuştum.

"Hadley de otele gitmiş," dedi birisi. Bir anda uykum açıldı. Elise. Bu Elise'di. "Eve gidemeyecek kadar yorgun ve huzursuzmuş."

"Hangi otel?" diye sordu Logan.

"Bizim yakındaki yeni otel," dedi Elise. "Masaj salonu da varmış. Bu yüzden seçtiğine eminim."

“Bizi de oraya götürün. Daha sonra gidip onu kontrol ederim.”

Hadley hâlâ bir şey söylememişti. Ağzındaki baklayı çıkarma niyeti var mı şimdiye kadar niye beklemişti ki? Ekip ile iletişimin hâlinde olduğu ortadaydı.

“Diğer davaya da yerki sınırı kondu,” dedi Leonard beni tekrar uyandırarak. Gözlerini kapattığını fark etmemiştim bile.

“Polisler her şeyi mahvediyor. Katil onların bölgesinde olduğu için Duke, davanın onlara ait olduğunu söylüyor. Mezarlıklar da onların bölgesinin sınırları dâhilinde olduğu için dava da onlarınmış.”

“Evet, sidiği yarıştıracaksınız diye devriyeleri görevden almışlar,” diye homurdandı Logan. “Bu akşam her şey çok daha farklı olabiliirdi.”

Bana sıkıca sarıldı ancak ben uyuma taklidi yapıyordum.

“Kızın bıçağı o heriften kurtarabilmesi resmen mucize. Hadley olanları anlattı da. Upuzun bir mesaj atmış,” dedi Elise sessizce.

Logan kaskatıydı. “Olanları dinlemeye hâlâ hazır olduğumu sanmıyorum.”

Nabzım kulaklarımda atıyordu.

“Karşı koymuş, Logan. Hayatı pahasına karşı koymuş ve kazanmış da. Herife hata yaptırabileceği bir anda hazırlıksız yakalamış ve onu kendi bıçağıyla öldürmüştü. Herif resmen bıçağa koştum. Bunun sadece filmlerde olabilecek bir şey olduğunu sanıyordum.”

Dudaklarım kıvrılır gibi olsa da tek kelime etmedim. Hadley arkadaşlarına yalan söylüyorsa sırrımı saklıyor demekti.

Ama neden?

Dördüncü Bölüm

Ölüm korkunç bir şeydir.

-William Shakespeare.

Bir hafta bile yeterli olmayacakmış gibi hissediyordum. Bu bir haftalık izni alabileceğim de belli değildi gerçi. Bu akşam az kalsın sevgilim öldürülecek olsa dahi birkaç gün izin yapabilirim şanslıydım.

Her şeyin ters gittiği senaryoyu düşündükçe midem düğümleniyordu.

Otel odasına girdiğimizde Lana'yı ilk kez kucağımdan indirdim. Kayıt yaptıрма faslı çok can sıkıcıydı ama Lana cebimden cüzdanımı alıp masanın diğer tarafındaki aşırı meraklı kadına uzatmıştı.

Durumun ehemmiyetini hâlâ fark etmemiş gibiydi. Fazla sakinidi. Her şeyin farkına vardığı an yanında olmak istiyordum.

Bu akşam bir adam öldürmüştü. Bir adam az kalsın onu öldürecekti.

Ve hepsi benim hatamdı.

Yatağa kıvrıldığında yorgunlukla gözleri kapandı.

Ben de *boxerım* dışında üstümdeki her şeyi çıkardıktan sonra yanına uzandığımda şükürler olsun ki ona dokunmama izin vermişti. Eğer o herif...

Ters gidebilecek şeyleri düşünmeye bir son vermem gerekiyordu. Hadley eğitilmiş bir ajandı ama yine de evine yalnız gitmemişti. Yardım çılgınlıkları atması gerekse birilerinin onu duyabileceği bir otele gelmişti.

Lana patlamanın eşiğinde olmalıydı. O hiç eğitimi olmayan sivil bir vatandaştı.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadım.

“Senin suçun değil ki,” diye mırıldanarak bana yaslandı.

“İşimin ilişkiler için fazla zor olduğunu zaten biliyordum ama saf gibi işimin seni tehlikeye atabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedim yavaşça. Cevap alamayınca hâlâ uyanık mı diye meraklandım.

Yatakta dönüp bana bakarken gözlerini açık tutabilmek için savaşıyordu sanki.

“Öcü’den daha yeni kurtulmuşken benden ayrılmaya çalışıyorsan seni çok pis pataklayabilirim.”

Bunları espriyle karışık söylese de bakışlarındaki kırılmanlığı fark etmemek imkânsızdı.

“Dürüst olalım, muhtemelen ayrılmalıyım. Ama seni bırakamayacak kadar bencilim,” dedim açıkça.

Dudaklarını dudaklarıma sürttükten sonra iç çekerek bana sokuldu. “Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Seni bırakamam, her ne kadar daha iyisini hak etsen de.”

Ben mi daha iyisini hak ediyordum? *Benim* yüzümden cinsel bir sadistin hedefi olmuştu. Devriyeler yerinde mi diye *ben* onları tek bir gece kontrol etmediğim için saldırıya uğramıştı. Onu yarı yolda *bıraktığımdan* dolayı az kalsın zarar görecekti.

Hayır. Zarar görmüştü. *Az kalsınlık* bir durum yoktu.

Yüzündeki morluklar ve yarılan dudağı her şeyi apaçık ortaya seriyordu.

Lana'nın nefes alış verişleri düzenli bir hâl alırken telefonum titredi. Tüm bunların bir illüzyon olmasından korkarak kollarımdaki kadının nefes alışlarını dinledim. Yarın uyandığım da psikotik bir kriz geçirdiğimi ve Lana'nın hâlâ hayatta olduğu kafamdaki bir evrende yaşadığımı fark etmekten korkuyordum.

Craig'in attığı mesajı okudum.

CRAIG: Senin kız herifin birkaç yerini morartacak kadar direnmiş. Adli tabip, herifin ne kadar kaslı olduğu düşünüldünce bunun kolay olmadığını söyledi. Kız düşündüğünden güçlü. Kendini yıpratma artık.

Seni hedef alan bir seri katil yüzünden sevgilin ölümün kıyısına gelirse, bunu tekrar konuşuruz.

CRAIG: Haklısın. Şimdi nasıl?

Bence hâlâ olanları idrak edemedi. Şu an uyuyor.

CRAIG: Bu arada, izin kullanmak istediğini biliyorum ama... Büyük bir şey buldum.

Sikeyim. Ne oldu?

Telefonum çalsa da Lana kıpırdamamıştı bile. Hemen aramaya cevap verdim.

“Evet, bizim şu küçük kasaba, on yıl önce orada bir seri katil olduğu gerçeğini gizliyormuş. Aramızdan yeni ayrılan sevgili Öcū’müz gibi bir cinsel sadist.”

“Daha değil,” dedim soğuk bir sesle. Henüz espri yapacak hâlde değildim.

“Haklısın. Özür dilerim. Ama belgelerde bu durumun bahı hiç geçmiyor.”

“Seri katilin durumla ilgisi ne?”

“Olay da bu aslında, doğru kişiyi yakalamamışlar gibi görünüyor.”

Lana’yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça oturur pozisyona geçtim. Normalde başka odaya geçerdim ama şimdi olmazdı.

“Ne?”

“Baba’ya göre bu herif otuzlarının ortalarında ya da kırklarının başlarında, mavi yakalı bir işçiymiş. Bu şekilde bir profil çıkarmış. Ama Leonard, evet bu arada önce onu aradım, bunun pek mantığa uymadığını söyledi. Herif çok organizeymiş ve cinayetlerinde psikopat eğilim gösteriyormuş. Kadınlar ölüm ânında, ölümden önce ve ölümden sonra acımasızca saldırıya uğramış. Bu herif bedeni tamamen yok etmeye ciddi biçimde takıntılıymış.”

“Ne yapıyormuş?”

“Özet geçmek gerekirse, tırtıklı bir bıçakla iç organlarını oyup alınlarına çivi çakıyormuş, çivi tabancasıyla hem de. Başta çoğunlukla kurban öldükten sonra bunları yapıyormuş. Fakat zamanla onlar ölmeden yapmaya başlamış. Gerçek bir kalpsiz şerefsiz dönüşmüş.”

“Sadist eğilimleri olan bir psikopat. Cinsel sadist değil. Seks sonradan aklına geliyor gibi. Bizim katilimizle bağlantısı ne? O kasabadan bir seri katil daha çıktığını duymak beni şaşırttı ama elimizdeki herif belli ki taklitçi değil. Bizim failimizin motivasyonu intikam.”

“Ben de onu diyorum. Bence Baba yanlış kişiyi yakalamış. Seri katillerin genelde çocuğu olmaz. Psikopatlarınsa nadiren olur. Faillerimizin yüzde doksanının çocuğu yoktu çünkü çocuk yapacak kadar uzun süreli sağlıklı bir ilişki yürütemiyorlardı. Fakat onların yakaladığı adamın iki çocuğu varmış. Bekâr bir babaymış üstelik. Karısı olaydan beş yıl önce bir trafik kazasında ölmüş. Çocukları okula geç bile kalmazmış, ilgisiz büyümemişler. Her akşam onlarla evde kalıp ailecek yemek hazırladıkları hâlde bunları babalarının yapmış olmasının imkânsız olduğunu söyleyerek karşı çıkmışlar.”

“O zaman adam niye tutuklanmış?”

“DNA. Olay yerlerinde adamın meni örneğine rastlanmış.”

“Çok profesyonel. Ama bir o kadar da suçlayıcı.”

“Ya da çok zekice. Böyle bir durumu kontrolü altında tutmaktan kim keyif alır?”

“Narsistler. Sence katil bir narsist miydi?”

“Belki *Öcü olayı* çok taze olduğu için böyle düşünüyoruz ama evet. Bence söylediğin şeylere biraz da narsisizm serpilmiş gibi düşünmeliyiz. Yoksa bu kadar düzenli birisi DNA gibi açık bir kanıtı niye bıraksın ki? Bir de şunu dinle, her kurbanda iki farklı türde spermisid bulmuşlar.”

“Ama spermisid kondomlarda bulunur. Geride sperm bırakacaksa niye kondom taksın ki?”

“İşte on yıl önce sorulması gereken bir soru. Neyse, adamın iki çocuğu varmış ama artık Delaney Grove’da değiller. Babaları

bölgedeki nezarethanede ölü bulunduktan kısa süre sonra bir kaza olmuş.”

“Ne?” diye sordum. Aklım karışmıştı. “Nezarethanede ne olmuş olabilir?”

“Aynen öyle. Robert Evans mahkûm edildiği gün ölmüş. Adli tıp raporunda iki kelime yazıyordu: Kendini asmış. Söylenen tek şey bu. İki gece sonra da çocuklar ortadan kaybolmuş.”

“Siktiiiiir. Ne oluyor lan?”

“Raporu bulmak için bayağı araştırma yapmak zorunda kaldım çünkü beş kasaba ötedeki hastaneye gitmişler. Kasabanda bir doktor varken başka doktor bulmak için o kadar uzun yol gitmek... Sözde trafik kazası geçirmişler ama çocuk, on yedi yaşındaymış ve cinsel travma izleri taşıyormuş. Duymaya hazırsan söylüyorum... Hadım edilmiş.”

Boğazıma yükselen safrayı yuttum. “Failimiz o öyleyse.”

“Sen öyle san. Çocuk katil bir zombi olmadığı müddetçe imkânsız. Yaralarına rağmen araba kullanarak kardeşiyle kendini o gece hastaneye yetiştirdikten sonra ölmüş. Delaney Grove’dan oraya kadar gittiyse tabii... Kahretsin, kan kaybından nasıl ölmemiş aklım almıyor. Kardeşi de feci dayak yemiş, birkaç yerinden bıçaklanmış, yüzü resmen çökmüş, kafasının yanında koca bir cam parçası varmış. Kızda da cinsel travma izleri varmış ama abisi gibi o da trafik kazası geçirdiklerini söylemiş. İkisinin de konuşamayacak kadar dehşete kapıldıklarını yazmışlar. Tüm bu komplikasyonlar yüzünden o gece kız da ölmüş. Arama izni olmadan yakışıklılığımı kullanarak bir hemşireden bunları öğrenebildim.”

Parmaklarım, üzeri örtülü olsa da Lana’nın sırtındaki yara izine uzandı. O kadar derin uyuyordu ki ona dokunduğumu hissetmemişti bile. Craig’in anlattığı cam olayı damarıma do-

kunmuş, bir anda Lana'nın nasıl iki kez ölümle yüz yüze kaldığını fark etmeme sebep olmuştu.

Onu herkesten korumam gerekiyordu.

“Bu korkunç. Tamamen korkunç bir durum. Dava dosyalarına ulaş. Bunu neden duymamışsınız?”

“Aynı vakitlerde bir terör olayı varmış, bu yüzden medyaya yansımamış. Yanlış kişiyi tutukladılarsa...”

“Bu da öldürdüğü kişi sayısını gittikçe artıran başka bir seri katilin on yıldır dışarıda olduğu anlamına geliyor. Ve bu da intikam amaçlı öldürme zincirini başlatan ilk domino taşını devirmiş olabilir. Küçük kasabaların adalet anlayışı hep sorunlu oluyor. Genelde mahkûmları nakletmemiz gerekiyor ama... Çocuklar niye? Nasıl hastalıklı bir kasaba burası böyle?”

“Kız daha on altı yaşındaymış. Çocuksa New York'ta bir tiyatro programından burs kazanmış. Zaten kasabadan ayrılacaklarmış yani. Onları kasabadan birilerinin hastanelik ettiğine eminim. Ölmek için oradan bu kadar uzaklaşmalarının sebebi de bu işte. O kadar uzağa gitmeye çalışmasa çocuk hayatta kalabilirmiş. Ama devam etmiş. Delaney Grove'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak için elinden geleni yapmış. Kanıtlayamam belki ama içimden bunlar geçiyor.”

“Kasabadakilerle konuş. Ne bulabileceğine bir bak.”

Craig uzun bir süre sessiz kaldı.

“Öldürdüklerinin masum siviller olmama ihtimali var mı?”

“Failimizin mi?” diye sordum.

“Evet.”

“İntikam katilleri işi her zaman ileriye götürür, ufacık sebeplerle insan öldürürler. Herifi kahraman gibi göstermeye çalışma. Birkaç canavarı öldürmüş olabilir ama iyi insanları da öldüre-

cektir. Kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verme hakkına da kimse sahip değil.”

Bunları söyleyen ben olsam da tamamen öyle düşündüğüm-den emin değildim. Lana, Plemmons yüzünden ölmüş olsaydı muhtemelen o herifi bulup mezara tıkana kadar tüm dünyayı arşınılardım.

Bunu sesli söylememiştim tabii.

“Evet. Haklısın. Sadece... Bu tür davalar hep çok zor oluyor.”

“Sebeplerini anladığın zaman katillerle empati kuruyorsun. Anlıyorum. Sadece bizim hukuku temsil ettiğimizi unutma. Herkes kendisine yanlış yapanları öldürmeye başlarsa bize ihtiyaç kalmaz. Belli ki failimiz onlara yakın olan biri. Geçmişlerine iyice bak. Lindy’nin geçmişini de araştır. Muhtemelen zanlıyla arkadaştı.”

“Tamamdır. Leonard da çalışıyor. Elise sizin olduğunuz otelde. Plemmons, Lana’nın evine girip Hadley’yi kapattığı için herkes kendi evine gitmekten çekiniyor.”

İçgüdüsel olarak Lana’nın kalçasında duran elimi sıkıttığımda kıpırdandı.

“Biraz uyuyacağım. En azından birkaç gün yokum ve bu konuda ciddiyim. Birkaç gün doğru dürüst uykumu almam lazım.”

“Ve seks yapman,” dedi alayla.

Gözlerimi devirerek telefonu kapattıktan sonra Lana’nın arkasına kıvrıldım. Refleks olarak bana yaslandığında hâlâ derin uykudaydı. Çıtlıklar atmıyor, dönüp durmuyordu. Sanki her şey yolundaymış gibi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Şükürler olsun ki o küçük mucize gerçekleşmişti.

Çok güçlü biriydi. Patlama noktasına gelmesini beklemeden rağmen her seferinde beni kendine hayran bırakıyordu.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı. Ancak bu uyuyan bir kızın itirafından ibaretti.

Hâlâ kaskatıydım, tenimde sanki elektrik akımı geziniyor-muş gibi bir his içime doldu.

Eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum. İç çektiğini gör-
rünce gülümsemekten kendimi alamadım. Uyanık kalıp tüm
gece gözümü ondan ayırmamak istesem de upuzun günlerin
ardından yorgunluk yakama yapıştı ve Lana kollarımdayken
uyuyakaldım.

Beşinci Bölüm

Şûphe, suçlu zihnın peşini asla bırakmaz.

-William Shakespeare

“Sen ciddisin,” dedim Logan’a. Birazcık bile şûphe duymaksızın başını salladığında sııttım.

“Tamam o zaman,” dedim iç çekerek. Bütün Tootsie Roll şekerlemelerimi ortaya iterek bahsine ortak oldum. “Göster bakalım.”

Kartlarını masaya bırakırken sııttı. “Bak bakalım. *Flush*,* bebeğim.”

Kaşlarını kaldırıp indirmeye başladığında kahkahayı bastım. Rekabetçi yanı cidden çok sevimliydi.

“Çok heyecanlanma derim...”

Kartlarımı masaya bıraktığım an yüzü düştü. Hayretle resimli kartlarla yaptığım flush serime baktığı sırada kahkahalarımın yükselmesine engel olamadım.

“Ama... Ama...”

* *Flush*, bir poker terimidir. Kartların değerleri farklı olsa da beşinin de aynı türden olduğu el kimdeyse o kazanır. -ed.n.

Tootsie Roll şekerlemeleri kendime doğru çektiğim sırada bir anda üstüme atıldı ve beni gülerken yatağa devirdi. Dudakları boynumu bulup oradaki küçük noktaya öpücükler kondurmaya başladığında gülümsedim.

“Nasıl başarıyorsan hile yapıyorsun,” dedi boynuma doğru.

“Sadece şahane bir poker suratım var,” dedim bacaklarımı beline dolayarak.

Üç gündür Logan tamamen benimdi. Zamanın yaraları iyileştirdiğini duymuştum ama bu doğru değildi. Âşık olmak? Size öfkenizi unutturun asıl şey işte buydu. Babam ve abim söz konusu olmasa intikam arayışına bir son verebilirdim.

Muhabirler evimin önüne pusu kurmuştu ve bu çok can sıkıcıydı. Jake’in gizlice evime girip cinayet odamı kontrol etmesi ve kimsenin kurcalamadığından emin olması gerekmişti. Neyse ki odanın içinde bir oda daha olduğunu kimse fark etmemişti.

Craig evime gidip çantamı almış ve bana kıyafet getirmişti. Tabii önce eşyalarımı ofise götürmesi gerekmişti ki bunu istediği için Logan’ı azarlayıp durmuştu çünkü ofiste çantayla gezdiği için herkes Bay Yakışıklı’yla alay etmişti. Hatta arama noktasında çantayı cihazdan geçirmek için sıraya bile girmişti ve aşırı gergindi.

Bence tüm bunlar çok komikti tabii.

Sonra çantayı Elise’e verince o da benim eşyalarımı spor çantasının içine sıkıştırmıştı ve Craig bu fikir nasıl aklına gelmedi diye kendine kızmıştı. Muhabirler nerede olduğumuzu öğrenmesin diye eşyalarımı bana Elise getirmişti.

Ayrıca Craig çantamı taşıırken fotoğrafını çekmişlerdi. Böyle şeylerin medyanın ilgisini çekmesini gerçekten seviyordum.

Fakat aynı zamanda nefret de ediyordum. Çünkü cinayet listemde ilerlememi zorlaştırıyordu.

Her şey yoluna girdiğinde işleri hızlandırmam gerekecekti. Moraran yüzüm her yerde paylaşılmıştı ve herkes hem polisten hem de FBI'dan yakayı kurtarmayı başaran adamı öldüren kızla röportaj yapmak istiyordu.

Yani evet. İşlerin böyle gitmesini hesaba katmamıştım. Kadınların kâbusunu alt eden bir kadın olarak yanlışlıkla ünlenmiştim. Düşük profilli olması gereken bir seri katilseniz ününüzün artması hiç işe yaramıyordu.

Logan, Peter Pan'e dönüşmüştü. Resmen birkaç gündür yapışık ikizimmiş gibi peşimden ayrılmıyordu. Şikâyet etmiyordum elbette. Benimle olmasına çok çabuk alışabilirdim.

Logan'ın telefonu çaldığında inledi. Hâlâ üstümde olsa da uzanıp telefonunu cebinden aldı. Bacaklarımı belinden ayırmadım ve aramaya cevap verirken onu sıkıca tuttum.

“Bennett.”

Kaşları çatıldı ve yüzünü asarak geri çekildi. Tamamen ayağa kalktığı sırada bacaklarımı belinden indirmek zorunda kaldım.

“Ne zaman?” Gözlerini kapattığında dudakları dümdüz bir çizgi hâlini aldı. Gitmesi gerektiğini anlamıştım. “Evet. Hiçbir şeye dokunmamalarını söyle. Hadley'yi bir arayıp hızlıca gelebilir mi diye bakarım.”

Telefonu kapattı. Beni süzerken derin bir nefes verdi. “Gidip Hadley'yle konuşmam ve çalışmaya hazır mı diye ona bir bakmam lazım. Katillerimizden birinin bıraktığı iki ceset bulunmuş.”

Tenime buz gibi bir ürperti yayıldı. Lawrence ve Tyler. Sonunda onları bulmuşlardı. Şimdiye kadar çoktan çürüdüklerine emindim.

“Ben gidip onunla konuşurum,” dedim yataktan kalkarak. “Bu *Öcü olayı* yüzünden aramızda bir bağ oluştu.”

Uzunca bir süre beni süzdü. “*Sen iyi olduğuna emin misin? Olanları doğru düzgün konuşmadık.*”

Kederle başımı salladım. “Henüz her şeyi geride bırakmaya hazır değilim ama kendimi şaşırtacak kadar iyi bir şekilde başa çıkmaya çalışıyorum.”

Yanıtıcı bir cevaptı ama yalan değildi. Tam anlamıyla yalan sayılmazdı. Bana daha şüpheli yaklaşmasını beklediğimi düşününce, “netice” faslıyla düşündüğümünden iyi başa çıkıyordum. Avutulamayacak kadar berbat durumda olmamam onu rahatlatmıştı sanki.

“Sen harika birisin,” dedi ve başparmağıyla çenemi okşadık-tan sonra dudaklarını dudaklarıma sürttü.

“Ben de Hadley’yle biraz konuşmak istiyordum,” dedim. Logan’la ikisi baş başa kalmadan önce şüphelerimi gidermek istiyordum.

“Tamam. Tabii ki konuşabilirsin. Sadece konuştuktan sonra çalışmaya hazır olup olmadığını haber verirsen sevinirim.”

Kollarımı boynuna dolayarak öpmek için onu kendime çektim. Belime sarılan parmakları talepkâr ve güçlüydü. Kollarında olmayı, bu basit kucaklaşmayla içime yayılan o güven hissini seviyordum.

“Hemen gelirim,” dedim dudaklarına doğru.

Arsızca kalçamı avuçladıktan sonra göz kırparak banyoya yöneldi.

Kapıyı kapattığı an gülümsemem soldu.

Hadley’nin planı beni endişelendirdiği için bu ânı erteleyip duruyordum. Neden kimseye bir şey söylemediğini merak ediyordum.

Üzerime bir şeyler geçirdikten sonra koridoru kontrol ettim. Birilerinin kaldığımız yeri öğrenmesinden endişe ediyordum.

Etrafın boş olduğunu fark edince hızlı adımlarla koridorun diğer tarafına yöneldim. Nefesimi tutup kapısını tıklattım.

Kapı ânında açıldı ve Hadley'nin silahının namlusuna baktığımı fark ettiğim an yutkundum.

“Seni bekliyordum,” dedi Hadley dik dik bana bakarak.

Geri çekilse de içeri girip kapıyı arkamdan kapatırken silahını benden uzaklaştırmamıştı. Silahla aramda neredeyse bir metre boşluk bırakmıştım. Parmağı hareket edecek gibi olursa kaçma payım olsun istiyordum.

“Doğrusu daha erken gelmeni bekliyordum,” dedi gözünü üstümden ayırmadan. Sanki bir bahane sunmamı bekliyor gibiydi.

Sakinliğimi koruyarak soğuk bakışlarımı ondan ayırmadım.

“Logan bir davaya bakabilecek durumda mısın diye öğrenmek istedi. Cevabını bekliyor.”

“Bunun için gelmişsin gibi davranma,” dedi sesi bir hayli gergindi.

“Neden Logan’a kim olduğumu söylemedin?”

Yavaşça geri çekilip kapının yakınındaki yatağa oturmamı işaret etti. Üzerine silah doğrultmuş bir kızın yapacağı gibi sessizce emre itaat ederek oturdum. Geri çekilip diğer yatağa oturduğu sırada hâlâ silahını bana doğrultuyordu.

“Sana zarar vermeye gelmedim,” dediğimde alayla güldü.

“Onun kararını ben veririm. Diğer soruna gelince, Logan’ı korumak için Öcü’yü öldürdüğünü söylemiştin. Orada olduğuma dair hiçbir fikrin olmadığı için şov yapmıyordun. Gerçekten âşık olduğunu sandığını düşünüyorum.”

“Âşığım,” dedim hemen. Ardından yüzümü buruşturdum. Logan’a söylemeden ona söylemek istemezdim.

Kaşları havalandı. “Psikopatlar âşık olmaz. Rol yaparlar.”

"Psikopat olduğumu mu düşünüyorsun? Esprisine öyle uşy-
lemiş olabilirim ama gerçekten psikopat değilim."

"Gerçekten mi? Benim gördüğüm bu değildi."

Öne doğru eğildiğimde diğer elini de silaha yerleştirdi.

"Sakin ol," dedim bir elimi kaldırarak. "Sadece rahat etmeye çalışıyorum. Benimle ilgili hiçbir şey bilmeden çıkarımda bulunuyorsun. İyi bir profilci geçmişimi araştırırdı."

"Ben profilci değilim. Adli tıp uzmanı ve teknoloji dâhisiyim. Ne gördüğümün de farkındayım. Ve Logan'a söyleyeceğim. Sadece önce senin bilmeni istedim çünkü kâbusumu öldürüp beni Pleimmon'stan kurtardın. Bunu bir nezaket sayabilirsin."

Gözlerim yaşla doldu, bir damla firar ettiği an ciğerlerimdeki hava boşaldı. Tüm bedenim buz dolu bir varile daldırılmış gibi hissediyordum.

Başını eğerek beni incelemeye başladığında bir damla gözyaşını sildim.

"Bana beş dakika ver," dedim sessizce.

Yerinden kalkmaya yeltendiğimde benimle birlikte harekete geçti, silahını başımdan ayırmıyordu.

"Beni öldürmene engel olan tek şey bu silah," dedi bir anda.

O kadar hızlı hareket edip silahı elinden aldım ki nefesini tuttuğunu duydum. Silahı parçalarına ayırmam iki saniyemi almıştı. Parçaları yatağıma atarken kendimi kırılgan ve yenilmiş hissediyordum.

"Hayır. Seni öldürmüyorum çünkü ölmeyi hak etmiyorsun," dedim geriyce doğru sendelediği sırada. "Silahlar beni korkutmuyor."

"Ama Logan'ı kaybetmek korkutuyor," dedi sessizce. Boğazı belli belirsiz kıpırdanmıştı.

“Hayatımda sevdiğim sadece iki kişi var. Biri benim için abi gibi. Diğeri de âşık olduğum ilk kişi. Yani evet, Logan’ı kaybetmeyi düşünmek ödümü koparıyor.”

“İntikam katilleri psikotik krizler geçirirler. Hedeflerine giden yoldan şaşarlar, ahlaki değerleri çarpıtılmıştır. İntikam tek odak noktaları hâline gelir ve intikama giden yolda karşılarına çıkan her şey veya herkes onlar için tehlike arz eder.”

“Beni bir profil kalıbına sokmaya çalıştığın hâlde profilci olmadığını söylüyorsun. Sen bildiğin işlerden devam et bence çünkü ne benimle ne de yapabileceklerimle ilgili bir şey bildiğin yok.”

Gitmek üzere arkamı dönmüştüm ki, “Bekle!” diye bana seslendi. “Bu sadece testti.”

Aklım karışmıştı. Bedeni hafifçe titrerken yerinden kalktığı an ona döndüm.

“Silahımı düzeltsem sorun olur mu? Beni çabucak etkisiz hâle getirebileceğin ortada ama Plemmons’a yaptıklarını gördükten sonra böyle kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Yastığının altındakini kullansana,” dediğimde renginin atmasını izledim.

“Sen nereden...”

“Bir hafta içinde çok fazla şey yaşadın. Kendini güvende hissetmek için yastığının altında yedek bir silah bulundurman normal olurdu. Görevde kullandığın silahtan daha fazlası olmalı. En kırılgan hissettiğin anlarda kendimi güvende hissetmek için en az iki silaha ihtiyaç duyuyorum.”

Yastığının altındaki silahı alırken sertçe iç çekti. Bense tekrar yatağa otururken aramızda ihtiyaç hâlinde tekrar onu etkisiz kılacak bir mesafe bırakmıştım.

Bu kez silahı bana doğrultmadı.

“En basından başla. Seni bu hâle neyin getirdiğini açıkla.”
Jedi diye beni işaret ederek.

“Beni bu hâle o kadar getirdi.” dedim yavaşça. “Ruhumun süzün-
müşlüğü dünyadaki cezavariyâta karşı artık bir gram bile cevap
veremiyorum. Ben psikopat değilim. Doğrularla yalanları ge-
ceklere sıralan birbirinden ayırabiliyorum. Aslında seni bile
görmüyorum.”

“O kasabada bu seviyede şiddeti işaret edebilecek hiçbir şey
bulamazlık.”

Önce doğru eğildiğimde bu sefer tepki vermedi. “Daha derin-
lere bakın.”

“Anlatırsana işte. Plemmons’ı öldürürken irkilmemeni sağla-
yacak kadar soğuk bir kanile seni neyin dönüştürmüş olabilece-
ğini anlamadan bir şeye karar vermek istemiyorum. Ona işkence
etmek istiyordun.”

“Onun da kadınlara işkence ettiği gibi. Sence de ölümü fazla
kolay olmadı mı?”

Taşıdığını bildiğim yaralara rağmen bana ruhunda sanki hiç
yara yokmuş gibi bakıyordu.

“Pekâlâ. Hikâyeyi bilmek istiyorsan anlatayım. Ama eki-
bine anlatamazsın. Kendileri öğrenmeliler,” diye net bir dilde
konuştum.

“Neden?” diye sordu. “Bilmelerini neden istemiyorsun?”

“Çünkü kasabadakiler üstünü kapattıkları günahları itiraf et-
sinler istiyorum,” dedim sertçe.

“Bana masum birine zarar vermeyeceğini kanıtlarsan seninle
anlaşma yaparım. Hikâyeyi anlat.”

“Şimdiye kadar seni birkaç kez öldürebilirdim, Hadley.
Evime gelip bana Kennedy’nin kimliğini çaldığımı söylediğin
günden başlayarak hem de.”

“Kızın kimliğini niye çaldın?”

“Hayatta kalmak için,” diye fısıldadım.

Dudaklarını birbirine bastırarak başıyla bana devam etmemi işaret etti. Anlatacaklarını dinlemek istiyordu. Psikotik kriz geçirmediğimden emin olmak istiyordu. Vahşi cinayet yöntemlerime rağmen zihnimin kontrolünün elimde olduğunu bilmeliydi.

Ben de ona anlattım. En başından başlayarak babamı anlattım. Nasıl öldüğünü, küçük kasabaların adalet anlayışının nasıl işlediğini anlattım. Ona tüm hastalıklı, çarpık, delice gerçekleri anlattığımda rengi attı. Midesiyle girdiği savaşı kaybederek çöp kutusuna uzandı ve öğürmeye başladı.

Kusması beni rahatsız etmiyordu, o öğürürken ben anlatmaya devam ettim. Ona Marcus’u, ne kadar güzel olduğunu ve onu benden nasıl çaldıklarını anlattım. Hayatının son birkaç saatinde onu nasıl mahvettiklerini ortaya döktüm.

Benim hayatımı kurtarmak için nasıl çaba sarf ettiğini, yarasına baskı yaparak Delaney Grove’dan o kadar uzağa sırf kendini benim için feda edebilmek adına gittiğini söyledim.

Ona Jake’i, babasının babamın avukatı ve en yakın dostu olduğunu anlattım. Babamı suçladıkları gibi bir seri katil olmadığını tekrar ve tekrar nasıl kanıtladığımızı anlattım. Masum bir adamın hayatını kurtarmaya çalıştığı için Christopher Denver’ı nasıl kasabadan kovduklarını anlattım.

Jake’in kasaba ona sırt çevirmeden oradan kaçmak zorunda kaldığını ve bana yardım etmek için masum kalması gerektiğini anlattım. İntikam için değil, adaleti sağlamak için.

Lindy’yi ve Kyle’ın ona yaptıklarını anlattım. Kocasının, dehşete kapılmış olan karısına değil de tecavüzcüne nasıl inandığını. Diana’yı, susması için oğluyla onu nasıl tehdit ettiklerini

anlattım. O kasabanın gizlediği bütün karanlık gerçekleri anlattım. Bütün kirli sırlar sonunda açığa çıkmıştı.

Kendimi hafiflemiş hissetsem ve başka birisi daha gerçekleri öğrenmiş olsa da Hadley bunları hiçbir zaman atlatamayacakmış gibi görünüyordu.

En azından bir detayı ondan gizlemiştim.

En büyük acıları çekerek ölecek olan adamın adını.

Dominoları en başında dizen adamın adını.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk. Telefonuma baktım. Logan'ın acelesi olsa da sabırla beklediğini biliyordum. Mesaj atmamıştı.

"Nasıl hayatta kaldın?" diye sordu pürüzlü bir fısıltıyla. Ona baktığımda gözlerinden yaşlar akıyordu. Benim, bunun için dökecek yaşımı kalmamıştı. Zaten yeterince ağlamıştım.

"Kimse bilmiyor," dedim dürüstçe. "Ama annem intikam meleklerine hep inanırdı. Marcus'un bana son sözleri, *İntikam meleği olarak bu dünyaya dönüp onlara bedelini ödeteceğiz*, oldu. Bunu birlikte yapacaktık. Ama o dönemedi."

Son cümlede sesim biraz çatlayınca kendimi toparlamaya çalıştım. "Onun yerini Jake aldı. Abime olan sevgisi arkadaşın öteydi ama olur da hisleri fark edilirse kasabadakilerin neler söyleyebileceğinden endişeleniyordu. En büyük pişmanlığı da bu."

Hadley, gözyaşlarını sildikten sonra elini saçlarında gezdirdi.

"Ekibe söylemeyeceğim," dedi sonunda. "Namlunun ucunda masum birisi olmadığı müddetçe sessiz kalacağıma söz veriyorum. Benim serbest bıraktığım bir canavarı öldürerek sayısız çocuğun hayatını kurtardın. Bir sürü kadını, beni ve muhtemelen Logan'ı Plemmons'tan kurtardın. Sen psikotik bir kriz geçirene kadar ağzımı açmayacağım."

Bu, tahmin edebileceğimden daha iyi bir haberdi. Göğsümden sanki büyük bir yük kalkmış gibi rahatladım.

“Psikotik krizlere karşı eğitimim var. Artık bir insanın kabuğundan farksızım, beni buna dönüştürdüler. Şimdi ben de bunu onlara karşı kullanıyorum. Ama zihnim ne durumda, biliyor musun? Ruhum sağlıklı olmasa da zihnim hâlâ bir bütün.”

“Nasıl?” diye sordu. Akli karışmıştı. “Bir krize karşı nasıl eğitimin olabilir?”

“Mümkün olan her savaş sanatı eğitimini aldım. Brezilya Jujitsu’sundan karateye, Kolombiya Grima’sından tekvandoya, Bokator’dan Krav Maga’ya... Anla işte, ne kadar varsa. Birçok dövüş sanatında kara kuşağım var. Bıçak fırlatma da dâhil olmak üzere uzmanlaştığım silah eğitimlerimden bahsetmiyorum bile. Dövüşmenin her bir formu ve aldığı her bir eğitimle zihnini disipline etmeyi öğreniyorsun. Kontrol etmeyi öğreniyorsun. Bu beni zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak güçlendirdi.”

Bir damla gözyaşını daha sildikten sonra kesik bir nefes aldı.

“O zaman umarım tüm bunlar, incinmeyi hak etmeyen birini incitmeden işini tamamlayacak kadar akıl sağlığını koruyabilmeni sağlar. Daha fazla suçluluk duygusunu kaldırabilir miyim, hiç bilmiyorum.”

Yanından ayrılmak üzere harekete geçmişim ki durup ona döndüm. “Çocukken insanlara anlatmaya çalışmışsın. O insanlar seni yüzüstü bırakmış. O çocukları asıl yarı yolda bırakanlar *onlar*. Senin genç, her şeyden etkilenebilecek zihnindeki düşünceleri çarpıtıp her şeyi uydurduğunu düşünmeni sağlamışlar. O zamandan beri olan hiçbir şey senin suçun değil. *Onların suçu*. O herifin hak ettiği gibi ölmeyi hak etmiyor olabilirler belki ama hissettiğin suçluluk duygusunun asıl muhatabı onlar. Anneni ara. Taşınması gereken yükü ona bırak. Terapisti ara ve o heri-

fin işlediği günahların tüm kirli detaylarını anlat. Acı çeken bir çocuğun ağlamasını görmezden gelen o polis merkezini ara. Bu hatalarının yükünü taşımayı bir tek onlar hak ediyor. Sen değil.”

Girmek üzere arkamı döndüğümde derin bir nefes aldı.

“O şişko piçi bodrum kattan çıkarıp koca tepe boyunca nasıl taşıdın?”

Sorusu öyle anıydı ki gülmeden edemedim. “Göründüğümden daha güçlüyüm,” dedim omzumun üzerinden bakarak. “Ama kahretsin ki hiç kolay olmadı.”

Hastalıklı espri anlayışımıza karşı gülümsemiş olması barış anlaşması sayılabilirdi. Yakın arkadaş olacak değildik belki ama birbirimizi anlıyorduk.

“Beş dakika içinde hazır olacağımı Logan’a söylersin,” dedi ben çıkarken.

Kapıdan dışarı adım atar atmaz Jake’e mesaj attım:

Yirmi dakikaya seni arayacağım. Zaman aralıklarını düzeltmemiz lazım. Benim biraz açık kapatmam gerekecek.

Altıncı Bölüm

Büyük bir doğru adım atmak için biraz hata yapmak gerekir.

-William Shakespeare

Kilerde duramıyorduk bile. Çürüyen iki cesedin kokusu tüm havayı sarmıştı.

“İkisini aynı anda öldürerek daha cesur davranmaya başladı,” dedi Elise. Yukarıda temiz hava alıyor olsa bile öğürmeye devam ediyordu. “Birbirlerini izlemelerine sebep olarak işkence dozunu artırmış.”

Biz cinayet mahalline gelip incelememizi yapar yapmaz cesetleri zincirleri keserek indirmişlerdi. Ama burada hâlâ nefes alınmıyordu. Hadley adli tabiple birlikte muhtemelen kusacak bir çöp kovası falan arıyordu.

Koku dayanılmazdı.

“Diğerlerini hemen bulabileceğimiz şekilde evlerine bırakmıştı. Niye değişiklik yaptı ki? Birini kaçırıp New York’tan Batı Virginia’ya kadar getirmek büyük risk,” dedi Leonard. Bulanık midesiyle başa çıkmaya çalıştığı apaçık ortadaydı.

Buranın nefes alınabilir bir duruma gelmesi için en az birkaç gün havalandırılması gerektiği hâlde kilere inip cinayet mahallini incelemek bir hayli zordu.

“Nihai sona yaklaşıyor ama belli ki bu ikisi herifin canını feci sokmuş. Yine de herhangi bir öfke belirtisi saptayamadık,” dedim dalgın bir hâlde.

Telefonum Hadley’in aramasıyla çalınca cevaplayıp hoparlöre aldım.

“Elimizde ne var?” diye sordum.

“Bildiğiniz üzere adamların dudakları dikilerek kapatılmıştı ama açtığımız zaman kayıp penisleri bulduk.”

Leonard öğütürerek arkasını döndüğünde benim de midem bulanmaya başlamıştı.

“Bu... Kesinlikle işkencenin dozunu artırıyor,” dedi Elise. Hâlâ tekerlekli sandalye kullanmamak için direndiğinden, bacağıyla kolunda sargılarla ve koltuk değnekleriyle geziyordu.

“İşin en kötü kısmı bu da değil,” diye devam etti Hadley. “Ağızlarındaki kan örneklerine baktım ve... Tyler O pozitif, Lawrence ise AB pozitif. O pozitif kan örneğini Lawrence’ın ağzından, AB pozitif kan örneğini ise Tyler’in ağzından almışım.”

“Bir saniye, dur biraz. Lawrence’ın aletini Tyler’in ağzına, onunkini de Lawrence’ın ağzına mı sokup dikmiş?” diye sordu Donny. İnsanı telaşlandıracak kadar beti benzi atmıştı.

“Evet. Tam olarak öyle.”

“Kendini mi geliştiriyor yoksa daha da geriye mi gidiyor, anlamıyorum,” dedi Elise sıkıntılı bir ses tonuyla.

“İşkencede daha fazla vakit geçirmeye başladıysa kesinlikle psikotik bir kriz geçirdi,” dedi Leonard yüzünü buruşturarak.

Düşüncelere dalarak, “Hayır,” diye mırıldandım. “Bu ikisi yakın zaman içinde faili kızdıracak bir şey yapmış olmalılar. Faile

daır bir iz bulamadık ama Tyler'ın kredi kartı harcamalarından yakın zamanda New York'a gittiğini biliyoruz. Haberlere çıkmamış olsa da belki diğer ölümleri konuşmak için buluşmuşlardı. Fail onları takip ettiyse belki konuştuklarını duymuştur ve bu da daha fazla işkence ederek ikisini birlikte öldürmek istemesine sebebiyet vermiştir.”

“Bu yine de bir psikotik kriz,” diye karşı çıktı Donny.

“Hayır, değil. Öyle olsa aşırı güç kullanarak öfke dolu bir cinayet işlenmiş olurdu. İşkence ederek onları cezalandırıyor. Ölümlerini uzatıyor. Fail, kendisine hata yapanları hedef alıp onları en azından kendine göre gerektiği şekilde cezalandırıyor. Eğer bu ikisi sınırı aşılsa, fail o yüzden diğerlerini cezalandırırken olduğundan daha ağır yöntemlere başvurmuş olabilir.”

Durup düşüncelerimde kaybolurken diğerlerinin söylediklerimi idrak etmesini bekledim.

“Şu seri katil, Robert Evans hakkında daha fazla bilgiye erişmemiz lazım,” dedim Donny'ye.

Hadley boğulur gibi bir ses çıkarınca hâlâ hatta olduğunu hatırladım.

“İyi misin, Had?”

“Evet. Evet. İyiyim,” dedi hızla.

“Cesetlerde başka ne bulabileceğine bir bak. Raporun son hâlini bana e-posta atarsın ama eğer farklı bir şeyle karşılaşırsan hemen beni ara.”

“Tamamdır.”

Hadley telefonu kapattığında Donny kaşlarını çatı. “Tuhaf davranıyor.”

“Üvey babası, onu çocukken istismar ediyormuş, tüm bunları uydurduğuna onu ikna etmişler ve o kaçtıktan sonra bir sürü çocuk ölmüş. Bir de neredeyse Plemmons'ın kurbanı olmak

üzere olduğunu eklersek tuhaf davranmakta çok haklı," dedim olanları hatırlatarak.

"Lana ne durumda?" diye sordu Craig telefonumda bir mesaj yazdığım sırada.

"Umduğumdan daha iyi durumda. Hakımı vermem gerekiyor, düşündüğümde de dirayetli çıktı."

"Güzel. Gerçekten endişelenmiştim. İlk kez birini vurduğum zamanı çok iyi hatırlıyorum. Halkla ilişkiler tarafını seçmemin sebebi tam olarak oydu, daha az şiddet istemem."

Anlayışla başımı salladım. İki canavarı öldürerek bir sürü insanın hayatını kurtarmış olmama rağmen ilk iki seferim benim için de zordu. Çünkü bu, kâbuslarımın yok olmasını sağlamamıştı. Neyse ki Lana'nın rüyalarına o kötü anılar musallat olmamış gibi görünüyordu. İnanılmaz güçlüydü.

Bu da onu daha çok sevmemi sağlıyordu.

"Delaney Grove'a bir yolculuk planlayın. Evans'ın öldürülen çocuklarının fotoğrafıyla gidersek belki faili hatırlayabilirler."

"Polis tutanaklarında hiçbir şeyden bahsedilmemiş," dedi Craig sessizce. "Bu kasaba, sanki Evans ailesi hiç yaşamamış gibi davranıyor. Robert Evans'ın saçmalıklarla dolu raporunu yazan adli tabip ya ölmüş ya da ölü taklidi yapıyor. Aramalarımıza kimse dönmedi."

"Yüz yüze konuşmak için daha çok sebebimiz oldu."

Onaylarcasına başını salladı.

"Profili medyayla paylaşın. Evans çocuklarının başına travmatik bir olayın gelmiş olabileceğini ve bu olayın bir aile dosyunun ya da aile üyesinin içine sinmemiş olabileceğinden de bahsedin."

"Ailelerinden kimse yok. Sadece üçü varmış. Tek dostları da avukat babayla oğlu," dedi Donny.

“Onları ziyaret edeceğiz ama siz araştırmaya devam edin. Lindy May de dostlarıydı. Daha bilmediğimiz çok fazla kişi olduğuna eminim.”

Onaylarcasına başını salladığında arabama doğru yöneldim. Yürürken bir yandan da Lana'ya mesaj yazıyordum.

Bu akşam biraz gecikebilirim.

LANA: Benim de bugün bir iş seyahatine çıkmam gerekebilir. İşleri sürekli erteliyorum ve ortağımın üstüne atıp duruyorum. Öcü artık yok, hayatımı tehdit eden bir şey de yok.

Muhabirler ne olacak?

LANA: Otelden haberleri yok ve işim Kentucky'de. Güvende olmak için kiralık arabayla giderim.

O zaman seni özleyeceğim. :(

LANA: Yarın ilk iş dönmüş olurum. <3

Telefonumu cebime atarken bu kadar sahiplenici hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Onu bir yere kilitlemeyi ve kontrolüm altında olmasını istiyordum. Bencilceydi. Saçmalıktı. Kulağa biraz da suç gibi geliyordu.

“Gece takipçisi katilimiz vardı ya, birini daha öldürmüş,” dedi Donny iç çekerek. “Sanki yetişmeye fırsatımız olmasın diye bu herifler aynı anda cinayet işliyor gibi.”

Fotoğrafların açık olduğu tableti bana uzattığında gözüme bir detay takıldı. Fotoğraflarda değil, notlarda olan bir detaydı bu. Cinayet mahallinde Sibiry kaplanı kürküne dair bir iz bulunmuştu. “Katilin kim olduğunu biliyorum,” dedim telefonumu çıkararak. “İlçe polis merkezini arayıp ilk kurbanın kardeşini yakalamalarını söyle. Profil çıkardığımda o olduğunu söylemiştim ama herifi şüpheli listesinden elediler. Artık o olduğuna eminim. Egzotik hayvan tahnitçisiydi.”

“Hasiktir,” dedi Donny dişlerini sıkarak. Ben kamyonetime koşarken o telefonuna uzanmıştı bile.

İşimi kolaylaştırmaları hoşuma gidiyordu, Delaney Grove katilimi yakalamaya da bir adım yaklaşmıştım.

Kamyonetime bindiğimde Hadley aradı. Telefonu açıp kulağımla omzum arasına sıkıştırdıktan sonra motoru çalıştırdım. Donny de yolcu koltuğuna atlamıştı.

“Bir şey mi buldun?” diye sordum hızlıca.

“Sayılır. Adli tabip, Lawrence’ın midesinde bir çivi buldu. Nedenini anlayamadım ama önemli olabileceğini düşündüm,” dedi.

“Evet, henüz neden önemli olduğunu ben de çözemedim. Bu arada gece takipçisi katilin kim olduğunu çözdük, şu an Pensilvanya’ya doğru yola çıkıyoruz.”

“Lana’yla, normalde pek gitmediğin bir kafede tanıştığını söylemiştin ya hani?” diye sordu bir anda Hadley.

Sohbetin yönünü tuhaf bir konuyla değiştirmişti. “Evet. Neden?”

“Nasıl tanıştığınızı bir daha anlatsana.”

Alayla güldüm. “Peki... Craig ona asılmaya gitti ama Lana onu geri çevirdi. Lana’nın yediklerinin hesabını ondan habersiz ödedim. Sonra da Lana bana sinirlenince sırf beni eğlendirdiği

için kartımı verdim. Başka hiçbir art niyetim yoktu. Çok bir şey beklesem de beni aramasını söyledim çünkü onunla sadece beş dakika geçirmiş olmama rağmen dahasını istiyordum. Sonunda beni aradığındaysa onun... İstediğim her şey olduğunu fark ettim.”

“Yani ona sen yaklaştın, bir nevi peşinde koştun.”

“Evet, ben koştum,” dedim. Nereye varmaya çalıştığını bilmediğim için aklım karışmıştı.

“Ve dava... Öcü’yle ilgili detayları ona sen anlattın. Dava detaylarını ona hep anlatıyor musun?”

“İlki kazara oldu ama adamın profilini çıkarmamıza yardımcı dokundu. Sonra da hedef hâline geldiği için onun durumundaki herkese yapacağımız gibi onu da konuyla ilgili bilgilendirdim. Onun yüzünden yasaları çiğnememi istemediği için davaların detaylarını paylaşmamı istemiyor. Pozisyonuma saygı duyuyor ve başımın belaya girmesini istemiyor.”

“Yani başka davaların detaylarını sormuyor, öyle mi?” diye sordu Hadley. Aklımı gittikçe daha da karıştırıyordu.

“Hayır. Bu ne şimdi?”

“Yok bir şey,” dedi iç çekerek. “Çıktığın bütün kızlar ve amaçlarının ne olduğu beni şüphelendiriyor, biliyorsun. Lisa terfi almak için senin adını kullandı. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum.”

Buna gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Bak, Lana harika biri, Hadley. Şefkatli, anlayışlı, düşünceli ve beni gerçekten umursuyor. Böyle bir kariyerim varken bu kadar iyi birini hayal edemezdim. Ayrıca inanılmaz bağımsız ve zeki biri. Beni kullanıyor olsaydı fark ederdim. FBI olmam zerre ilgisini çekmiyor, hatta onun benden daha iyi bir profilci olduğunu bile söyleyebilirim.”

“Tamam. Haklısın. Özür dilerim. Laboratuvarda biraz daha işim var. Sonra konuşalım mı?”

“Tamam. Midede çivi gibi tuhaf bir şey daha bulursan haber ver.”

“Midede çivi mi?” diye sordu yanımdaki Donny.

“Lawrence Martin’in midesinde çivi bulunmuş. Niye ki?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Kulağa çok tanıdık geldi ama nereden hatırladığımı anımsayamadım.”

Donny de benim gibi üniversiteden mezun olur olmaz işe alınmıştı. Altı yıldır bizim departmandaydı ama toplam on bir yıldır FBI ajanıydı.

“Sonra konuşuruz,” dedim Hadley’ye.

“Dikkatli olun.”

Gözlerimi devirerek telefonu kapattım. En azından normal tavırlarına dönüyordu. Yani işgüzar ve garip tavırları geri dönmüştü.

Donny düşüncelere dalmış gibiydi. Önündeki deftere tekrar tekrar çivi çizerek benim de dikkatimi dağıtmıştı. Ancak Donny, aklındaki bir anıyı canlandırabilmek için hep böyle düşünürdü.

“Daha önce birini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ânında. “Ama bunu daha önce duyduğumdan eminim. Midede çivi. Bu bayağı vahşi bir işkence yöntemi. Yutarken o çivi, geçtiği yerleri yırtıp mide zarını deliyor. Bir de en az zararlı yutulduğunu ve onun dışarı çıkışını düşün. Ancak bu sadece bir çivi mi? Kesinlikle bir anlamı olmalı.”

“Lawrence, Delaney Grove’daki bir polisin oğluydu. Ama o da on yıl kadar önce oradan ayrılmış. Tıpkı diğer birkaçı gibi. Başarılı olmuşlar. Hayatları boyunca hiç şiddet eğilimi göster-

memişler ve hatta vicdanları gayet rahat gibi. Zihinleri suçluluk duygusunun etkisinde olmadığından kendilerine zarar da vermemişler.”

“Yani hedef olmalarına rağmen o gece olanlarla bağlantıları olmadığını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Sadece profillerini çıkarıyorum. İşim bu.”

Donny başını eğip bir çivi daha çizdi, çizgilerin üzerinden tekrar tekrar geçiyordu.

Onun kim olduğunu çözecek ve onu durduracaktık. İşimiz buydu.

Önünde sonunda iyilik, kötülüğü yenecekti çünkü kötüler yalnız çalışırdı.

Yedinci Bölüm

Şeytan, kendi çıkarı için Kutsal Kitap'tan alıntı yapabilir.

-William Shakespeare

Bir haftada listemden iki ismi silmiştim. Gittikçe yaklaşıyorduk. Jake o kadar endişeliydi ki ecel terleri döküyordu.

Zaman akışımızı hızlandırıp cesetleri saklamaya başlamıştım. Suç işleme yöntemimi değiştirmiştim. Oyunumun ilerleyen kısımlarına gelene kadar hiç planlamadığım bir şey yapıp çivi olayına da başlamıştım.

Balmumundan yaptığım elmamda, borcumu kapattığım her bir hesap için çivi yerleştirebileceğim çok fazla yer vardı ama cinayet odamı Jake'in evine taşımıştık.

Craig, profilimi Kızıl Katil lakabıyla paylaştığı için artık medyanın dikkati benim, yani Lana kimliğimin üzerinde değildi. Evet, medyada bana bir lakap verilmişti. Her nasılsa Jake'in istediği olmuştu.

İşin ironik kısmı medya, karanlık yanım için kahraman yanımla ilgilenmeyi bir kenara atmıştı. Dünyanın ne kadar çarpık ve çirkin olabileceğinin kanıtıydı.

“İsimleri bu kadar hızlı elemen hiç hoşuma gitmiyor,” diye homurdandı Jake. Tam o sırada son kurbanımın ismini çiziyordum.

“Bir haftada iki kişiyi halletmiş olmam çok hızlı ilerlediğim anlamına gelmiyor. İşi uzatırdım ama artık bıktım. Her şeyi bitirmeye hazırım.”

“Logan yüzünden mi?” diye sordu oturduğu yerden beni süzerek.

“Evet ve hayır. Geçmişe bağlı kalıp her şeyi ardımda bırakmamaktan bıktım artık. Sen böyle hissetmiyor musun?”

Eğilip dirseklerini sandalyenin kenarına yasladı. “Şunu öğrenmek istiyorum, Lana. Tüm bunlar bittiğinde olur da hayatta kalabilirsek ne olacağını düşünüyorsun? Sence Logan öğrenmeyecek mi? Ajan ve katil mutlu sona mı ulaşacak? Gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum. Tüm bunları olduğumuz yerden sona erdirip mümkün olduğunca arkamızda bırakmaya hazırım. İstedığın nihai son eğer buysa, bence Logan’ı yanında turmanın tek yolu da bu.”

Dudaklarım titredi. Boğazımı temizledim. “Bu noktada durmam doğru olmaz. Marcus ve babam... Onlar hâlâ ölümler ve nasıl öldüklerinin düşüncesi peşimi bırakmıyor.”

Arkasına yaslanırken gözlerini üzerimden ayırmadı. “Bazen Marcus’u hissediyormuşum gibi geliyor. Sanki hemen yanı başımızdaymış ve bizi yakalanmaktan koruyormuş gibi. Bazen de bu saçmalık gibi geliyor ve şansımızın er ya da geç tükeneceğini düşünüyorum.”

“Durmak istiyor musun?” diye sordum sessizce. Masasının ucuna oturmuştum.

“Dürüst olayım mı? Hayır. Yaptıkları yüzünden hepsini öldürmek istiyorum. Acı çeksinler istiyorum. Ama seni sonunda iyileşirken görmeme rağmen böyle bir şey istemek adil gelmi-

yor Üstelik seni iyileştiren Logan. Sana kaybettiğin bir şeyi geri veriyor.”

“Neyi?” diye sordum, Jake odanın diğer ucuna gidip mini buzdolabından kendine bir içki alırken.

“Kalbini,” dedi ve gözlerindeki hüznle bana döndü.

“Her şeyi geride bırakabilirsin,” dedim omuz silkerek. “Marcus öyle olsun isterdi.”

“Şimdilik duygusal bağ kurmadığım ateşli ilişkilerimle yetineceğim,” dedi sırtıtarak.

“Ne zaman tüm bunları bırakıp hayatıma devam edebileceğimi düşünsem... İşte o zaman gözlerimi kapatıyorum ve her şey tekrar zihnimde canlanıyor,” dedim derin bir nefes alarak. “Bazen gerçekten öldüğümü ve abimin söylediği gibi bir intikam meleğine dönüştüğümü düşünüyorum.”

Hayatta tek bir amacım varmış gibi de hissediyordum.

“Belki öylesindir,” dedi Jake. “Ama belki de o umut için intikamından vazgeçmen gerekiyordur.”

“O zaman durduğumu düşündüğüm an neden kâbus görmeye başlıyorum?”

Dudakları gergindi.

“Aynen öyle,” dedim yerimden kalkarak. “Eğer o gece yapılan yanlışları düzeltmek için kurtulduysam, o zaman hepsi ölene kadar huzura ermeyeceğim. O kasabada acı çeken başka insanlar da var. Bunu biliyorsun. O insanlar, kendi *adaletine* karşı sesini yükselten Lindy gibiler. Son on yılını, bir gün oğlunun öldüğü ya da kaybolduğu haberini alacak diye korkuyla geçiren Diana gibi kadınlar. İşlemediği suçlar yüzünden öldürülen babam gibiler.”

Haklı olduğumu bildiği için başını sallamakla yetindi.

“Bu senin kararın, Lana. Ben sadece neyi seçersen seç yanında olacağımı söylüyorum.”

Gözyaşları. Gözyaşlarından nefret ediyordum. Ama ansızın gözümde belirip duruyorlardı.

Gidip dizlerine oturduğumda kollarını hızla belime doladı ve sarılmak üzere beni kendine çekti. "En sevdiğim ikinci abimsin, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Bu çocukluğumdan beri yaptığım bir espriydi.

Kahkaha atmakla yetindi. "Evet. Biliyorum. Tıpkı senin, favori kardeşim olman gibi ama sadece bir tane kardeşim var diye."

Geçmişin o tutunduğumuz küçücük kısmına sıkıca sarılarak birlikte güldük. Zihnimde, son birkaç günde olup bitenler dönüp duruyordu. İşlediğim cinayetlere eklenen yeniler.

"Benim için bağır," dedim Anthony'ye. O kan kaybederken gülümsemekle meşguldüm. Acı dolu iniltileri kulağıma şahane bir müzik gibi geliyordu. Ancak melodi detone oluyordu sanki. Her zamanki notalardan farklıydı.

Normalde bunun bana daha iyi hissettirmesi gerekirdi.

"Seni orospu! Ne kadar kötü biri olduğunu biliyordum. Tıpkı baban gibi."

"Hayır. Ben çok tatlı bir kızdım," dedim ve bunu söylerken çok ciddiydim. Bıçağımı yavaşça göğsüne götürerek küçük bir kesik attım. Yüzünü buruşturmakla yetindi. "Naıftım. Bâkire değildim ama sizin düşündüğünüzün aksine orospu da değildim. Bedenim benim mabedimdi, ta ki siz beni yere yatırarak bana sırayla tecavüz edip ölmem için beni bir kenara atana kadar. Marcus'u öldürdünüz. O da sırf geri dönüp hepinizi tek tek geberteyim diye benim için canını verdi."

Bıçağı indirdiğimde çılgılık attı. Bir zamanlar bana söylediği cümleleri tekrarlayarak ona işkence ediyordum.

"Benim için bağır, Anthony. Sesini duyayım. Seni kimse duymaz. Kimse umursamaz."

Bağırdı da. Tamamen yerin altına gömülü olan bodrum katta, hiçliğin ortasında bağıırıp duruyordu. Bu işler bazen gerçekten çok kolay oluyordu.

Ama onu burada bırakmayacaktım. Buraya geldiğimi kimse bilmeyecekti.

"Cehennemde yanacaksın. Biz, bu dünyadaki kötülükleri ortadan kaldırdık. Ama şeytanı öldürmek zordur," dedi tükürerek.

"Gerçekten yaptıklarınızın adalet için olduğunu söyleyerek meşrulaştıracak mısın? Onca şiddet ve günahın ardından haklı olduğunuzu mu savunacaksınız?"

Sırıttığında ağzından kanlar damladı. "Şeytana karşı günah işleyemezsin. Baban gibi, sen de şeytanın dölüsün. Seni durduracaklar. İyiler kötülerini hep yener. İntikamımı alacaklar."

Kendi hayal dünyasında yaşadığını fark edince nasıl da keyiflenmişim. Dudaklarım kıvrıldı. "Şu an iyi olan kötülerini yeniyor," dedim sessizce. Gözlerini kısışını izledim. Beni intikam meleği olarak görmek istemiyordu ve ben de bunu kendi yararına kullandım. "Cezan bu. İyinin galip geldiğini görmek."

"Sen de ibne kardeşin de cehennemde yanacaktınız zaten. Biz sadece bunu hızlandırdık."

"Madem haklısın, o zaman neden ilahi bir el uzanıp seni kurtarmıyor?" diye sordum yavaşça yerimden kalkarken. "Ben küllerimden doğdum, her şeye rağmen hayatta kaldım. Ama bak, sen buradasın ve geçmiş günahlarının bedelini ödüyorsun. Ben değil, sen."

Ağzını açıp kapattı. "Gördün mü?" dedim keyifle sırıtarak. "Şeytan, kendi çıkarı için Kutsal Kitap'tan alıntı yapabilir. Merak ediyorsan, bu sözü William Shakespeare söylemiş. Ama ben şeytan değilim, Anthony. Ben, hepinize cehenneme kadar eşlik edecek olan meleğim."

Sonunda elindeki son gücü de çekip aldığım ve o gücü parçalara ayırıp bir kenara tekmelediğim an, hiç olmadığı kadar bağırmağa başlamıştı.

“Bir daha kimseyi incitemeyeceksin,” diye fısıldadım karanlıkla. Acı dolu iniltilerini dinlerken ilk kez hissettiğim o bomboş hissi bastırıyordum.

Durmayacaktım.

Duramazdım.

Şimdi Kentucky’ye dönecektim.

“Sıradakine senden selam söylerim,” dedim iniltilerini bastırarak. “Sırada kankan var.”

Jake’in kapısı çalındığı an daldığım hatıralar bölündü.

“Siktir,” dedi yanımdaki monitöre bakarken.

Kapıyı çalanın Logan olduğunu görünce dizlerinden hızla indim, kalbim acı dolu bir ritimle atıyordu. Bu yaşanıyor *olamazdı*.

“Bay Denver,” dedi Logan. Jake’in gizleme gereği duymadığı verandadaki kameraya bakarak konuşuyordu. “İçerideyseniz sizinle konuşmak istiyoruz.”

Yanında Donny vardı, taktığı gözlükle tam anlamıyla bir gizli ajan gibi görünüyordu. Logan kart zımbırtısını çıkarıp kimliğini kameraya doğrulttu.

“Bunun olacağını biliyorduk,” dedi Jake. Telaşla titremekle meşguldüm.

Beni mahvetme gücü olan tek adam Logan’dı ve beni burada bulup her şeyle bağlantı kurmasına ramak kalmıştı.

“Ben Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett,” diye devam etti Logan. Sesinin ilk kez üzerimde sakinleştirici bir etkisi yoktu. Hem de azıcık bile. Şu an tam anlamıyla keçileri kaçıırıyordum.

“Sakin ol,” dedi Jake keyifle. Kahretsin ki keyifliydi. Bu durumda keyifli hiçbir şey *yoktu*. “Sen burada dur ve kapıyı kilitle. Arama emirleri yok. Beni sorgulamaları da hiçbir anlam ifade etmeyecek. Buna hazırlıklıydık. Unutma.”

Başımı salladım, sonra zorlukla yutkundum. Mantığıma tutunup beni sakinleştirecek derin bir nefes almaya çalıştım. Buraya geldiğimde kimse beni görmesin diye hep çok dikkatli davranırdık. Kiraladığım arabayı kasabaya park ederdim, o da beni kameraların olmadığı bir yerden alırdı. Adam kaçırma minibüsü dediğim minibüsüyle buraya gelir ve garaja park ederdi. Yani beni kimse görmüyordu.

Burada olduğumu biliyor olamazlardı.

O zaman niye telaşlanıyordum?

Sakin ve rahat olan Jake, cinayet listesini ve diğer belgeleri parkelerin altındaki panele gizledi. Sonra lambaderi parkenin üstüne çekerek görünmesine engel oldu. Bir tuşa bastı ve duvarlardaki beş monitör de yukarıdan inen panellerin altında kalarak görünmez oldu.

“Burada kal,” diye tekrar etti hızla odadan çıkarken.

Hemen gidip kapıyı kilitledim ve sapık gibi duvarların ardından onları dinlemeye çalıştım. Tek eksik kulağıma dayayacağım bir bardaktı.

Hayır. Hiç de suçlu gibi görünmüyordum.

Ninova

Donny'nin kaşları havalanmıştı, o da benim kadar şaşkındı. "Şey... Size birkaç şey sorabilir miyiz?" diyebildim sonunda. Sorgunun yönü artık tamamen değişmişti.

"Tabii. İçeri girmek ister misiniz? Ev bayağı dağınık, eskisi gibi toparlamam pek kolay olmuyor da."

Siktir.

Siktir.

Siktir.

"Teşekkürler," dedim sandalyesini kenara çeken adamın yanından geçerken.

Donny telefonuna bir şeyler yazarken zihnim profil oluşturmaya başlamıştı bile. Sağ tarafta kalan mutfağa baktım. Tezgâhların hepsi standart ölçülere göre alçaktı, engelli bireyler tarafından kullanılabilir yükseklikteydi. Verandadaki rampadan şüphelenmemiştim ama şimdi düşününce şüphelenmem gerekirdi. Zeminde hiç süpürgelik yoktu, pürüzsüzdü. Odaları birbirine bağlayan eşikler bile sökülmüştü.

Mutfakta üstte olan dolapların kapakları yoktu ve içlerinde yalnızca dekoratif şeyler vardı. Yemek yapan birinin ihtiyacı olacak şeyler değildi.

Bakışlarım oturma odasında gezinirken yana dönük duran televizyon koltuğunu ve yanından sarkan kumandayı fark ettim. Sanki oradan kalkıp tekerlekli sandalyesine geçebilmesi için yardıma ihtiyacı olurmuş gibiydi.

"Hile sayılır," dedi baktığım koltuğu işaret ederken. Dikkatimi üzerine çekmişti. "Ama hayatımı kolaylaştırıyor."

Her nasılsa zinde görünüyordu ve eşofmanının altındaki bacaklarını çok da iyi göremiyordum. Bunu yaptığım için kendimden nefret etsem de ayakkabımı bağılıyormuşum gibi eğilerek

ayaklarının altına baktım. Ayakkabılarının tabanı tertemizdi. Yere hiç temas etmemişlerdi.

Siktir. Herif gerçekten engelliydi.

Yerimden kalktığım sırada Jacob sandalyesini oturma odasına sürüyordu.

“Ne oluyor lan?” dedim dişlerimi sıkarak Donny’ye.

“Bir bilsem. Alan’a araştırması için mesaj attım.”

Birbirimizden uzaklaştığımızda Jacob bize dönmüş, iki ahmağa bakar gibi bizi izliyordu. Ahmak olduğumuz apaçık ortadaydı zaten. Birisi, neden buraya gelmeden önce bunu bilmediğimizi açıklasa iyi olurdu.

“Sorun olmazsa, size ne olduğunu sorabilir miyim?” diye lafa girdim. Acaba bu da Delaney Grove’la ilgili gizemin bir parçası mı, merak ediyordum.

Omuz silkti. “Birkaç yıl önce motosiklet kazası geçirdim. Belimden aşağısı felç oldu. Alışmak çok zor olsa da bir şekilde hayatıma devam ediyorum.”

Kesinlikle failimiz o değildi. Babasının da cinayetlerin yaşandığı zaman dilimine denk gelen mahkemeleri olduğu için onun da mazereti vardı. Tek umudumuz onlardı ve her şey çok kolay görünüyordu. Belli ki fazla kolaydı.

Tekerlekli sandalyedeki bir adamın o herifleri alt etmesi ve onca şeyi yapması mümkün değildi.

“Peki, FBI kapıma gelip neden geçirdiğim kazayla ilgili sorular soruyor?” Gerçekten aklı karışmış gibi görünüyordu.

“Haberleri izleme fırsatınız oldu mu?” diye sordu Donny telefonunu cebine atarken.

“Pek sayılmaz,” dedi Jacob. Omuz silkti. “Her şey çok depresif ve ben yeterince depresif zamanlar atlattım.”

Sekizinci Bölüm

Bizi şaşırtan yapıtanlar değil, girişimin ta kendisidir.

-William Shakespeare

“Evde değil mi acaba?” diye sordu Donny. Kapıya tekrar vurdum.

Bakışlarım boş garaj yolunda gezinse de kapısı kapalı bir garajı vardı. Arabası içeride olabilirdi.

“Komşusu nadiren evden çıktığını ve pek geleni gideni olmadığını söyledi. Bu sabah dışarı çıktığını görmüş ve sonra eve geri dönmüş, o zamandan beri de içerideymiş.”

Ben kapıyı tekrar tıklatamadan kapı açıldı. Başımı eğince gerçekten hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım.

Jacob Denver tekerlekli sandalyedeydi.

“Kusura bakmayın,” dedi akli karışmış gibi bize bakarken. “Tekerlekli sandalyeme geçmem bazen vakit alabiliyor. Size nasıl yardımcı olabilirim, beyler?”

Her şey yerine oturmuştu ama birinin bize bu adamın tekerlekli sandalyeyle yaşadığını söylemesi gerekirdi. Sürprizlerden nefret ederdim ve nadiren sürprizle karşılaştım.

Ellerini kucagında birleştirdi. Bacakları bir an olsun seğirme-mişti bile.

Bu bir alışkanlık, birisi felçli taklidi yapıyorsa koptuğunda kendini ele verirdi. Bacaklarına uzanmamıştı bile.

Donny'nin de benimle aynı işaretleri izlediğimin farkındaydım. Jacob çok sakindi, buraya gelişimiz onun ilgisini hiç çekme-mişti.

"Haberleri izleyip izlemediğimi mi sormaya geldiniz?" dedi Jacob bize bakarken.

Bizi hazırlıksız yakaladığı için hâlinden gayet memnun gö-rünüyordu.

"Hayır," diye mınıldandı Donny.

"Aslında, bize Evans ailesinden biraz bahsedebilir misiniz diye merak ediyorduk."

Gözlerine soğuk bir ifade yayıldı, ardından bakışlarını kaçırdı.

"İstedüğünüz zaman gidebilirsiniz."

Donny'ye baktım, o da bana dönmüştü. İkimiz de şaşkındık.

"Bay Denver, onlarla arkadaşmışsınız. Ölümlerinin adaletini sağlamak isteyen bir seri katil olduğunu düşünüyoruz. Gerçi raporlarda ölüm sebeplerinin trafik kazası olduğı yazıyor."

Tekrar bize baktı. "Trafik kazaları erkekleri hadım edebiliyor mu?" diye sordu inanamıyormuş gibi. "Bir kızı ve bir çocuğı sırf tıbbi yardım alabilmek için kasaba kasaba gezecek kadar çaresiz bırakıyor mu?"

"Yani bir şeyler biliyor musunuz?" diye sordum ona yakla-şarak.

"Bildiğim tek şey, eğer birisi onların intikamını alıyorsa o kişinin elini sıkmak istediğim. Marcus benim sevgilimdi, gerçi o zamanlar bunu dile getirebilecek kadar yürekli değıldim.

Victoria da kardeşim gibiydi. Onlar öldüğünde ben de Marcus gibi on yedi yaşımıydım.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir şeyleri gizliyordu.

“Gerçekte nasıl öldürüldüklerini araştırabilmemize yardımcı olabilecek bir şeyler anlatmanız mümkün mü?” diye sordu Donny.

“Şimdi mi öğrenmek istiyorsunuz? Çünkü o zamanlar, Robert Evans’ın profilini yanlış çıkararak onu bir seri katil olarak damgalayan FBI’a gitmiş ve dünyada gördüğüm en tatlı iki insan olan arkadaşlarımin kasabadakiler tarafından öldürüldüğünü söylediğimde bu davaya kendisinin bakmadığını söylemişti. İşi polislere bırakmamı, trafik kazasının arkasında başka bir şey varsa da onların halledeceğini söylemişti.”

Ses tonundaki öfke gerçekte ve sinirini gizlemekle katiyen uğraşmıyordu. Bu da onun şüpheli olma ihtimalini azaltıyordu. Yine de... İçimden bir ses tüm bunlarda parmağı olabileceğini söylüyordu.

“FBI kimdi?” diye sordu Donny.

“Soyadı Çuvalı’ydı, ismi de Bok. Ama bazen kendini Kıdemli Özel Ajan Johnson diye tanıttı.”

Donny gülse de ben gülmüyordum. Johnson berbat bir profilciydi, terfi aldığıında departmanımızın şöhreti altüst olmuştu. Kahrolası politikayı sevmek böyle bir şeydi. Herif ne kadar berbat olursa olsun bildikleri sayesinde vazgeçilmez bir pozisyondaydı ve saçma sapan bir pozisyona *terfi* ettirilmişti. Onu gözlerinin önünde tutabilmek için saçma sapan işler veriyorlardı.

Ayrıca bizim departmanın *Baba’sı* hâline gelmişti çünkü profil çıkarma işinin şimdiki durumuna evrilmesinde payı vardı. İlk sonuçlar ne kadar kusurlu olursa olsun, zamanla gerçekleri gösteren gerçek sonuçlara varılmasına katkı sağlamıştı.

“Ölen iki çocuğu görmezden mi geldi yani?” diye sordu Donny. Kelimeler dudaklarından dökülürken artık gülmüyordu.

“Hiç ciddiye almadığını söylüyorum. Artık geçmişten uzak durabilmek için adımlarımı çok dikkatli atıyorum, mecazen tabii. Şimdi, üzerimde baskı kurarak konuşmak istediğiniz başka bir şey yoksa lütfen gidin. Yapmam gereken işlerim var.”

Donny daha fazla şey öğrenmeye çalışırken telefonum çaldı. Tek niyetimiz gerçekte neler olduğunu anlamaya çalışmaktı.

Allan’ın aradığını görünce yerimden kalkıp cevap vermek üzere koridora yöneldim.

“Bu da ne demekti?” diye tersledim dişlerimi sıkarak.

“Özür dilerim. Özür dilerim. Çooooook özür dilerim. Nasıl kaçırdım bilmiyorum ama Donny’nin mesajını gördüm ve evet, Jacob Denver’in belden aşağısı felç. Tam olarak dört sene önce olmuş. Sarhoş bir sürücü ona yandan çarpıp kaçmış. Denver motosiklet sürüyormuş. O zamandan beri de tekerlekli sandalyede.”

Neden oturmayan bir şeyler varmış gibi hissediyordum?

“Teşekkürler. Bir daha sakın bu kadar büyük bir detaya kaçırma. Failimizi bulduğumuzu sanmıştık.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Kayıtlarında çok kısa bahsedilmiş. Hastane dosyalarını da açamadığım için özellikle aramadığım sürece bulabileceğim bir detay değildi.”

“Tamam. Pekâlâ. Evans ailesiyle geçmişte ortak başka dostları var mıymış bir bak. Bu adamda içime sinmeyen bir şeyler var. Kimin öldürüldüğünü sormadı bile.”

Önünde durduğum odada bir şey devrilince kilitli kapıyı açmaya çalıştım. Kilitli olması merakımı cezbetmişti.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Jacob zorladığım kapıya yaklaşırken.

“Burası neden kilitli?” diye sordum telefonumu cebime atarak.

“Ah... Çünkü burası benim evim ve insanların ofisime girmesini sevmiyorum. Sorun nedir?”

Mahremiyetine inanılmaz önem veren birine benziyordu ama yalnız yaşayan birisi eğer bir şeyler saklamıyorsa niye kapısını kilitleyecekti ki?

“Etrafa bakmamızda bir sakınca var mı?” diye sordu Donny. Baskılayıcı olmayan bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu.

Sonunda derin bir nefes verip gözlerini devirmeden önce ciddiyetle bizi süzdü.

“Tamam. Ama sonra çıkıp gideceksiniz ve beni rahat bırakacaksınız. Unutulması gereken anıları eşleyip hayatımı karman çorman etmenizi istemiyorum.”

Tekerlekli sandalyesiyle oturma odasına dönüp acele etmeden bir dizi anahtar aldı ve yanımıza gelerek kilidi açtı. Geri çekildiğinde kapıyı açıp etrafa baktım. Bilgisayar ekranı boştu, bakışlarım bir sürü raptiyenin yere saçıldığı pencerenin önüne çevrildi.

“Kahretsin. Yine mi ya,” dedi inleyerek. Yanımdan geçerek dağılan raptiyelere yöneldi. “Artık gidebilirsiniz. Burayı toparlamam gerekiyor.”

Donny’ye başımla işaret ettim ve onu yalnız bırakarak yanından ayrıldık. Dışarı çıkıp kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz dönüp pencereye baktım.

“Yanında birisi vardı,” dedim sokağa adım atar atmaz sessizce.

“Perde rüzgârla havalanıp raptiyeleri düşürmüş gibi geldi bana.”

“Biz geldiğimizde odadaki pencere de perdeler de kapalıydı. İçeride bir dolap gördüm. Orada birisi vardı.”

“Dolabı niye açmadın?”

“Çünkü içindeki kişi failimiz olabilir.”

Jacob pencereyi kapatıp perdeleri yine örterken yavaş yavaş arabamıza gidiyormuşuz gibi yapıyorduk. Sokakta aylak aylak ilerlerken Lisa'yı aradım.

"Jacob Denver'in adresine ne kadar yakınsınız?"

"Elise'le oraya beş dakikalık mesafedeyiz. Neden?"

"Buraya gelip evin yakınlarında pozisyon alın. Siz gelir gelmez biz gideceğiz. Adam evden çıkarsa beni aramanızı istiyorum. Evde kalırsa da onu izlemenizi. İçeride birisi var, failimiz olabilir. Aşırı dikkatli olun."

"Kahretsin. Tamamdır. Siz de dikkat edin."

Telefonu kapatmak üzereyken, "Bu arada güller için teşekkür ederim," diye ekledi Lisa. "Çok güzellerdi."

Kaşlarım çatıldı.

"Ben gül göndermedim ki."

"Hastanedekileri diyorum. Teslim aldım ama sana teşekkür etmediğimi fark ettim."

"Lisa, ben sana gül göndermedim. Hiçbir zaman."

Bir anda ölüm sessizliği oluştu. "Yani o herif miydi? Plemmons?"

Ölü bir adamın yaptıklarını sorgulayacak vaktim yoktu. "Olabilir. Çiçek şirketini arayıp öğren."

"Olur. Tamam. Hadley'ye söylerim kontrol eder," dedi mesafeli bir sesle.

Telefonu kapattığımda Donny sırtıyordu. "Ne?"

"Yok bir şey," diye yalan söyledi sırtışı genişlerken.

Ona ters ters baktım.

"Sadece bir an için Lisa, Lana'yı eline geçirse ona neler yapardı diye merak ettim. Aşırı tehlikeli bir eski sevgili, sırlıklam âşık olduğun yeni bir sevgilin olana kadar senden ayrılmak sorun değilmiş gibi yapanlardan. Lisa cadalozun teki.

Yeni sevgilinden onu uzak tut derim yoksa Lana'nın gözlerini oyabilir."

"Unuttuysan hatırlatayım, Lana'yla zaten karşılaştılar. Lisa onun gözlerini falan oymadı." Bunları önemsemyormuşum gibi konuşsam da bu muhabbetin canımı ne kadar sıktığını maskeleyemeye çalışıyordum.

"Lisa'nın nasıl cadaloz olabileceğini hepimiz biliyoruz ve şu an çoğu kadının, eski sevgilileri sonunda hayatına devam edip gerçekten mutlu oldukları an yapacağı gibi seni kıskanıyor. Bayağı da cüretkâr, önünde sonunda Lana'yla aranızdakileri bozmaya çalışacaktır. Profilini çıkardım diyelim. İşim bu."

Siktir.

"Onları birbirlerinden uzak tutarım. Lisa önünde sonunda unuttur."

"Onu mutlu edecek birini bulduğunda," dedi alaylı bir sırıtışla. "Uzun zaman alabilir tabii."

O gülerken orta parmak çekerek kapalı pencereye doğru baktım. Lisa ve Elise sokağın ilerisinde görünmüşlerdi bile, kaldırıma yanaşarak park ettiler.

Kamyonetimi çalıştırdım ve ilerlemeye başladık. Çok geçmeden Elise, Jacob'ın harekete geçtiğini ve beyaz bir minibüsle bizim gittiğimiz yöne ilerlediğini söyledi. Doğru minibüsü takip edebilmemiz için plakayı da yollamıştı.

Beyaz minibüs yanımızdan geçerken tek kaşımı kaldırdım. Adam kaçırma minibüsü gibiydi.

Sürücü ve yolcu tarafında pencereler olsa da kalan kısmı kapalı bir yük minibüsüne benziyordu. Dosyasında yazanlara göre teknoloji işi yapıyordu, bu minibüsü iş sırasında kullanıyor olabilirdi.

Donny'yle temkinli bir mesafe bırakarak onu takip ettiğimiz sırada Elise ve Lisa evi gözetliyordu.

Donny, Lisa'yı hoparlöre aldığı sırada, "İçeri bakabilecek mısınız diye bir şansınızı deneyin," dedim.

"Arama emri için izin çıkarmaya çalıştım ama yargıç yeterince kanıtımız olmadığını söyledi."

"Şöyle bir baksan yeter," dedim kısık sesle. Birkaç kuralı çiğneyebileceğini ima ediyordum. Kahrolası bir seri katilin peşindeydik. Bazen kuralları çiğneyebilirdik.

"Anlaşıldı."

"Çok dikkat çekme," dedi Donny telefona.

"Aptal değilim," diye tersleyen Lisa'nın sesi sertti.

Donny telefonu kapattığı sırada Jacob'ı takip etmeye devam ediyordum. Onun bir otoparka girdiğini görünce ben de kaldırıma çektim. Minibüsün sol tarafındaki arka kapısının açılması birkaç dakikayı bulmuştu. Elektronik bir platformda tekerlekli sandalyeyle yere doğru alçalmasını izledim.

"Minibüsün sebebi belli oldu. Engeline uyumlu bir araç," dedi Donny.

Kaşlarımı çatarak Jacob'ın kucığında basketbol topuyla minibüsünü kilitleyip kaldırımda ilerlemeye başlamasını izledik.

Çocuklarla dolu bir basketbol sahasına girdiğinde Donny derin bir nefes aldı. Çocukların çoğu engelliydi. Bazıları ampüte edilmişti, birkaçı tekerlekli sandalyedeydi ve bir iki tanesinin de fiziksel sıkıntıları vardı.

"Cehennemde yanacağız," diye inledi Donny. Çocuklar neşeyle gülüşürken Jacob düdüğünü çalarak topu onlara doğru attı.

Basketbol oynamaya başlamışlardı. Jacob da onlara eşlik ediyor, yanlarında gülüp günlerini güzelleştiriyordu.

Elise beni aradığında telefonu açtım. "Evde hiçbir şey yok. Ofisteki dolap da boş. Buraya girdiğimizi anlamasın diye aynı şekilde çıkıyoruz."

“Yani bir şey çıkmadı, bu adam engelli çocuklara yardım eden belden aşağısı felçli bir koçmuş. Küçükken annesini, ergenken en yakın dostunu ve sevgilisini kaybetmiş, şimdi de felçli. Sonuç olarak adam, Rahibe Teresa’nın erkek versiyonu gibi bir şey,” dedi Donny. “Biz de onu bir katile yardım etmekle suçluyoruz. Tekrar ediyorum: Cehennemde yanacağız.”

“Minibüse bak,” dedim sinirlenerek. İçimden bir ses yanlış giden bir şeyler olduğunu söylüyordu. Biz oradayken evde birisi daha vardı ve artık evde değilse o zaman minibüsteydi.

Donny, arabadan inmeden önce küfretti. Silahını çekerek minibüsün arkasına yaklaştı. Bir eliyle uzanıp kapıyı yokladığı sırada bakışlarım onunla Jacob arasında gidip geliyordu.

Kilitli olmayan kapıyı açtığında kaşlarımı çattım. Jacob’ın minibüsü kilitlediğine yemin edebilirdim.

Minibüsün arkasında üzerinde MEDYA yazan bir kutudan başka hiçbir şey yoktu. Arka taraf kutu dışında boştu.

Donny tek kaşını kaldırarak bana dönünce yanıma gelmesini işaret ettim. Gözlerimi devirdiğim sırada minibüsün kapılarını kapatıp arabaya bindi ve oradan uzaklaştık.

“Unut gitsin. Katilin kim olduğunu biliyorsa bile cinayetlere karışmış olamaz,” dedi Donny iç çekerek.

Arabayla oradan uzaklaştığımız sırada huzursuzdum. Beni harekete geçiren güç daima içgüdülerimde gizliydi ve çok nadiren hislerimde yanılırdım.

Yanından geçerken Jacob bizi fark etmemişti bile. Ona pas attığında tek kollu küçük çocuk topu yakalayarak basket attı.

“Senden değillerdi,” dedi hemen.

“Biliyorum,” diyerek cevap verirken onun ne kadar tuhaf davrandığına şaşırmıştım.

“Yani senden geldiklerine dair bir bilgi yoktu. Notsuz gönderilen bir düzine güldü sadece. Bence senin göndermiş olabileceğini varsaydı.”

Başımı iki yana sallayarak uzattığı dosyaya baktım.

“Gidebilir miyim? Çok yoruldum ve yeni ipucumuz da yok. İncelediğim bütün kanıtları sana yolladım. Birkaçını detaylıca incelemek için laboratuvarı birkaç gün daha çalışmamız gerekecek”

Başımı sallayarak gitmesini işaret ettiğimde resmen koşarak uzaklaştı.

Böyle yaptığı için onu suçlayamazdım. Ben de burada çok vakit geçirmeye bayılmıyordum. Lana bu hafta çoğunlukla iş gezisindeydi ama en azından bu akşam onunla biraz vakit geçirebilecektim.

Bu dava için söyleyebileceğim tek şeyse, Delaney Grove'daki insanların benim sonumu getireceğiydi.

Ofise döndüğümde Hadley saldırıya hazırды ancak ben iyiliğini düşünerek onu görmezden geldim ve Leonard'a yaklaştım. "Selam, Robert Evans davasıyla ilgili bulabildiğin her şeyi toplamamı istiyorum. Oradan başlayıp bu kahrolası kasabanın ne sakladığını bulabilecek miyiz, bir bakalım. Bence her şey birbiriyle bağlantılı. İlk domino taşı tüm olayları birbirine bağlıyor."

Başını sallayarak bilgisayarını işaret etti.

"Onun üstünde çalışıyorum. Dava dosyasında saçma sapan bir sürü tutarsızlık var. Özellikle de adamı suçlu bulmalarının tek sebebi, olay yerlerinde bulunan DNA olmasına rağmen kanıtların teslim süreci o kadar özensiz yapılmış ki bulguların güvenilirliği tartışmalı. Adamı nasıl tutukladılar anlamıyorum. Bütün bunların tek açıklaması, yargıcın bu karara varmak için adaletli ve dürüst tüm yasaları göz ardı etmiş olması."

"Baba'nın da işleri nasıl çözdüğünü biliyoruz," diye ekledim. "Neler bulabileceğine bir bak. Cinayetler neden sona ermiş, daha doğrusu gerçekten sona ermiş mi? Eğer fail, Evans'ı başarılı bir şekilde tutuklattıysa farklı kasabalara gidip cinayet yöntemini başkasını suçlayacak şekilde değiştirmiş olabilir."

"Anlaşıldı," dedi Leonard işine dönerek.

Arkamı döndüğümde az kalsın Hadley'ye çarpacaktım.

"Niye öyle bakıyorsun? Jacob Denver'da ne buldunuz?" diye sordu.

Elleriyle oynuyordu, gergindi. Galiba hepimizin canı sıkındı.

"Hiçbir şey. İçimden bir ses onda daha fazlası olduğunu söylüyordu ama belli ki yanılmışız."

"İçgüdüler insanı yanıltabiliyor," dedi kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Lisa, benim tarafımdan gönderildiğini söylediği güllerle ilgili sana bir şeyler baktıracaktı, bakabildin mi?"

Dokuzuncu Bölüm

Onurlu olmayı arzulamak günahsa, ben en büyük günahkâрім.

-William Shakespeare

Aptal gibi bir kutu raptiyeyi döktükten sonra sevgilimden gizlenmek için dolaba girmiştım. Sonra da Jake'in minibüsünün arkasındaki küçük medya kutusuna sığışarak orada bir saat saklanmışım. O sırada Jake de bağış yaptığım özel programdaki çocuklarla haftalık basketbol antrenmanını yapmıştı. Kutuyu içeriden açamadığım için sıkışıp kalmışım.

Şerefsiz herifin bunu bana ders vermek için yaptığına şüphem yoktu. Daha sonra kıcını tekmeleyecektim.

Çok yorgundum ve Logan gelene kadar biraz uzanmak için otelin koridorunda ilerliyordum ki Hadley'yi pis pis bana bakarken buldum. Kapımda bekliyordu.

Keşke bu otelden defolup gitseydi.

“Sen var ya!” dedi sertçe.

“Ne yapmışım?” diye sordum. Şaşırmışım.

“Güller sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Kapıyı açarken sııttım. Hadley'ye omzuma çarparak yanından geçip gitti.

"İçeri buyur," dedim alayla.

Kapıyı kapattığımda dönüp suçlarcasına parmağını bana doğrulttu.

"Sevimlilik yapmaya kalkma, Lana. Lisa'ya gül göndermişsin. Senin gönderdiğini biliyorum. Logan'ın gönderdiğini düşünün istedin. Artık gönderenin o olmadığını da bildiği için bunu Plemmons'ın yaptığına emin ve huzursuz oldu."

Bana kalırsa Hadley'nin mizah anlayışı pek de iyi değildi çünkü yaptığım şey aşırı komikti.

"Öcü öldü, neden benim gönderdiğimi ya da böyle bir niyetim olabileceğini düşünüyorsun ki?" dedim gülümsememi gizleyerek.

"Senin gönderdiğini biliyorum. Güllerin parası ödenirken ön ödemeli Visa kart kullanılmış. Plemmons'ın Lisa'yla işi bitmişti ama Logan'ın eski sevgilisi diye onunla uğraşmak için ucuz bir yol seçtin."

"Başta benimle uğraşan oydu. Ben sadece gül gönderdim," dedim çarpık bir gülümsemeyle.

Yüzü gittikçe kızarıyordu. "Ekibimle uğraşma, Lana. Bize karşı oyun oynayarak kaybedeceğin çok fazla şeyi tehlikeye atıyorsun."

"Bize? O kız dışında kimseyle uğraşmıyorum ve başlatan da kendisiydi. Logan'ın ilgisini çekmek için elinden geleni yaptı. Ben gülleri göndereli de çok oldu ayrıca. Herif hâlâ hayattayken anlamadıysa güzel bir şaka bile sayılmaz. Unuttuysan hatırlatayım, herifi ben öldürdüm, yani korkması için hiçbir sebep yok... Tabii, seri katillerin hayaletlerinden korkmuyorsa."

Bir el fenerini alıp çenemin altına doğrulttuğumda Hadley gözlerini kısıtı. Gerçekten mizah anlayışını geliştirmesi gerekiyordu.

“Saçmalıyorsun. Farkındasın, değil mi?” dedi tersçe.

Gözlerimi devirerek feneri kapattım. “Hayır, saçmalayan Logan’ın eski sevgilisi ve bana gıcıklık yapıyor. Ölmeyi gerçekten hak etmeyen kimseyi öldüremeyeceğimi söylemiştin. Bana gıcıklık yapan bir kıza gül gönderemeyeceğimi hiç söylemedin ki.”

“Konuyu dağıtma,” dedi. “Gülleri onu korkutmak için gönderdin. Hatta aklıyla oynamak için. O adam, bilinci açıkken kızın koluna bir şeyler kazıdı ve birkaç el ateş edemese Elise’le ikisini resmen öldürecek.”

“Ateş etse de ıskaladı,” diye hatırlattım. O kadar iri bir herifi kim vuramazdı ki?

“Sıyırıp geçti,” diye düzeltti.

“İskaladı,” dedim tekrar. Komik olacak derecede kızarmasına gülerek karşılık verdim. “Ben ıskalamadım. Ve yine söylüyorum, herif öldü. Şaka artık komik değil. Küstah gibi hayallere kapılıp Logan’ın gönderdiğini düşündüğü çiçekler için daha yeni teşekkür ediyorsa tam bir nankör demektir.”

Ağzını açtı ve kapattı. Çizgi filmlerde olduğu gibi kafası patlayacak mı diye merak ediyordum.

“Hiç komik değil! Zalimlik bu. Çok kötü. Ve...”

“Lisa kankan falan mı?”

“Hayır,” dedi yüzünü asarak.

“Hayatını mı kurtardı?”

Başını iki yana salladı.

“Ondan hoşlanıyor musun ki?”

Gözlerini kıssa da soruma cevap vermedi.

“Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum. O zaman neden uyuz bir kızı biraz zorbaladım diye bana tepeden bakıp küçük eğlen-cemin tadını kaçırıyorsun? Ona tam olarak haddini bildiremem evet, doğru ama kafasını biraz karıştırabilirim. Ayrıca şakayı geç fark ettiği için tadı çıkmadı bile. Kimse zarar görmedi. Faul yok.”

“Sorun, ekibimizden birini hedef seçmen. Ayrıca *şakanın* ne kadar hastalıklı ve çarpık olduğunu bile fark etmemen.”

Gülümsemem soldu. “Hastalıklı ve çarpık bir şaka istiyorsan ona domuz kalbi falan göndermem gerekirdi. Üzerine *HEP* kelimesini not düştüğüm bir buket de gönderebilirdim. Öcü’yle ilgili o ürkütücü Rusça şarkıyı da gönderebilirdim. Ama ben ona yalnızca gül gönderdim, Hadley. Senin sözlerinle söyleyecek olursam, birazcık aklıyla oynadım. Hepsi bu. Biraz düşünürsen aslında onu bağışladım bile. İkimiz de daha soğuk davranabileceğimi biliyoruz.”

Sanki biraz rengi atmıştı.

“Hayır,” dedim gözlerimi devirerek. “Onu tehdit falan etmiyorum.”

Yatağa oturup ellerini saçlarında gezdirdi. “Bunlar çok fazla. *Sen* çok aşırıya kaçıyorsun.”

“Güllere aşırı tepki veriyorsun. Sakin ol, Hadley. Gerçeği bilmek istemiyorsan peşine de düşmemelisin.”

Başını kaldırdığında gözlerindeki pırıltı ne kadar bitap hâlde olduğunu gösteriyordu.

“Logan’ın ahlaki değerleri benimki kadar çarpık değildir, Lana. Onu gerçekten seviyorsan bu intikam oyununa bir son vermelisin. Diğerlerini halledebileceğimiz bir yol bulmamıza izin ver. Biz...”

“Polis teşkilatının halletmesine mi? Benim yerime recavüzcülerin sözüne inanan? Sizden birisi profilini yanlış çıkardığı için

seri katil olarak mahkûm edilen bir adamın kızı olan benden bunu mu istiyorsun?” dedim alayla.

“Logan babanın profilinin yanlış olduğunu biliyor,” dedi beni şaşırtarak.

Yüzümü süzdü.

“Bunu ilk kez duydun, değil mi?”

Başımı sallayarak yavaşça oturdum.

“Gerçekten de davanla ilgili ona hiçbir şey sormuyorsun yani?”

Ona ters ters baktım. “Ne öğrendiğinizi bilmek istesem Jake’in kameralarınıza girmesini sağlarım. Sevgilimi kullanıp ona öylece ihanet etmeme gerek yok yani. Ona yalan söylemekten zaten nefret ediyorum.”

“Ekibimdekilerle artık uğraşmak yok,” dedi öfkeyle.

“Kız peşimi bırakırsa tabii,” dedim ve düşüncelere dalmasını izledim.

“O kadar da abartma.”

Omuz silkerken sırtıyordum. “Mizah anlayışım biraz ileri gidebiliyor. Sahiplenici biriyim. En azından bölgemi işaretlemek için güllere işeyip göndermedim.”

Beni süzdüğü sırada ona sırtıyordum.

“Aklımı öyle karıştırıyorsun ki aptal gibi gerçekten onu sevdiğini düşünüyorum.”

“Onu seviyorum,” dedim iç çekerek.

“Bildiğim iyi oldu.” Logan’ın sesiyle ikimiz de çığlık attık. Hadley yere düşmüştü.

Hadley yerinden kalkarken Logan sırtıyordu. Sırttığına göre benim psikopat bir katil olduğuma dair önemli kısımları duyuyordum, değil mi?

“Ne zamandır orada dikiliyorsun sen?” diye bağırdı Hadley. Katil ben olsam da o da bir hayli suçlu görünüyordu.

“Bu şekilde duymamam gereken bir itirafa şahit olacak kadar uzun zamandır,” dedi. Tutkuyla parlayan gözleri bana çevrilirken dudakları kıvrılmıştı.

Evet, katil olduğuma dair kısmı duymamıştı. Daha dikkatli olmalıydım.

“İtiraf mı?” diye sordu Hadley. Beti benzi atmıştı.

Bu kız asla katil olamazdı.

“Evet,” dedi Logan. Bize yaklaşırken dikkati benim üzerimdeydi.

“Logan, görüldüğü gibi değil. Lana...”

Logan beni belimden tutup sertçe öpmeye başladığında Hadley’nin sözü yarıda kesildi. Ne parmak uçlarımda doğrulama ne de onun eğilmesine gerek kalmadan resmen üstüne tırmanarak öpücüğümüzü kolaylaştırmıştım. Hadley kusar gibi bir ses çıkardığında onun her şeyi ağzından kaçırmaya ne kadar meyilli olduğunu hatırlayarak dikkatini dağıtmak için Logan’ı daha sert öpmeye başladım.

Öcü’nün bu kızın ağzım neden kapattığını anlayabiliyordum.

“Evet,” dedi Hadley. Logan beni öpmeye devam ediyordu. “Ben gidiyorum.”

Logan beni öpüp arkamdaki şehir manzaralı pencereye dayarken Hadley’nin farkında bile değildi. Dudaklarımı ondan ayırmadım. Birazcık yüz yüze gelebilmeyi umut ettiğim bir haftanın ardından buna ihtiyacım vardı.

“Seni öyle özledim ki,” dedi dudaklarıma doğru. Beni hâlâ aklımı başımdan alır gibi öpüyordu.

Cevap bile verememiştim çünkü dudaklarımın ondan uzaklaşmasına izin vermiyordu. Hatta pantolonumu indirirken beni cama yaslamıştı.

Parmaklarım en keyif aldıkları yeri, yani saçlarını bulduğunda pantolonumu çıkarıp attı. Beklentiyle titredim. Sert öpüşmemizi bölerek tişörtümü çekip çıkardı. Sanki acilen çıplak kalmamız gerekiyor gibi saldırıyordu.

“Ben de seni özledim,” dedim fırsatını bulur bulmaz. Ancak o inanılmaz ciddiye. Tutkulu bakışları benim kadar hazırlıklı olmayan bir kadını yakıp kül edebilirdi.

O soyunurken ben de sütyenimi çıkarıp odanın diğer tarafına atmakla meşguldüm. Ona döndüğümde çoktan soyunmuştu, beni öyle hızlı kucağına aldı ki nefesim kesildi.

Sırtım cama dayanırken bacaklarım omuzlarına sarılmıştı. Başını tam da istediğim yere gömdüğü an gözlerimi sıkıca kapattım. Logan da nasıl manipüle edeceğini çok iyi bildiği sinirlerimi uyarmaya başladı.

Normale kıyasla daha agresif davranıyordu. İnleyip kıvrandığım ve saçlarını onu kel bırakacak kadar çekiştirdiğim hâlde bana hiç merhamet etmiyordu.

İnlerken başım cama çarptı. Usta dudaklarıyla benim hislerime yenik düşmemi de sağlamıştı üstelik. Nazikçe beni yere indirerek cama doğru döndürdü.

Ellerimi cama dayadığımda beni tekrar yakalayıp belimden tuttu ve içime sertçe girecek şekilde bacaklarımı kaldırdı.

O kadar güzel bir histi ki bu. Uzanıp boynumu öpen dudakları da bedenimi ele geçirişi kadar sertti. “Önce bana söylemeliydin,” dediğinde bu inanılmaz ceza seksinin nedenini anlamıştım.

O bu hayal kırıklığına uğratmam böyle bir etki bırakacaksa bir daha iyi davranmayabilirdim.

Gerçekte kim olduğumu öğrenirse, öğrendiğinde beni böyle cezalandırması şahane olurdu.

O günün hiç gelmemesini umuyordum. Hangi yolu seçeceğini bilmemeyi tercih ederdim.

Ellerimi cama sertçe bastırdığım sırada beni havada tutmaya devam ediyordu. Böylelikle içimdeki her bir ânın kontrolü ondaydı. Ben iniltilele boğulana kadar durmadı, ardından son bir kez sertçe kendini içime itti ve sonra yavaşça daireler çizmeye başladı. Uzanıp alnını omzuma yaslariken nefes alış verişleri düzene girmeye başlamıştı bile. Hâlâ beni havada tutuyordu, pencereye doğru gülümsedim.

“Hadley’ye söylemek istemedim,” dedim nefes nefese sırtarak. “Kendi çözdü.”

Uzanıp omzumu öptü.

Ama o cümleye karşılık vermedi.

Bunun beni neden biraz endişelendirdiğini anlayamamıştım ama içime düşen kuşkuyu görmezden gelmeye çalıştım.

“Bir daha bu kadar uzun süre gitmek yok. Bu hafta sadece bir gün buradaydın,” dedi boynumu öpüp ellerini vücudumda gezdirirken.

“Ödülüm bu olacaksa kendime engel olamayabilirim,” dedim alayla. Kahkaha attığında gülümsedim.

İçimden çıkıp kalçama bir şaplak attı ve sonra göz kırparak arkasını döndü. “Üzerine güzel bir şeyler giy. Bu akşam seni gerçek bir randevuya çıkarıyorum.”

Küçük bir kız gibi sevinçle sırtarak duşa koştum. Ama suyun altına girer girmez Logan peşimden geldi. Dudakları dudaklarımı bulurken beni duvara doğru itti.

“Yarın da çıkabiliriz,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. Tekrar içime girdiğinde sırtıttığını hissettim.

Sabit bir ritim tuttururken dudaklarını dudaklarımdan ayırıp kulağıma doğru öpücükler kondurmaya başladı.

“Ben de seni seviyorum, Lana Myers,” dedi yumuşak bir sesle.

O an, tamamen onundum. İntikam yoktu, elimi kana bula-
yan cinayetler yoktu. Gerçeği öğrenir öğrenmez benden nefret
edeceği kaderinde yazılı olan adama âşık bir kızdım sadece.

Üstelik böyle bir trajedi, Shakespeare’in oyunlarında dahi
yoktu.

Onuncu Bölüm

*Tüm kalp ağrılarının temelinde
beklenti yatar.*

-William Shakespeare

Lana bana sarılmış, huzurla uyuyordu ki telefonum art arda gelen mesajlarla titremeye başladı.

İnleyerek telefonuma uzandım. Lana da benimle dönüp yanıma kıvrılırken uykusunda iç çekti.

Mesajları okumaya başlamadan önce Lana'nın başına bir öpücük kondurdum.

MY COLLINS: Önemli bir mesele var. Hemen beni ara.

CRAIG: Kahrolası müdür yardımcısı beni arayıp seni bulmamı ve yanına götürmemi söyledi. Bir boklar olmuş.

HADLEY: İşe geldim ve Baba burada.
Hemen buraya gelsen iyi edersin.

Küfrederek yarıktan fırladım. Lana benim uyuyacağımı bu durum canımı feci sıkmaya başlamıştı. Çalışma saatlerim her yoğunluğunda ama bu kadar çok yüksek profilli katil âlem yapmaya karar verdiği için işler daha da kötüye gitmişti.

Hızlıca giyinirken Johnson'un bizim departmanın katında ne işi olduğunu merak ediyordum. Lana'ya mümkün olduğunca çabuk döneceğimi söyleyen bir not yazıp şu bir *bokların* ne olduğunu çözmek için sabahın dördünde işe doğru yola koyuldum.

İçeri girdiğimde Johnson kahrolası ofisimde, sıkık masamda oturuyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ben izin vermedikçe kimse buraya giremez," dedim tersçe.

"Üstlerinle konuşurken sesini alçalt," diye homurdandı ters ters bakarak.

Eğer belli olmuyorsa diye altını çizmek isterim, birbirimizden pek hoşlanmıyorduk.

"Ofisimden çık. Sen benim üstüm falan değilsin, Kıdemli Özel Ajan Johnson. Fark etmediysen söyleyeyim, bende de aynı ünvan var. Senin teşkilatta olman benim üstüm olduğun anlamına gelmiyor."

Yavaşça yerinden kalkarken ceketini düzeltti.

"Davamın detaylarını kaçırmayayım diye uğraşıyorum."

"Davanın mı?" diye sordum onu süzerek.

Normale kıyasla daha küstah davranıyordu ve gözlerindeki o karanlık parıltıyı desteklemek için biraz da rol kesiyordu.

"Evet. Davam. Bana ait dava dosyalarına burnunu sokuyormuşsun. Müdür de yeni davanın benim eski davamla bağlantılı olduğunu görünce soruşturmayı benim üstlenmeme karar verdi."

“Yani ikiniz gündüzleri golf arkadaşı, geceleri de fazla sıkı fıkı olduğunuz için müdür ne istiyorsan yapmana razı geldi,” dedim asıl söylemesi gerekeni dile getirerek.

Çenesi seğirdi. Profilcilerle dolu bir odada yalanların gizli kalmamasından nefret ediyordu.

“Bu benim davam.”

“Burası benim departmanım. Unuttuysan hatırlatayım.”

“Bir sorunun varsa müdürle görüş.”

Parmağımı ona doğrulttum. “Ofisimden çık. Tekrar söylemeyeceğim.”

Sırtarak yanımdan geçip gitti, sanki bir şey kazanmış gibiydi. Hızla asansöre yöneldiğim sırada Müdür Yardımcısı Collins asansörden indi.

“Beni aramanı söylemiştim,” dedi sessizce. Boş ofislerden birine giren Johnson’ı süzüyordu.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Uzun ve derin bir iç çekti. “Bilmiyorum. Birisi Johnson’ı aramış, o da beni aradı. Eski, çözdüğü bir dava dosyasında neden çalıştığını bilmek istiyor. Aktif davalarından biriyle örtüştüğünü söyledim. Hemen sonra müdür beni uykumdan uyandırıp Johnson’ın Kızıl Katil dosyasında çalışacağını söyledi.”

“Ne boklar dönüyor burada?” dedim dişlerimi sıkarak.

Ofisimi işaret ettiğinde Johnson’a öfkeyle bakan Hadley’nin yanından geçtim. Hadley daha önce onunla hiç tanışmamış olsa da Johnson hiç vakit kaybetmeden herkesi gıcık etmeyi başarıyordu.

Ofise girer girmez Collins kapıyı kapattı.

“Bu işte bir bit yeniği var. Önce Johnson’ın profilini çıkardığı *sözde* seri katilin adli tıp raporunun ne kadar saçma olduğunu fark ettik. Çıkardığı profil tıpkı Evans’a karşı açılan dava gibi

boşluklarla ve tutarsızlıklar doluydu. Sonra da eskiden bu kasabada yaşayan erkekleri tek tek ölüm cezasına çarptıran bir intikam katili olduğunu fark ettik. Bildiğimiz kadarıyla o zamanlar en büyük kurban on dokuz, en küçüğü on beş yaşındaymış," diye açıkladım öfkeyle.

Sandalıyeye oturduğunda beti benzi atmış, yüzü gömleğiyle aynı renk olmuştu. Ama konuşmam bitmemişti.

"Sonra aniden Johnson ortaya çıkıyor ve zorla soruşturmayı engel olmaya çalışıyor. Gerçekten neler oluyor, Collins? Masum bir adamın öldürülmesiyle bir ilgisi mi vardı? Robert Evans'a uysun diye, bile isteye yanlış profil mi çıkarmıştı? Bu davayla ilgili başka bir şey bulamadık. Elimizden geldiğince bilgi toplamaya çalışıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Evans davasını hatırlıyorum. Aynı dönemde bir terör saldırısı olduğu için medyaya çok yansımamıştı. Davayı hatırlıyorum çünkü departmandan birkaç kişiyle o kasabaya gitmiştik. Kahretsin ki birlikte gittiğimiz kişilerin çoğu ya istifa etti ya emekli oldu ya da transfer istedi. İşte bu yüzden bir anda departmanımızda boşluk oldu. Johnson davayı bitirsin diye onu orada bıraklık. Sonra eve döndü. Yargı süreci çok hızlıydı. O kadar hızlı başlayıp biten bir dava görmemiştim."

Durup boşluğa bakarken kesik bir nefes aldı. Ardından devam etti.

"Bildiğim tek şey, departmanda kalan o birkaç kişinin de ne yapacağını bilemeyip istifa ettiği. Nedenini bilmesem de hemen ardından Johnson'ın yerine birini bulmaları gerekti. Bir sürü kişiyi görüşmeye çağırdılar ama gözleri uzun zamandır senin üzerindediydi. O berbat olaydan üç yıl sonra geldin. Sonunda doğru bir işe alım yapmışlardı ve sen hazır olur olmaz ondan kurtuldular."

"Ama müdür onu neden şimdi yolluyor?"

“Anladığım kadarıyla ortadaki dağınıklığı toparlasın diye yolluyor.”

“Kıcını kollaması gereken birine göre fazla küstah,” dedim sertçe.

“Kendi kıcını kollamıyor. Müdürünkini kolluyor. Müdür McEvoy, altı aydır görevden alınmanın eşiğinde. Yüksek mevkideki görevliler birkaç kez benimle konuşmaya geldiler. Onun yerine benim geçmemi ve onu göndermeyi istiyorlar.”

O kapıya yakın sandalyelerden birinde otururken ben masama yaslandım.

“Ne yapacağız peki?”

“Profilci olan sensin. Bizi bu durumdan kurtaracak ama çok tehlikeli bir seri katil meselesini de en iyi şekilde kapatmayı sağlayacak bir çözüm söyle.”

Elimizdekleri tartıp olabilecekleri hesapladım.

“Johnson öğrendiğimiz yeni bilgilere rağmen bu adamın profilini sadist olarak çıkaracak. Oyunu değiştirip kanıtları profile uyduracak şekilde yeniden yazacak. Sonra profile hiç uymayan birini seçecek. Davalarının yarısı tam da bu yüzden geçersiz kılındı.”

“O herifin eksiklerinin gayet farkındayım,” dedi Collins soğuk bir sesle.

“Eğer DNA sonuçlarını değiştirdiyse...” Cümlemi bilerek yarıda kestim.

“O zaman hapse atılır,” diye tamamladı Collins.

Ona güveniyordum. Hep güvenmiştim. Siyasetle işi yoktu. Gelenekçi bir FBI’dı, doğruların ve adaletin peşinde teşkilata katılanlardandı.

“Ben diğer taraftan ekibimle birlikte davaya bakmaya devam edeceğim. Hâlâ patronları benim. Ters teperse her şey benim

suçum, anlaşıldı mı? Ekibimdekilerin kariyerinin bu sebeplerle riske girmesini istemiyorum.”

“Sen davaya bakarken, ben de bu saçma yönetimi devirebilecek miyiz diye bakmak için kurulu toplayacağım. Bir hafta ya da belki daha uzun sürebilir ama mümkün olan ilk fırsatta o herifi senin önünden almaya çalışacağım,” diye önerdi.

“Onlara her şeyin ekibimin değil, benim sorumluluğumda olduğunu söyle,” diye tekrarladım ona bakarak.

“Nasıl istersen,” dedi iç çekerek. “Umarım iş o noktaya gelmez.”

“Yarın ya da sonraki gün Delaney Grove’a gitmemizi isteyecektir,” diye devam ettim. “Cinayetler, bahsi geçen kasabada değil yakınımızda işleniyor olsa da direkt nihai sona ulaşmaya çalışacaktır. Gerçi bu bizim işimize gelebilir çünkü orada gerçekte neler olduğuna dair aradığımız cevaplara ulaşabiliriz.”

Başımı kaldırıncam camın diğer tarafındaki Johnson’ın ofisin ortasına kadar gelip kahrolası tahtamla oynadığını ve çok önemli profil bilgilerini sildiğini gördüm.

“Bu orospu çocuğundan nefret ediyorum,” dedim kısık sesle.

Collins arkasını dönerek öskeyle iç çekti. “Hepimiz ediyoruz.”

Johnson’ın ekibimin yarısına ne yapmaları gerektiğini anlatmasını dinleyerek dışarı çıktım. Elise ve Lisa henüz gelmemişti, Donny’nin gözleri beni bulduğunda dönen saçmalıklara zar zor anlam veriyor gibiydi.

“İki gün sonra Delaney Grove’a gidiyoruz. Çantalarınızı hazırlayın. Şerifi aradım, bu konuda ona yardım etmemiz için bizi çağırıyor,” dedi Johnson.

“Komikmiş,” dedi Craig. “Biz konuştuğumuzda hiç sorun yokmuş gibi davranıyordu.”

Johnson, Craig’i süzdü. “Senin kameralara gülümsemekle ilgilen, gerçek işi bize bırak.”

Craig çenesini sıkarken ters bakışları beni buldu. Sırıtarak cinnetin eşiğinde olduğumu gösterdiğimde Craig de kendi gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

“Elinizde bir sadist var,” diye varsayımda bulundu Johnson. “Bu sadist alfa erkekleri hedef alıyor.”

Donny başını çevirdi, muhtemelen Johnson’ın çıkardığı profilin nasıl bu kadar hatalı olabileceğine şaşırmıştı. Kimse ona karşı çıkmadı. Herkes onun şöhretini duymuştu. Diğerlerini dinleyen ya da uyum sağlayabilen bir ekip oyuncusu değildi. Söyledikleri mutlak gerçekmiş gibi davranan otoriter bir pislikti.

Gerçek bir narsistti.

“Kyle Davenport, ilçe polis merkezi tarafından koruma altına alındı,” diye devam etti. Sonunda beni şaşırtan bir şey söylemişti.

“O da kim?” diye sordu Donny.

Hadley yerine otururken normal hâline kıyasla bir hayli sessizdi.

“Şerifin oğlu. Kurban profilini inceledim ve birkaç kişiyle birlikte o da bu profile uyuyor. Ama o diğerlerine kıyasla daha alfa olduğu için sıradaki hedefin o olduğunu düşünüyoruz.”

Johnson, kaç sadisti özellikle bir kurban tipi seçtikleri için kolayca yakaladığıyla ilgili kendine methiyeler düzerken Donny yanıma geldi.

“Bu tam bir saçmalık,” diye homurdandı. “Elimizde bu kadar az ipucu varken kurban tipini daraltıp kahrolası tek bir kurbanda karar kılması imkânsız.”

Çenemi ovuştururken doğruca karşıya bakıyordum. “Tabii on yıl önce olanları bilmiyorsa.”

Donny bana döndü. “O zaman adamımızın sadist değil, bir intikam katili olduğunun farkındadır.”

Onaylarcasına başımı salladım. “Ama müdürün seni doğruca soruşturmaya atamasına sebep olacak kadar işleri batırdıysan, o zaman yapacağın son şey katil profilini bir intikam katili olarak çıkarman olur.”

Donny’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve ardından bakışlarını kıstı. “Bu şerefsiz gerçekten bir şeyler biliyor. Soruşturmaya engellediği için görevden alınabilir ve hatta hapse bile girebilir.”

“Farkındayım,” dedim. “Bu yüzden anlattıklarını dinliyorum. Ben kendi alt kurul davamı yürüteceğim. Şimdilik davamızda çalışın. Patronunuz benim. O değil. Benim emirlerimi dikkate alın. Onunkileri değil. Şunu bilmenizi istiyorum ki işler ters giderse sorumluluk yalnızca bende.”

“Bu şerefsiz yüzünden beni kovmaları umurumda bile olmaz, Logan. Onunla yalnız başına uğraşma. Üst mevkilerde çok fazla tanıdığı var.”

“Evet ama ben kanıtlara göre hareket etmeyi tercih ederim,” dedim ofisime dönmeden önce omzunu sıkarak.

Hadley içeri girdiğinde sandalyeme daha yeni oturuyordum.

“Lana’yı da bizimle Delaney Grove’a getirmen lazım,” dedi duygusuz bir sesle.

Kaşlarım havalandı. “Ne? Niye böyle bir şey yapayım ki?”

“Birincisi, adamımız nihai sona yaklaştıysa uzun süre ortalıkta olmayacağız. İkincisi, Lana hâlâ geceleri yalnız kalmakta zorlanıyor. Bana anlattı,” dedi omuz silkerek.

Gerildim. Lana bana böyle bir şeyden bahsetmemiştii.

“Bana niye söylemedi?”

Omuz silkerek oturdu. “Lana güçlü biri. Zorlandığını bil istemiyor çünkü bu kadar güçlü olmasıyla gurur duyuyorsun.”

İnleyerek elimi saçlarımda gezdirdim. Tabii zorlanırdı. Bir adam evine zorla girip onu öldürmeye çalışmıştı. O olaydan beri otelde kalıyorduk.

“Bir arkadaşıyla kalabilir. Onu Delaney Grove’a götürmek çok tehlikeli. Yasalara aykırı olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Kesinlikle katılıyorum ama içerideki şerefsiz ne derse desin, bizim karşımızda bir intikam katili var. İntikam katilleri yollarına çıkmadıkça birilerini hedef almazlar. Lana güvende olacaktır. Yasalara aykırı olmasına gelince de teşkilat, sivillerin bir yere gidip gitmemesine karışmıyor. Ne de olsa özgür bir ülkede yaşıyoruz.”

Dudakları keyifle kıvrıldı. “Lana’yı buraya getirip açıklamanı yapınca şerefsiz herif delirecektir,” diye ekledi.

Lana’yı, bir seri katilin önünde sonunda açığa çıkacağı bir kasabaya götürmek inanılmaz sorumsuz ve tehlikeli bir hareket gibi geliyordu.

“Lütfen, Logan. İnsanların arasında olmaya ihtiyaç duyuyor ve onun yanında bir tek sen varsın.”

Küfrederek elimi saçlarıma daldırdım.

“Fail ona yaklaştığımızı düşünürse beni sinirlendirmek için Lana’yı hedef alabilir. Bu çok riskli.”

“Bunun saçmalık olduğunu sen de iyi biliyorsun,” dedi hemen. “Bu adam eğer peşine düşmeye niyetlenirse direkt *seninle* uğraşır. Zayıfları avlayan Plemmons gibi korkağın teki değil. Güzel esmerleri hedef alan cinsel bir sadist de değil. Mantıklı düşünmüyorsun.”

Kahrolası aklını kaybetmiş gibi ona baktım. “Ben mi mantıklı düşünmüyorum?” diye sordum hayretle. “Zaten benim işim yüzünden daha yeni saldırıya uğramışken, eğitimsiz bir sivil suç mahalline götürmemi istiyorsun.”

Eğildiğinde gözleri kararlılıkla parlıyordu. “Lana, kendini Plemmons’ın ellerinden kurtardı. Beni kurtardı. Onu suç mahalline götürmüyorsun, her nereye gidiyorsak o güzel ve güvenli

bir yerde bekleyecek. Delaney Grove'da otel falan olmadığı için Craig kalacak düzgün bir yer bulsun diye onunla konuşacağım."

Sanki çağırmışız gibi Craig kapıyı tıklatarak ben cevap vermeden içeri girdi.

"Selam, ne haltlar döndüğünü bana açıklamak ister misin?" diye sordu kapıyı arkasından kapatarak.

"Lana'yı da bizimle getirmesini söylüyordum çünkü kız kendini güvende hissetmiyor. Kendini savunmasız hissettiği için seyahat etmekten bile nefret ediyor şu an. Bu konuyu onunla ben konuştum," diye açıkladı Hadley hızla.

Craig kaşlarını kaldırdı. "Yaşadıklarından sonra bu oldukça normal. Bence de gelmeli."

Hadley, sanki az önce şeker yemek üzerine girdiği bir tartışmayı kazanmış küçük bir kız gibi gülerek bana döndü.

"Sen de mi?" diye sordum Craig'e. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?"

Craig elini kaldırdı. "Güçlü, zinde adamları hedef alan bir intikam katili, çaresiz bir kadının peşine düşmez. Ekibimizden birinin peşine düşecekse bile direkt erkeklere yaklaşır. Failimiz korkak biri değil."

"Aynı şeyi söyledim," diye böbürlendi Hadley.

"İkiniz de profilci değilsiniz," diye hatırlattım.

"Bu yüzden senden daha iyi olmamamız gerekiyor ya," dedi Hadley, derin bir nefes alırken. Gözlerinde alaylı bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki? Başta Lana'ya güvenmiyordun, şimdi de bizimle gelsin istiyorsun?"

Hadley dudaklarını birbirine bastırdı. "İşler değişti. Kıdemli Uzman Şerefsiz Ajan gelip de bir şeyler saklıyormuş gibi davrandığı için bütün taşlar yerinden oynadı."

“Bu da ne demek şimdi?” diye inledim.

“Lana bizimleyken, tek başına olduğundan daha güvende olacak,” dedi Craig. İkisi de hemfikirdi.

Donny içeri girip kapıyı kapatınca ters ters ona baktım.

“Neler döndüğünü bilmiyorum ama sıradaki adımımıza çabucak karar vermeliyiz. O herif şu an şerifle konuşuyor ve profili herkesin içinde paylaşmak yerine özel bir mesele olduğunu söyleyerek kapıyı kapattı.”

Sırayla üçümüze baktı.

“Ne oldu?” diye sordu gerginliği hissederek.

“Şu an tek başına güvende hissetmediği için Lana’nın bizimle gelmesi gerektiğini düşünüyorlar.”

“Bu gayet anlaşılır bir durum. Onu da getir. Sonuçta bir şey olsa bile katil direkt bizim peşimize düşeceğinden Lana tehlike de olmaz,” dedi Donny. Craig ve Hadley’nin zafer kazanmışçasına sırtımlarına sebep olmuştu.

“Hay sikeyim böyle işi.”

“Ayrıca,” dedi Donny söylediğimi duymazdan gelerek. “Yüzbaşı Denyo’yu da bayağı sinir etmiş oluruz.”

Ninova

On Birinci Bölüm

*Bizi keserseniz, kanımız akmaz mı?
Gıdıklarsanız, gülmez miyiz? Bizi zehirlerseniz,
olmez miyiz? Ve bize ihanet ederseniz,
intikamımızı almaz mıyız?*

-William Shakespeare

Shakespeare, intikama inanan birkaç filozoftan biriydi. Üstüne bir de romantikti. Romantikler intikama hep inanırlardı çünkü daha çok sever, kaybın acısını daha derinden hisseder ve kırılan kalplerindeki kine daha sıkı tutunurlardı. Bedenleri, ruhları ve zihinleri bir yana; en önemli parçaları kalpleri olurdu.

Kalbimin intikamını almak için ruhumu kaybettiğimde, bedenimi güçlendirip zihnimin her şeye daha hesapçı yaklaşmasını sağlamıştım.

Sanırım bu beni romantik yapıyordu.

Aynı şekilde romantik olan Jake'e yazdığım mesajın ortasında kapı tıklatılarak çalındı.

Logan kapıyı tıklatmazdı.

Temkinle kapı deliğinden baktığımda sırtı dönük ama hemen tanınan kızıl saçlı kişiyi fark ettim.

Bu sefer ne için geldiğini merak ederek kapıyı açtım. Ancak bana döndüğünde gözlerinden yaşlar akıyordu.

Omzuma çarparak yanımdan geçip içeri girdi.

Sırrım onun omuzlarına çok ağır bir yük yüklemiş olmalıydı. Siktir.

Çok yaklaştım.

Sessizce kapıyı kapatıp ahşaba yaslandığım sırada Hadley yatağa oturmuştu.

“Altmış dokuz fotoğraf ve yetmiş çivi,” dedi. Kısa bir anlığına beni süzdü. “İçimden bir ses yanlış saymadığını söylüyor.”

Ne söylemeye çalıştığını fark edince yatağın diğer köşesine oturdum.

“Konu Ferguson mı?”

“Sonunda bugün dosyaya bakacak cesareti içimde buldum. Gidip bakabilmek için erkenden çıkmıştım ama konuşmamız gereken bazı meseleler oldu. Neyse, işin özeti yetmiş çivi ve altmış dokuz fotoğraf olması. Diğer fotoğrafı ne yaptın, Lana?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun fotoğrafını aldığımı biliyordu. Nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum.

“Yaktım.”

“Niye?” diye sordu hiçbir hissini belli etmeden.

“Çünkü zihin kırılğandır. O fotoğrafı arkadaşların görebilirdi ya da sen görebilirdin. Seni paramparça olmaya itecek olay bu olabilirdi. Korunmasız, hassas o çocuk olarak kendini *görmek* ve bir kanıtın var olduğunu bilmen, böyle bir şeyi kendi kulaqlarınla duymakla aynı şey değil. Duymak, görmekten farklı işliyor. Beynimiz görüntülere seslerden daha hassas yaklaşıyor.

Senin paramparça olmanı istemedim. Mezarda olmasına rağmen o adamın kazanmasını istemedim. Bu yüzden yaktım.”

Yüzünden düşen birkaç damla gözyaşını sildi.

“Seninleyim,” dedi sessizce. “Neye ihtiyacın olursa yanımdayım.”

Bu... Aklımı daha da karıştırmıştı.

“Neden?”

“Çünkü bir psikopat, kendi planlarını bu kadar zorlaştıran birini umursamazdı. Sen büyük bir şefkatle yaklaşıyorsun. Yani psikopatlığın tam tersi durumdasın.”

“Psikopatlık eğilimim var ama psikopat değilim,” dedim iç çekerek. “Sana söylemiştim.”

“Evet ama altmış dokuz fotoğraf ve yetmiş çiviye görene kadar inanmamıştım. Artık sadece yanlış yapanlardan intikam alan birisi olduğuna gerçekten güveniyorum. O şeytanları ortadan kaldırmanın başka türlü yolu olmadığına ve ölmeleri gerektiğine inanan birisi daha varsa o benim.”

Yorgun bir nefes verdim. Şu âna kadar kararsızlığının omuzlarıma ne kadar ağırlık yaptığını fark etmemiştim.

Her şey artık yerli yerindeydi, bundan böyle bildiklerini anlatmakla beni tehdit etmeyecekti.

“Bir de sanki başka işaret lazım mı gibi Kıdemli Özel Ajan Miller Johnson geldi.”

İsmi duyar duymaz kaskatı kesildim, Hadley de bunu fark etmişti.

“Olayların üstünü o örttü, değil mi?” diye sordu. Tepkimi gayet iyi yorumlamıştı.

“Örtmekten fazlasını yaptı.”

“Bana anlatmadığın başka ne var?”

“Sana olayın başındaki her şeyi anlattım. Sonrasında olanları anlatmadım. Ekibin kalanıyla öğrenmen lazım.”

“Neden? Neden bir not falan yazıp hikâyeyi anlatmadın ki?”

Öne eğildim. “Zihin kırılğan ve hassastır,” diye hatırlattım. “Olanları, bu sırrı sakladığı için içten içe ölen birinden dinlemekle, bir katilin mektubundan okumak aynı etkiyi bırakmaz. Hikâyeyi bilen bir sürü kişi var, Hadley. Anlatacak birini bul. Ayrıca o kasabadakiler lanetli olduklarını iliklerine kadar hissetmeli. Hikâyeyi anlatmaları ne kadar uzun sürerse, senin ve ekibinin soracağı soruların sayısı da artacak. Daha fazla insan korkudan titremeye başlayacak.”

“Sen de o korkuyu istiyorsun,” dedi beni incelerken.

“Hepsini öldüremem,” dedim omuz silkerek. “Ama dehşete kapılırlarsa, bir daha masum birisi yardım çığlığı attığında sessiz kalmamaları gerektiğini asla unutmazlar.”

Onaylarcasına başını salladı, bunun onu ne kadar huzursuz ettiğini göstermek istemiyordu. Sonunda Delaney Grove’a gitriklerinde fikirleri değişecekti.

“Logan’ı seni de bizimle Delaney Grove’a getirmesi için ikna ettim,” dedi beni hayrete düşürerek.

“Ne?”

“Ekiptekiler seni fark etmeden kasabada gezemezsin. Öcü’yle yaşananlardan sonra haberlerde yüzünü herkes gördü. İnsanlar seni tanır, Logan olmadan kasabada gezersen dikkat çekersin.”

Bunu düşünmüştüm ama yanına gidip Logan’a sürpriz yaparım diye aklımdan geçmişti.

“Çok fazla dışarıda olacaktır, davayı araştırıyor sonuçta. Şerifin kiraladığı kulübelerde kalacağız muhtemelen.”

Midem bulandı. “O kulübeler kasabanın sınırında, ormanın hemen dibinde. Gizledikleri her şeyi açığa çıkaracağınızı hissettiği an birinizin peşine düşüp suçu üstüme atmaya çalışır. Yani katil olan benim üstüme,” dedim.

“Ondan daha akıllıyız. Karşımızdakinin Kızıl Katil olup olmadığını ayırt edebiliriz. Ayrıca ekibimizden kimse ölmeyecek. Kasaba kameralarının hepsine sızıp sürekli izlemem gerekse bile, uyanık kalmak için sürekli kahve içip kimsenin ölmeyeceğinden emin olacağım.”

“Çok fazla kamera yok.”

Başını iki yana salladı. “Birkaç tane olmalı.”

“Haklısın. Birkaç tane var. Hepsi otoparkları ya da mağazaları görüyor. Başka yerde kamera yok. O birkaç kameranın açısından da hiçbir şey görünmüyor. İnan bana. Ne yapmam gerektiğine karar verdiğimden beri o kasabayı araştırıyorum.”

Omuzları düştü.

“Neden kamera yok?”

“Çünkü zihin kırılımandır,” dedim tekrar. “Duyduklarının dedikodudan, yalandan ibaret olduğunu düşünmek daha kolaydır. Ancak gördüğün bir şeyi göz ardı edebilmek o kadar kolay değildir. Ve şerif, kimsenin görmesini istemediği çok fazla şey biliyor.”

Titrek bir nefes verdi.

“O kadınları öldüren şerif miydi? Suçunu babana attıkları şu cinayetlerin sebebi?” diye sorduğunda midem kasıldı.

Ben daha cevap veremediğim Logan içeri girmişti. Bizi görünce duraksadı. “Hemen yetiştirdin mi?” diye sordu gözlerini Hadley’ye dikerek.

Hadley, en son bu duruma düştüğümüzde yaptığı gibi kekelemedi. Logan’a sataşırçasına sıırıyordu. “Olabilir.”

Logan gözlerini devirdikten sonra bana döndüğünde bakışları yumuşadı.

“Birkaç işi halletmem gerekiyor ama senin için sorun olur mu? Geceleri dışarı çıkmaman gerekecek. Kendini daha çok bir mahkûm gibi hissedeceksin ama seni daha çok görebileceğim.”

Neden benim için endişeleniyormuş gibi konuşuyordu?

Hadley'ye döndüm ama masum masum gözlerini kırptırıyordu. Tekrar Logan'a baktım.

"Burada sensiz kalmaktansa seninle olmayı tercih ederim. Hadley de bir süre ortalarda olmayabileceğinden bahsetti."

Logan'ın suratı asılsa da onaylarcasına başını salladı. Bana doğru yöneldiğinde yerimden kalktım. Yanıma gelir gelmez bana sarıldı. Sanki rahatlamaya ihtiyacım varmış gibi kollarını belime sarmıştı. Ona karşılık verip kolunun üstünden Hadley'ye baktığımda bana sırttığını fark ettim.

Neler oluyordu?

"Şu sıralar yalnız kalmaktan pek hoşlanmadığını bana söylemen gerekirdi. Gerçi orada da yalnız kalacaksın. Ne yapacağımı hiç bilmiyorum," dedi, gerçekten suçluluk duyuyor gibiydi ve sesi bir hayli yorgundu.

Bana gülümsemekle yetinen Hadley'ye ters ters baktım.

"Sorun olmaz," dedim onu rahatlatarak. Logan'a daha sıkı sarılıp Hadley'nin canını yakacak yöntemler düşünmeye başladım. "Gerçekten."

Geri çekilip gözlerime bakabilmek için çenemi hafifçe kaldırdı. Onunla oynuyormuşum gibi hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Eşyalarını topla. Yarın gidiyoruz."

"Yarın mı?" diye sordu Hadley gözlerini fal taşı gibi açarak. "Birkaç gün sonra sanıyordum."

"Kıdemli Özel Ajan Johnson, şerifle konuştuktan sonra daha erken gitmemize karar verdi. Belki oraya gidince aradığımız cevapları buluruz," dedi Logan. "Gidip eşyalarını toplayabilirsin. Ayrıca bize de biraz müsaade et."

Hadley yataktan kalktığında benî de peşlerinden sürüklemelerine sebep olduğu için küfretmemeye çalıştım. Kasabaya gitmeden önce ortadan kaybolup iki kişiyi nasıl öldürecektim?

Kevin'ı ya da Anthony'yi hâlâ bulamamışlardı.

Galiba bir kişiyi şimdi halledip diğerini başka zamana saklamam daha iyi olacaktı. Morgan, Jason'dan daha kötüydü. Jason vakti geldiğinde ölecekti. Sadece planımdakinden farklı bir zamanda.

“Yarın yola çıkacaksak eve gidip ihtiyacım olan birkaç şeyi almam lazım. Ayrıca ortağımla da konuşup işleri düzene sokmam lazım. Akşama dönerim,” dedim bana sıkıca sarılmasına müsaade ederek.

“Zorlandığını bana söylemeliydin. Benim de fark etmem gerekirdi. Kahretsin ki bir de profilci olacağım. Böyle şeyleri fark etmek benim işim.”

Hadley'yi gebertecektim. Hayır, gerçekten gebertmeyecektim ama belki biraz canını yakardım.

Logan'a sıkıca sarılıp gömleğinin üzerinden göğsünü öptüm. Çok güzel kokuyordu.

Kumral saçları, canı her sıkıldığında elini saçlarına attığı için bugünlerde epey dağınıktı. Bu, onunla ilgili fark ettiğim detaylardan biriydi.

“Logan, ben iyiyim. Gerçekten,” dedim suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışarak. Niyeti ne olursa olsun Hadley'nin Logan'a kendini böyle hissettirmeye hakkı yoktu ve cidden kızmıştım.

Dudaklarını alnıma bastırduğunda ona yaslandım. Sıcaklığının tadını çıkardım. Sanki bana böyle her sarıldığında ruhunu benimle paylaşıyormuş, benim ruhumu yeniliyormuş gibi hissediyordum.

On yıldır kimsenin yapamadığını yapmış, benî iyileştirmeye başlamıştı.

Ona bir şey olmasına izin vereceğime ölürdüm. O kasabada Logan'ı yalnız başına, bilmediği tehlikelere karşı korumasız bırakmayacaktım. Oradaki ahlaksızlıklardan bihaberdi ve görünce de inanmayacaktı. Henüz değil. Çaresizce cevapları öğrenmek istemesine daha vardı.

İşlerin çoğu o zaman hallolacaktı. İşte o zaman gerçekler insanın karnına inen minik bir yumruktan ziyade, içine işleyen bir nakavt gibi hissettirecekti.

“Gerçekten işe dönmem lazım ama gelip eşyalarımı toplayacağım. Muhtemelen geç dönerim ama bana ihtiyacın olursa lütfen ara, mümkün olduğunca hızlıca gelirim,” dedi nazıkçe.

Onu susturmak için öpmem gerekmişti. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini görsün istiyordum. Onu birçok sebeple öpüyordum ve sebeplerin her biri bu kadar güçlü olduğundan dahi haberimin olmadığı tek bir basit, zararsız, üç harfli kelime etrafında dönüyordu.

Babamın, annemin ölümünü neden hiç atlatamadığını işte şimdi anlıyordum.

O romantik bir adamdı.

Gerçek bir romantik, aşkını kaybettiğinde kendini toparlamazdı.

Logan ellerini kalçalarımın indirse de herhangi bir hamle yapmadan telefonu çaldı. İnleyerek telefonunun ekranına bakınca gözlerini devirdi.

“Bu orospu çocuğundan nefret etmek için bir sebep daha,” dedi telefonu açmadan önce aklımı iyice karıştırarak. “Kıdemli Özel Ajan Johnson, beni ne çabuk özledin.”

O ismi duyunca gerilmemek için kendimi zorladım. Mikro ifadelerim beni ele verebilir diye yüzümü ifadesiz tutmak için çabalıyordum. Logan'ın göğsünü öpmeye devam ettim. Boştaki

di şefkatle sırtımı okşuyordu. Düşüncelere daldığının ve kafasının dolu olduğunun bir göstergesiydi bu.

Bana dokunması, bana sarılması, ihtiyacım olmasa da beni rahatlatması artık doğal geliyordu. Biriyle bu kadar rahat olabileceğim aklımdan ucundan geçmezdi. Onun gibi birinin var olduğunu hayal bile edemezdim.

“Ne yaptığım seni ilgilendirmez, Kıdemli Özel Ajan Johnson,” dedi Logan tersçe. Dudakları kıvrıldı. “Artık patronum olmadığını unutma.”

Midem kasıldı ama hemen sonra Logan’ın yalnızca yedi yıldır FBI’yla çalıştığını hatırladım. O meseleyle bir ilgisi yoktu.

Tekrar rahatladım.

“Geldiğimde sana haber veririm. Senden beş santim uzunum ve saçlarım kumral. Beni gözden kaçırman zor.”

Logan’ın görmesine müsaade etmeden göğsüne doğru gülümседim. Sürüdeki diğer koyunlara ayak uyduranlardan değildi.

Karşıdakinin hâlâ konuşmaya devam ettiğini duysam da Logan telefonunu kapattı. Gülümsememi gizlemeye devam ediyordum. Kolları tekrar beni sardıktan sonra biraz bekledi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi sessizce.

“Tabii.”

“Neden geçmişinden hiç bahsetmiyorsun? Konuyu senin açmanı bekliyordum ama hiçbir şey söylemezsem beni bu konunun dışında tutacakmışsın gibi hissediyorum ve endişeleniyorum.”

Kanım dondu. “Şimdi olmaz. Bugün değil. Böyle değil en azından,” dedim boğuk bir sesle. “Ama bir gün her şeyi öğreneceğine söz verebilirim.”

Bıçak gibi keskin ihtimallere rağmen gerçeği öğrendiğinde hâlâ beni sevebilmesini umuyordum.

Bana daha da sıkı sarıldı, göğsümdeki sancıyı görmezden geldim.

“İşe dönmem lazım. Koşup müdahale etmezsem ekibimden biri Johnson’ı öldürebilir.”

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünmek ve şüphe çekmemek adına bir şeyler sormam gerektiğini fark ettim.

“Johnson mı?” dedim iç çekip geri çekildiği sırada.

Oyalanmadan beni hızlıca öptü, çünkü uzatırsa işlerin çabucak kızışacağını biliyordu. Kapıya yöneldiği sırada soruma cevap verdi: “Aşırı uzun bir hikâye. Bu dava kapandığında seninle sonunda uzunca bir vakit geçirebileceğim gibi.”

“Bu da ne demek?” diye sordum gerçekten şaşırarak.

Dönüp bana kederle gülümsedi. “Johnson’ın bir şeyler gizlemesine engel olmam muhtemelen kariyerime mal olacak.”

Ardından kapıdan çıkıp beni soru işaretleriyle ardında bırakıp gitti.

Niyetlendiğimden daha hızlı öldürmem gereken birisi vardı, bu yüzden aceleyle üstümü değiştirdim. Daha sonra gerekirse büyük botlarımla değiştireceğim spor ayakkabılarımı giydim.

Hadley’nin odasına gidip sertçe kapısını yumrukladığımda gülümseyerek kapıyı açtı.

“Logan’a ne dedin?” diye sordum dişlerimi sıkarak. Odasına girmiştim bile.

“Öcü travmasıyla boğuştuğunu. Senin de bizimle gelmeni istemesinin en kolay yolu buydu.”

Ona ters ters baktım. “Boğuşmuyorum ama.”

“Evet, normal bir kız boğuşurdu. Ben bile gidip evimde yatmaya hâlâ korkuyorum, üstelik zorla girdiği yer benim evim bile değildi. Kendimi hâlâ korunmasız hissediyorum.”

“Logan da artık suçlu hissediyor. Bir şeylerle boğuşuyormuş numarası yapmadım çünkü onun kendini suçlu hissetmesini is-

temiyordum. Hiç gerek olmayan bir yükü taşımasına sebep olmaktansa benden şüphelenmesini tercih ederdim.”

Yüzü düştü. “Böyle bir şeye sebep olmak istememiştım,” dedi ciddiyetle. “Siktir.”

Omuzlarımı geriye atarak telefonumdan saate baktım. “Yapmam gereken işlerim var, döndüğümde Logan’ın kariyerinin neden tehlikede olduğunu belki bana açıklarsın.”

Dudaklarını birbirine bastırmasına bakılırsa durumdan haberdardı.

Morgan’ı öldürme işim birkaç dakika daha bekleyebilirdi.

“Ne oldu?”

“Miller Johnson departmanın Baba’sı. Böyle bir şöhreti olunca üst mevkidekilerin gözünde biraz daha nüfuzlu birine dönüşmüş. İşleri feci bir şekilde batırmasına rağmen onu kovamayacaklarından departmanını değiştirmişler. Müdür, senin kasabada her ne yaşandıysa olayların üstünü örtbas edebilsin diye bir sürü protokolü görmezden geliyor. Ama Logan böyle oyunlara gelmez, FBI kariyerini mahvedecek bile olsa bir sürü üst düzey memura karşı çıkacaktır.”

Yozlaşmanın her türlüşünden nefret ederdim. Bu yola çıkmanın sebebi de buydu. Kimse bir şey yapmıyordu.

Ben hariç.

“Logan’a karşı çıkan bütün FBI çalışanlarını öldüremezsin,” dedi Hadley yüz ifademi fark eder etmez.

Niye öldüremeyecektim ki?

“Tabii ki de,” dedim üstten üstten.

Tam odadan çıkacaktım ki dirseğimi tuttu. Bakışlarım bana dokunduğu yere çevrilince hızla elini çekti, bana karşı korkusu biraz da olsa sürüyordu.

Gözlerine baktım. “Her şey bittiğinde ne olacak?” diye sordu çekinerek.

“Harika bir evrende Logan benim bu yanıımı hiç öğrenmiyor. Daha harika bir evrende, Logan gerçekleri öğrense de onun ahlaki pusulası benim kadar çarpık olmadığı hâlde her şeye anlayışla yaklaşıyor. Ama gerçekte beni hapse attıran kişi o olabilir çünkü ona asla zarar vermem, Hadley.”

Gözlerini benden ayırmıyordu, sanki özellikle aradığı bir şey vardı.

“Araştırmalara göre intikam katillerinin neredeyse hepsi kendi mücadelelerinin sonunda ölüyor, Lana. Genelde bir polis tarafından ya da biri kurtarılmaya çalışılırken çünkü odaklandıkları tek şey intikam oluyor.”

“İstatistiklerin farkındayım,” dedim. Sesime ya da ifademe hislerimin hiçbirini yansıtmıyordum.

“Nihai sonunda böyle bir şey gerekirse bunu yapan kişinin Logan olmadığından emin olmalısın. Duydun mu beni? Onu öyle yaşamaya mecbur bırakmaktansa bunu ben yaparım,” diye uyardı beni. Yasaların hangi tarafında durduğunu bana açıkça hatırlatmıştı.

“Ona böyle bir şey yaptırmaktansa kendimi öldürürüm,” dedim gizleyemediğim hırıltılı bir tonla.

Boğazını temizledi.

“Ama hedefin bu, değil mi? Ölüp mesajını ölümsüzleştirmek...”

Yavaşça başımı salladım, ne diyebileceğimi bilmiyordum.

Gözle görülür ölçüde rahatlamıştı.

“O cehennem çukuruna gitmeden önce bilmen gereken bir şey var,” dedim onu süzerek. Sadakatini bana dönmesini izliyordum.

“Neymiş?”

“Şerif var ya? İlçedeki *her şeyin* sahibi o. Kablo mu lazım? Onun tedarikçisinden, onun iş yerinden alman gerekiyor.

İnternet mi lazım? Sadece onun tedarikçisi internet sağlayabilir ve *yabancılar* orada iş yapamaz. Yapmayı denerlerse işler pisleşir. Su mu lazım? Şehrin değil, ilçenin değil, *onun* rezervuarı su sağlıyor. Yemek mi lazım? İlçedeki bütün marketler onun. Benzin mi lazım? Ne demek istediğimi anlamışsındır. Bölgedeki bütün hastaneler de ona ait. Abimle oradan siktir olup gitmemizin sebebi de bu, geç kalsak da ölecektik, Delaney'de kalsak da. Kasabamıza *sonradan* Delaney Grove dediler. O herif ofisine geçer geçmez kasabanın ismini değiştirdi ve uygun yollarla bunu resmîleştirdi.”

“O adamın oksijen dışında her şeyin sahibi olmaya çalıştığını ve kimsenin buna engel olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordu inanamıyormuş gibi.

“Çok üst mevkilerde dostları var ve o dostların çok parası var diyorum. Sadece Delaney'de değil, Hadley. Bunu bizzat biliyorum. O herifin eli kolu her yere uzanıyor. Herkesin patronu ve şerifi. Onlara göre dokunulmaz birisi. Bu yüzden ona sırt çevirecek birilerini bulamayacaksınız. Özellikle de günahlarını örtbas ederken dürüstlüğüyle böbürlenip durduğu için.”

“Neden Delaney?” diye sordu. Aklı karışmıştı.

“Oraya ilk yerleşenler atalarıymış. Soyadı Cannon olabilir ama oradaki en nüfuzlu kişilerden geliyor. Bunu da yararına kullanıp birisi ona karşı çıktığında köklerinin ne kadar derine uzandığını herkese hatırlatıyor. Ve Kyle. Kyle da kendi suretiyle yarattığı bir canavar.”

Bir anlığına düşüncelere daldı. “Kyle’ın soyadı neden Cannon değil de Davenport?”

Başımı eğdim. “Çünkü şerif, Kyle’a soyadını *asla* vermezdi. Oğlu bile bunun için yeterince iyi değildi. Sadece tek bir kişi hak ediyordu.”

“Kim?” diye sorduğunda arkamı dönüp kapıya yöneldim.

“Bir kız,” dedim durup ayaklarıma bakarken. “Kızı. Babamın tutuklanmasının sebebi o.”

“Neden?”

“Beklemen lazım, Ajan Hadley.”

Tekrar döndüğümde hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu kapıyı açtığım sırada.

“Biraz yağ alacağım.”

“Çok açıklayıcı oldu,” diye homurdandı. Ardından odadan çıktım.

On İkinci Bölüm

Kuçük olsa da yaman biridir.

-William Shakespeare

Geleceğimin ne kadar kasvetli olduğunu bilerek geleceğe bakıyorum. Endişeleniyorum. Çocuklarım için endişeleniyorum. Onlara ne olacak? Zaten annelerini kaybettiler, şimdi bir de başka birinin günahları boynuma dolanarak karanlık yalanlar ve imalarla ailemizi mahvediyor.

Çocuklarım dışlanacak. Korkarım soyadım onlara zarar verecek. Kızım gözüü karadır, benim için mücadele ediyor. Oğlumsa şu an kırılgan, kendini zor ayakta tutuyor.

En çok Victoria için endişeleniyorum. Oğlum yasımı tutsa da toparlar. Kızımsa benim için mücadele etmekten vazgeçmez. Bu da onu tehlikeye sokabilir. Olanların suçunun bana atılacağı ortada ama nedenini anlayamıyorum.

Neden bunları yaşıyoruz? Neden bizim başımıza geliyor? Yeterince acı çekmedik mi?

Hayatıma son verdiğimde bu çileyi de beraberimde götürebileceğimi bilsem, hiç durmazdım.

Ama öyle bir şey yaparsam çocuklarıma pes etmeyi öğretmiş olurum. Karımın asla onaylamayacağı bir emsale dönüşürüm.

Bu yüzden mücadele edeceğim. Ve tüm umutlar tükenmiş olsa da gerçeğin galip gelmesini umacağım.

Çocuklarımla iyiliği için mücadele edeceğim.

Güneş batarken günlüğü kapatıp çantama koydum. Ne zaman mücadele etmemin neden gerektiğini hatırlamam gerekse, mücadele etmek dışında bir şansı olmayan o adamın günlüğünü okuyordum. Çocukları için mücadele eden o adamın günlüğünü.

Bizim için mücadele eden.

“Lana, orada mısın?” diye sordu Jake. Telefonumu omzumla yanağım arasında sıkıştırmış dikiliyordum.

“Buradayım,” dedim.

“Bu hiç hoşuma gitmedi. Morgan’ın evine kamera bile kuramadım, kahrolası herif karma dövüş sanatları dersi veriyor. Dövüşmeyi bilen bir adamın evine gözün kapalı gidiyorsun.”

“Hepsi dövüşmeyi biliyordu,” dedim umursamazca.

“Onun kadar değil. Sen de farkındasın. Aceleye getirip fazla cesur davranıyorsun. Yenilmez olduğuna karar verdiğin o noktaya ulaştın artık. Bunu konuşmuştuk. Böyle bir kompleks geliştirdiğini düşündüğüm zaman iplerini birazcık çekmem konusunda anlaşmıştık.”

Sinirliydi ve onu anlıyordum. Logan’a âşık olduğum an planlarımız beş kat zorlaşmış, yedi kat daha tehlikeli bir hâl almıştı. Acele ve dağınık çalıştığım dan bahsetmiyordum bile.

“Yarın orada olmam lazım. Morgan bu gece ölecek. O kasabaya yaptıklarını öğrendikleri için bu ikisinin kaçmasına izin veremem. Sonra onları öldürmem daha zor olur. İkisini de aynı anda öldürüp FBI’ın dikkatini de çekemem.”

“Kahretsin, Lana. Bırak da ben halledeyim.”

“Olmaz,” dedim hemen. “Senin taktığın lakapla Kızıl Katil, aynı anda iki yerde olamaz, yoksa bir ortağım olduğunu anlarlar. Bütün iş bozulur. O kasabadakiler bana şeytanın dölü diyordu Jake ve gayet ciddilerdi. Buna cidden inanıyorlardı. İşim bittiğinde, ruhlarını toplamak için hayaletlerin ve şeytanların kasabaya indiğine inanacaklar. Sen olmadan onların aklını başından alamam.”

Küfrederek homurdandı. “Tamam. Siktir. Tamam. Yirmi dakikaya oradayım. Telefonunu açık bırak. Başın belaya girerse duyup silahla içeri girerim.”

“Onu ben hallederim,” dedim.

“Çok ukala oldun sen.”

“Bana inancını mı kaybettin?” dedim gülümseyerek.

“Asla. Sadece özensiz davrandığı için kardeşimin onlardan birine yenilmesini istemiyorum,” diye karşılık verdi.

“En azından evde oyalanıp kameraları sökmekle vakit harcamaya riskine girmeyeceğiz.”

“FBI’ın, kurbanları izlediğini hâlâ fark etmemelerini anlamıyorum.”

“Duvarda iki minik delik öyle sıradan ki muhtemelen senin mini kameralarının oraya sığıdığından şüphelenmezler bile. Bu teknolojiye sözde bir tek Ulusal Güvenli Ajansı’nın erişimi var ya hani.”

“O teknolojiyi sır olarak saklamak istiyorlarsa bu kadar kolay *hack*lenmemeleri de lazımdı.”

Gözlerimi devirerek sııttım. “Kim ukalaymış acaba?”

Beni tanımlamak için çok kötü bir kelime mırıldandığında gülümsemem genişledi.

“Olabilecek en kötü şey orada ölmen değil, Lana. Seni yenerse... O herifin geçmişini sen de biliyorsun. Zarar verdiği tek kız değilsin.”

Buz gibi bir öfke tenimde kol gezerken gülümsemem soldu. “Biliyorum. Babası valiyle arkadaş olduğu için tüm suçlamaların düştüğünü ve kadınların yalancı fahişeler gibi görüldüğünü de biliyorum. Değil mi?”

“Dikkatli ol,” dedi iç çekerek. “Onu tuzağa düşür. Sonra eğlenirsin.”

İşte bunu duyunca gülümsemem geri dönmüştü.

“İçeri giriyorum.”

“Telefonu açık bırak.”

“Olur, efendim!” dedim alayla.

“*Anlaşıldı, efendim, demen lazım ama neyse.*”

Yavaşça telefonu cebime koydum. Daha büyük bir katliam için *eve* dönmeden önce son bir kez cinayet işlemek üzere içeri girdim.

Kasabayı kızıla boyayacaktım. Onların, sokakları kanımızla boyadığı gibi.

Çantamı alıp arabadan indim, sokakta yürümeye başladım.

“Birinci aşamayı başlatmak için Delaney Grove’a gitmen gerektiğini unutma,” dedim kulaklığa doğru.

“Evet. Gideceğim. Pervasız davranıp kendini öldürtmediğinden emin olur olmaz,” dedi Jake kulağıma yüksek sesle.

Sesi kısarak Morgan’ın evine yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım. Pencereden, Morgan’ın hiç utanmadan evde boxerıyla gezdiğini görebiliyordum.

Neyse ki komşularıyla arasında yaklaşık iki kilometre mesafe vardı, kimse bölmediği müddetçe işimi çabucak halledebilirdim. Cinayetleri aceleye getirmekten hiç hazzetmiyordum. Bu herife günlerce işkence etmeyi planlamıştım.

Şimdiyse doğaçlama yapıp günler süren işkenceyi tek bir yönteme sıkıştırmam gerekiyordu. Bunun tek bir yolu vardı.

“Giriyorum,” diye fısıldadım ön kapıyı açarken.

Kapının kolunu çevirdiğimde kilitli olmadığını fark etmek beni şaşırtmamıştı. Morgan, kimsenin ona zarar veremeyeceği belalı bir tip olduğunu sanıyordu. Yenilmezlik demişken ...

Kapıyı ittiğimde gıcırdadığını duyar duymaz yüzümü buruşturdum. Durup sesleri dinledim. Morgan’ın bu tarafa geldiğine dair bir ses duymamıştım.

Ev genel anlamda sessizdi, bu yüzden kapıyı ittim ancak tekrar gıcırdaması riskini almamak için aralık bıraktım.

Kulaklıkta Jake’ten herhangi bir ses gelmiyordu. Saçlarımı açarak lüks kulaklığı gizledim. Her an her şey olabilirdi ve farklı senaryolara hazırlıklı olmalıydım.

Köşeyi döner dönmez kalbim sertçe göğsüme çarptı. Hiç *beklemediğim* bir namluyla karşılaşınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Siktir!” diye bağırdı Morgan, silahını indirerek. Hâlâ elinden bırakmasa da en azından indirmişti. Hayretle bana bakıyordu. “Kahretsin be kızım. Bir adamın evine öylece girerek ne halt etmeye çalışıyorsun?”

Şaşkınlığımı bastırınca Jake’in ne kadar haklı olduğunu fark ettim. Morgan da aklı karışık bir hâlde bana bakıyordu. Şu an kim olduğumu bilse silahıyla beynimi patlatırdı.

“Özür dilerim,” dedim bilerek tiz bir sesle konuşarak.

Ne de olsa Morgan kadınlardan korkmuyordu. Onun kafasında ben zararsızdım. Düşünce şekli böyleydi. Altına aldığı kadınları kolaylıkla etkisiz bırakabilirdi.

“Arabam bozuldu ve gördüğüm ilk ev burası,” dedim hızla atan kalbimi tutarak.

Gözleri dekolteme inince dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. *Evet, hepsi senin için, koca adam. Hoşuna gideceğini*

biliyordum. Seksiyim, tehlikeli değilim. Böyle düşün de silahını bırak hadi.

“Öyle mi?” diye sordu silahının güvenlik kilidini tekrar açarak.

“Evet. Işıkların açık olduğunu gördüm.” Saçımı geriye atıp kulağımdaki Bluetooth kulaklığı işaret ettim. “Şarjım bitti, telefonunuzu kullanabilmeyi umuyordum. Tabii arabalardan anlıyorsanız başka.”

Dudaklarını yalarken dikkati hâlâ dekoltemdeydi.

Yüzüme bir yumruk inince acıyla inledim. Bu sefer gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Yüzümde hissettiğim sıcaklığın sebebinin kan olduğunu biliyordum. Bir yerimin kırıldığını anlayabiliyordum.

“Kahretsin, Morgan, kızın yüzünü mahvetmesene!” dedi Kyle tersçe. “Ben bir kere daha yapmak istiyorum ve akan kana bakarak boşalamam. Onun hasta babasına benzemiyorum sonuçta. Ayrıca sıra sende bile değil.”

Morgan üstümden inerken gözlerimden yaşlar akıyordu. “Gidip abisinin kızıyla biraz daha ilgilen. Sikişinin yeri orası.”

“Ne dedin sen?” diye homurdandı Kyle.

“Duydun işte. Diğerleri siklerini sokacağı şeyin ne olduğunu önemsemiyor olabilir ama bana ne yapacağımı kimse söyleyemez. Ben göt falan istemem, hele de erkek götünü asla. Ben karıları tercih ederim, ibne.”

Kyle yaklaşıp da Morgan meydan okurcasına sırtlamakla yetinmişti. Gösteriyi düzenleyen Kyle olsa bile aralarında sürü mantığında olmayan tek kişi Morgan’dı. Kyle da bunun farkındaydı. Haddini aştığı için üstümdeki manyağı öldürmek istese bile kılını kıpırdatmadı.

Morgan buraya sadece beni becermek için gelmişti. Diğerleri gibi beni cezalandırmak istemiyordu.

Beni becereceği günü uzun zamandır bekliyordu.

Elleriyle göğüslerimi sıkarak inlemeye başladı. "Hep bunların tadına bakmak istemiştin," dedi dudaklarını eğerek.

Hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. En azından zihnim bana böyle söylüyordu. Bu histen midem bulanmıştı. Sonsuza dek uyuşuk kalmak istiyordum.

Güçlü eller zayıf ellerime uzanmış sıkı sıkı tutuyordu ama mücadeleyi bıraktığım için buna artık gerek yoktu bile. Yüzüme yediğim yumruk mücadelem engel olmuş, beni sersemletmişti.

"En azından yağ getirdim," dedi Morgan kulağıma. O içime girip çıkarken ben bambaşka bir yerde olduğumu düşünmeye çalışıyordum. "İyi hisset diye uğraşıyorum, sen de kalkıp beni ısıyorsun öyle mi?" dedi sertçe kulağıma doğru. "Hoşuna gitsin istedim, bebeğim. Beni ısırmaya çalışmak yerine öpseydin sana vurmazdım," dedi hareketleri hızlanırken. "Boşalmanı istiyorum. Seni boşaltmanın ben olduğumu bilmeni istiyorum. Gecenin kalanında, sıra tekrar bana gelene kadar gözlerini kapatıp herkesin yerine beni hayal etmeni istiyorum."

Midem bulanmaya başlayınca boğazıma yükselen safrayı yuttum.

"İçinde olduğum her âna bayılacaksın." Saçlarımı kenara itti. "Şunu unutma, eğer sen uzun zaman önce bana karşı çıkmamış olsaydın, şu anda her şeye bir son verebilirdim."

Hâlâ içimdeydi, boşalırken titremeye başladı. Dudaklarını boynumda gezdirdiği an boş bakışlarım yana düşmüştü. Yağ yüzünden sırlıslıklamdım ve acı daha katlanılabilir bir hâl almıştı ama ağlamaya devam ediyordum. Bizi kurtarmak için birinin geldiğini hayal ediyordum. Birisi gelecek ve içimdeki adamın kafasını kesecekti.

Böylece gözümü her kapattığımda onun ölümünü göreceğim ve geceleri daha rahat uyuyacaktım.

“Sıra kimde?” diye sordu Morgan. Ardından göğüslerimi son bir kez sıkarak güldü.

Sıradaki kişi kanlı yüzümü görmek zorunda kalmasın diye beni çevirdiklerinde karşı koymadım. Onları görmekten bıkmıştım. Nefes almaktan bıkmıştım.

Sadece bitsin istiyordum.

“Demek yalnızsın?” diye sordu Morgan. Acele etmeden bakışlarını bedenimde gezdiriyordu. Onaylarcasına başımı salladığımda *cık cık*ladı. “O zaman bizi kader bir araya getirdi.”

Bana doğru bir adım atsa da umduğumun aksine silahını bırakmamıştı. Silahı etkisiz hâle getirmek biraz zor olacaktı. Karşımdaki adam Hadley gibi deneyimsiz değildi.

Beni boğazımdan tutmasına izin verdim. Sertçe duvara çarptığında yalandan şaşırmış gibi yaptım. Dizini bacaklarımın arasına ittiğinde canım acımışçasına inledim. Ancak silahın yere çarptığını duymadan harekete geçmedim.

Ardından dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Az önce onun yaptığı gibi *cık cık*ladım. Kaşları hayretle çatıldıktan sonra kollarımı kaldırıp elimin ayasıyla burnuna sertçe vurdum. Morgan geriye doğru sendelerken her yer kan içinde kalmıştı.

“Buna karşılık vermek için uzun zamandır bekliyordum,” dedim kulaklığı kenara atarak.

Bana bakışında gözlerindeki öfkeyi gördüm. Öfkeli insanlar ince düşünmeden saldırırlardı.

Tam da beklediğim gibi bana doğru atıldığında dizimle karnına vurup dirseğimi sertçe ensesine indirdim. Duvara çarparken sersemlemişti, düşmeden önce bir iki adım sendeledi.

O kendine gelemeden çantamdaki kabloyu aldım ve boğazına sararak arkasından onu boğmaya başladım. Morgan sendele-

di ama ben arkasındayken yerinden kalktı. Sırtında bir maymun gibi asılı kalıp onu daha büyük bir kuvvetle boğmaya çalışmama sebep olmuştu.

Beni duvara çarpsa da onu bırakmadım, acı hissetmiyordum. Acı eşiğim onunkinden yüksekti.

“Böyle olmamın sebebi sensin,” diye fısıldadım.

Karşımızdaki aynadan gözlerinde beliren şaşkınlığı gördüm.

Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Yere düştüğünde onu bıraktım. Bilinci ne tamamen kapanmıştı ne de karşı koyacak kadar kendindeydi.

Hızlı hareketlerle ellerini kelepçeleyp bir halat kullanarak kelepçeleri oturma odasının girişine bağladım. Ardından ayaklarını bağladım ve büyük çantamdan elektronik bir çivi tabancası çıkardım.

Küçük ama çok güçlü tabancayı ayağına sıkıp yerinden ayrılmayacağından çabucak emin olduğumda, insanın kanını donduran bir çığlık attı. O hıçkırmaya devam ederken yağı çıkardım.

“Kimsin lan sen?” dedi inleyerek.

Ayaklarını oynatmaya çalıştığında acıyla hıçkırdı. Çiviler, ayaklarını parçalamadan çıkaramayacağı kadar uzundu.

“Endişelenme, Morgan,” dedim çıplak göğsüne yağ sürerken. “Yağ getirdim. Bundan keyif almanı istiyorum. İçine girdiğimde iyi hissedeceksin.”

Sert bir hamleyle bıçağı gövdesinin yan tarafına soktuğumda kan donduran bir çığlık daha duyuldu. Kim olduğumu anladığı anı gözlerinde yakaladım.

“İyi hissettirmiyor mu?” dedim alayla.

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak. “Olamaz. Sen değilsin.”

Eğilip kulağına iyice yaklaştım. “Yıllar önce beni kurtarmalıydın. O zaman ben de seni kurtarabilirdim.”

Son kez alayla ona bakıp boxerını sıyırdım ve eldivenlerimi takıp aletini yağladım. Hasta herif sertleşmişti. Bununla ilk kez karşılaşıyordum.

Beni izlerken muhtemelen başka bir şey yapacağımı sanıyordu. Aldığı bıçak darbesi ölümcül değildi. Canını yakacak olsa da onu öldürmeyecek noktaları gayet iyi biliyordum.

Çok acı çekiyor olmalıydı ama cinsel bir sapık olduğu için umursamıyordu muhtemelen. En azından bir bıçak daha çekip yavaşça yağlı göğsünde gezdirene kadar umursamıyordu.

En kıymetlisine yaklaştığımda nefesi kesildi.

“Yapma,” diye fısıldadı. Ne yapacağımı anladığında telaşlanarak rengi attı. “Marcus’a yaptıklarıyla benim bir ilgim yok. Yemin ederim ben yapmadım.”

“Aynayı sen tuttun. Kyle onu keserken sen gülüyordun. Kyle’ı sana hava atması için cesaretlendiren sendin. Yaşananların sebebi sensin. Bu niye kalacak ki o zaman?” diye sordum. Aletinin kenarını hafifçe çizdiğim an korkuyla inlemesini dinledim.

“Yapma! N’olur! Yalvarıyorum dur.”

Enfes karanlık bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. “Biz yalvarırken senin ne cevap verdiğini hatırlıyorum. *Sikin şunları. İkisini de gebertin.*”

Ardından kesmeye başladım. Sert kısmı keserken diğerlerinde olduğu gibi biraz daha uğraşmam gerekmişti.

Çığlıkları etrafa yayılırken yakarışlarını duymazdan geliyordum. Tıpkı onun bize yaptığı gibi.

Kanı akmaya başlar başlamaz üç şişe yağı sıkıp üzerinden akmasına izin verdim. İnlemeye devam ediyordu. Kan kaybettikçe beti benzi daha da atıyordu. Sertleştiklerinde daha çok ve daha hızlı kan kaybediyorlardı. İlginçti.

Kelimenin tam anlamıyla hastalıklı bir sapık gibi, yüzünün yanına bıraktığım kopmuş parçasına saplamak üzere bir bıçak fırlattım. Çığlıklar atıyordu. Bense dışarı çıkarken gülmekle yetindim.

Kapıda iki benzin bidonu beni bekliyordu. Jake sözünü tutmuştu. Ne yaptığımı duyduğuna göre muhtemelen planımızın ilk kısmını hayata geçirmek üzere Delaney Grove'a doğru yola çıkmıştı.

Morgan inleyip kendi kusmuğunda boğulurken şarkılar söyledim. Etrafa benzin döktükten sonra sıra onun bedenine geldi.

“Yanarak ölmenin en acı verici ölüm şekli olduğunu söylüyorlar. Kimin bu bilgiyi doğrulamak için gönüllü olabileceğini merak ediyordum,” dedim neşeyle.

Morgan başını iki yana salladı, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama o kadar acı ve ızdırap içindeydi ki hiçbir şey söyleyemiyordu.

Çakmağı çakıp son bir kez gözlerinin irileşmesini izledim.

“Günahlarını itiraf ettiğini duymama gerek bile yok,” dedim sessizce.

Ateşin yavaşça kibriti takip ederek parmaklarıma yaklaşmasını izledikten sonra kibriti üstüne bıraktım. Kıvılcımlar yükselerek hızla benzini takip etmeye başladı. Oradan yavaşça uzaklaşmaya başladığımda alevlerin yayıldığını ve her yeri sardığımı duyabiliyordum.

“Çok yakında hepsi yanacak,” dedim kapıdan çıkarken.

Ninova

On Üçüncü Bölüm

*İhtisâsîzlar, kendi isteklerini yasa
yapanlardan ibarettir.*

-William Shakespeare

“Ormanın diğer tarafında ne var?” diye sordum beni görmezden gelmeye çalışan şerife.

Adam en az bir doksan vardı, boyu bana çok yakındı. Gördüğüm diğer kasaba şeriflerinin yanında fazla zinde görünüyordu. Görev başındaki memurlarının sayısı, daha önce gördüğüm küçük kasabalardaki şerif merkezlerinden çok daha fazlaydı.

Belediye binasıyla şerif merkezi tek bir binadaydı ve burası tüm memurlarını barındırabilecek kadar büyüktü. Tabiri caizse, Delaney Grove’un merkez karargâhı burasıymış gibi görünüyordu. Polis merkezinin beş memuru vardı ama kasabadaki merkez? Onlar çok daha kalabalıktı.

Yirmi üç memur... Böylesi küçük bir kasabada o kadar memura ne gerek vardı ki?

“Bir soru sordum,” dedim otoriter bir sesle. Saçları kırlaşan, ölümcül bakışlar atan adama yukarıdan bakıyordum.

Buraya daha erken gelmeliydim. Beklediğimden çok daha fazlasını bulabilirdim. Gelir gelmez, Leonard ve Elise'in gözünden kaçan bir sürü şeyi fark etmiştim.

"Dört beş tane avcı kulübesi ve sizin gibi şehirli çocukların başa çıkamayacağı vahşi yaşam," dedi kısaca, küçümser bir ses tonuyla.

Johnson'a baktıktan sonra memurlarından birine döndü. "Gelenlere etrafı gösterirsin. Kaleye dönmeden önce Kıdemli Özel Ajan Johnson'la işim var."

"Kale mi?" diye sordu Elise.

"Belediye binasına kale der," dedi yönlendirdiği memur. Elise'i beğenmiş gibi ona sırtıyordu.

Elise, memurun tavrı yüzünden sırtan Craig'e ters ters baktı.

Şerif ve Johnson yolumuzdan çekildiği için sevinmiştim, bizi yalnız bırakmaları adına direktmeme gerek kalmamıştı.

"Tamam," diye mırıldandı Elise sırtarak kendisine bakan memura. Çocuğun gözlerinden resmen kalpler çıkıyordu. "Burada cidden hiç kadın yok, değil mi?" diye devam etti Elise.

"Üniformalı yok, hanımefendi," dedi adam. Ormana bakmak üzere harekete geçtiğimizde peşimize takıldı.

Avcı kulübesi katilimiz için harika olabilirdi. Hiç fark edilmeden gelip gidebilirdi. "Buraya üniformalı sadece iki kadın memur sevk edildi. Tonya ve Tasha. Gerçi onların ofisi farklı."

En azından Elise yeni hayranından birkaç cevap alabiliyordu.

Hadley arabasıyla gelirken Lana'yı da getirecekti. Bu sabah Hadley'nin direkt bizimle yola çıkamamasının sebebi, dün gece Delaney Grove'la bağlantılı bir cinayetin işlenmiş olmasıydı. Hatta buraya iki kasaba uzaklıktaydı. Yine de kimse Morgan Jones'un ölümüyle ilgili konuşmak istemiyordu.

Hatta kimse genel olarak cinayetler ya da ölen kişilerle ilgili konuşmak istemiyordu.

Diğer kurbanlarda olduğu gibi bu adamın da geçmişini araştırıp ailesini sorgulamamız gerekecekti. Ancak Ajan Alçak, buraya gelme planımızı değiştirmemize izin vermeyerek işleri zorlaştırmaya başlamıştı bile. Acelemiz neydi ki?

Ve failimiz, o adamı diğerlerine kıyasla niye hızlıca öldürmüştü? Adamı yakmak kesinlikle bir işkence yöntemiymi ve muhtemelen hadım da edilmişti ama hâlâ kalıntıları inceleyerek penisin öncesinde mi kesildiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Daha önce aklımdan geçeceğini bile düşünmediğim şeylerdi.

“İşte kulübeleriniz,” dedi memur. Sanki Barney Fife’miş* gibi ellerini kemerine yerleştirmiş, tam da onun gibi gülüyordu.

“Tamam,” dedi Elise adamı süzerek. “Kulüpleri görüyoruz.”

“Kasabada toplantı yapılırken size içeri kadar eşlik etmem, bir şeye ihtiyacınız olursa da gideceğiniz yere sizinle gelmem gerekiyor.”

“Biraz gezip halka sorular soracağız,” dedi Elise hayranına.

Adamın gözleri fal taşı gibi açılırken başını iki yana salladı.

“Olmaz. Şerif Cannon burada kalmanızı söyledi, nereye gidekseniz sizi ben götürebilirim. Ama halkımızın böyle karanlık bir sebeple ürkmemesini istiyor.”

Karanlık mesele mi? Böyle mi adlandırıyorlardı gerçekten?

“Halkınızı hedef alan bir seri katil var. Ülke çapında bir basın toplantısı yaptım. Nasıl bilmiyor olabilirler ki?” diye sordu Craig.

* *Barney Fife*, 1960’lı yıllarda yayımlanan Amerikan televizyon dizisi *The Andy Griffith Show*’da yer alan, aşırı kuralcı ve sakar yapısıyla bilinen yardımcı şerif karakteridir. -ed.n.

“Daha iyisini sorayım, neden bilmelerini istemiyorsunuz?” diye araya girdi Elise.

Memur, üzerinde kurduğumuz baskıyı fark ederek bir adım geri çekildi. Gergin, genç bir adamdı.

“Haber kanallarının kontrolü şerifte. Halkın bir konuda haberdar olması gerekirse kendi yayın organlarımız var. Acil durum haberlerini gündelik yayınlara dâhil ediyoruz.”

Dönüp Craig’e baktım. “Adam, buradakilerin hayatına her açıdan hükmediyor. Sanki bir tarikat yönetiyor gibi.”

“Narsistik eğilimleri olan bir psikopat için harika yer,” dedi Donny sessizce. Bu sırada Elise, Barney ya da adı her neyse onun dikkatini dağıtmakla meşguldü.

Asıl katil, kasabanın hatalarını kendi yararına kullanıyordu.

“Şerif, bu kasabada hiçbir yetkimiz yokmuş gibi davranarak bize hükmetmeye çalışıyor,” diye ekledim.

“Ne yapacağız?” dedi Craig.

“Yetkinin bizde olduğunu kanıtlayacağız. Çıkardığımız profilin olduğu afişler bastırın ve kasabadaki herkese dağıtmaya başlayın. Soru sormak için ekiplere ayrılacağız.”

Craig başını salladı ve şerif bize ihtiyaç duyduğumuz alanı sağlamadığı için geçici merkezimizi kuracağımız kulübeye doğru yöneldi.

Ne cömert adamdı.

“Kasabada kalmak için kiralanabilecek tek yer de bu adamın,” dedi Donny.

“Hâkimiyete bir adım daha yaklaşmış gibi. Bu adamın kontrol altına alınması *gerekıyor*.”

“Psikopattan ziyade alfa karakteri olan bir vaka gibi geldi.”

“Dışarıdan öyle,” dedim dalgınca. Ardından memura döndüm. “Memur...”

Önemsiz ismi her neyse onu bilmediğimi göstermek istercesine sözümü yarıda kestim. Ancak genç adam saf, masum gülümsemesiyle bana dönünce merakım katlandı.

“Memur Charles Howser,” dedi gururla. Açıkça onu aşağılamamdan hiç etkilenmemiş gibi, her şeyden habersiz ayaklarının üzerinde sallanmakla yetindi.

“Ne zamandır burada yaşıyorsun ve şerifle çalışıyorsun?”

“Altı aydır buradayım, üç haftadır merkezle çalışıyorum.”

Gözlerini kısıan Donny’ye baktım. “Bize en yeni memurunu bırakmış. Tesadüf mü? Hiç sanmam.”

“Diğer herkesten sızan o yozlaşmışlıkla kıyaslayınca en masumları bu adam. Leonard nerede?”

Leonard, sanki adını duymuş gibi bize bakarak yanımıza yaklaştı. Elise memurun dikkatini dağıtma görevine dönünce Leonard bize katıldı. “Şerif, bir seri katilin kasabayı hedef aldığını gizliyorsa neden kasabada toplantı yapıyor?” diye araya girdim.

“Ah, çünkü dün gece tuhaf şeyler oldu. Bu sabah rastgele bir sürü evin kapısı açık bulundu, elliye yakın ev. Birkaç ayna çalınmış ama hepsi bu kadar. Tuhaf, değil mi?” diye sordu cevap vermemiz için vakit tanımadan. “Şerif, bunu kimin yaptığını bulmak için toplantı organize etti.”

Hiç mantıklı değildi.

“İşler daha da kötüleşti,” dedi Leonard sessizce. “Biz kasabaya geldik ama şerif şov yapıyor. Sakladığı çok fazla şey var. Şimdi de kontrol onun elindeymiş gibi davranıyor, hatta bizi bile o kontrol ediyormuş gibi.”

“Baba yüzünden,” dedi Donny aklımı okuyarak.

Arkamı dönüp Elise’le memurun sohbetini bölerek, “Biz gidip biraz gezeceğiz,” dedim, tam da Craig’in kulübeden çıktığı an.

Elinde bir dizi afiş tutuyordu. Howser'in gözleri korkuyla irileşti.

"Ama şerif dedi ki..."

"Şerif benim patronum olursa sözünü dinlerim. Ama onun, bizim ya da soruşturmamızın üzerinde söz hakkı yok. Bu noktada onu dikkate almamız yalnızca bir nezaket göstergesi. Hiyerarşik olarak onun üstüyüz. Anlarabildim mi?"

Anlamamıştı. Acınası duruşundan bunu fark etmek zor değildi.

Açıklama yapmak yerine Craig'le yürümeye başladık. Elise de karargâhı kurmak için topallayarak kulübeye yöneldi. Donny ve Leonard da afişlerin yarısını alarak harekete geçtiler.

"Lana ne zaman geliyor?" diye sordu Craig. Arkamızdan, "Lütfen durun," diye seslenen Howser'ı duymazdan gelerek.

"En fazla iki güne. Muhtemelen daha erken. Hadley'nin yalnız gelmesini istemedi. Lisa her an gelebilir."

"Hadley onu onayladı mı? Bu günleri göreceğimizi tahmin bile edemezdim."

"Aşırı tuhaf ama yaşadıklarından sonra bağ kurmuş gibi görünüyorlar."

"İkisini birden öldürmeye çalışan bir cinsel sadistten şans eseri kurtulmalarından daha hızlı bir bağ kurma yöntemi olmazdı zaten."

Midem bulanınca ters ters ona baktım.

"Espri yapmak için çok mu erken?"

Birkaç küfür mırıldanarak elindeki zımba tabancasını aldım ve afişi bir direğe zımbaladım.

Çocuğunun elini tutmuş marketten çıkan bir kadın dikkatimi çekti. Birkaç kişi daha marketten çıkıp hızlı adımlarla kaçarcasına uzaklaşmaya başlamıştı.

Craig'le ellerimizi silahlarımıza götürüp markete koştumuzda duvardaki yazıyı fark ettik.

Sularınız hızla boyanacak. Tıphı günahlarınız göbi. Gerçeğin üstü artık örtülmeyecek.

Neydi bu şimdi?

Duvara büyük harflerle bu cümleler yazılmıştı. Tezgâhın arkasındaki adam da yazıya bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum adama yaklaşarak.

“Bilmiyorum ki. Bir anda belirdi. Böyle bir şey yoktu ve birden ortaya çıktı. Herkes gördü!” diye bağırdı.

Hasiktir oradan.

Kelimeler kurumuştı, bir örnek alıp kanıt poşetine koydum. Hadley’ye şimdiden ihtiyaç duymaya başlamıştık.

Kaçmayacak kadar cesur olanların fısıltıları etrafımızı sardı.

“Kuru olmasına rağmen bir anda mı belirmiş? Böyle bir boya biliyor musun?”

“Bir şeyler bulabileceğimize eminim ya da birisi bunu yapacak kadar zekidir,” dedim yazılanları okuyup telaşlanan insanlara bakarken. “Bu oydu.”

“Ne? Sihirli bir şekilde ortaya çıkan kelimeleri yazmak için mi geldi?” diye sordu Craig hayretle.

“Bu kasabanın profilini dindar ve tarikat kafasında olarak çıkarmıştık. Etrafa bir bak. Bu kadar küçük bir şey yüzünden dehşete kapıldılar. DC’de olsak insanlar en başından fark etse bile fotoğraf çekip gözlerini devirmekle yetinirdi. Peki ya burada? Hepsi dehşete kapıldı.”

Craig durumu tartarken profilci olmasa bile benimle aynı şeyi düşünüyordu.

“Akıllarıyla oynuyor.”

“Asıl amacı yalnızca cinayet değil. Kasabaya korku salmak istiyor,” dedim teorisini detaylandırarak.

Craig beni dışarıya kadar takip etti. Sokağa adım atığımızda dışarıda birilerini görmeyi bekledim ama kimsecikler yoktu. Boyayı inceleyene kadar katilin bunu nasıl yaptığını bilemeyecektik.

Etrafı gezip insanlarla konuşmaya, şerifin onlara bahsetmediği seri katili anlattığımızda yüzlerine yayılan korkuyu izlemeye başladık. İnsanların çoğu, sanki böyle bir şeyi duymak istemiyormuş gibi koşarak bizden uzaklaşıyorlardı.

Bir adam kalbini tuttu. “Doğru o zaman,” diye fısıldadı. “Aramızda gezen karanlık bir ruh mu var?”

Craig’in kaşları havalandı.

“Hayır. On yıl önce Victoria ve Marcus Evans’a olanların intikamını almak isteyen kanlı canlı bir insan var.”

Adamın beti benzi attı.

“Şeytanın çocuklarından bahsediyorsun,” dedi dişlerini sıkarak. Ardından sanki kötülüğü biz çağırmışız gibi hızla topallayarak kaldırımında uzaklaşmaya başladı.

“Seni bilmem ama bu benim gördüğüm en karmaşık dava,” dedi Craig bıkkınlıkla.

Telefonuna mesaj gelince başını eğdi. “Leonard’a yazının bir fotoğrafını göndermiştim o da bunu yazmış...” Kaşlarını çatarak telefonu bana çevirdi.

LEONARD: Bu mesaj, kapısı açık olan insanların evlerinde de belirliyor. Tüm kasabaya yayılıyor. Sanki o an yazılmış gibi bir an ortaya çıktığını gördük.

“Organize bir katil olduğu kadar bilimle de arası iyi demek ki. Şahane. Gün bitmeden kasabadaki herkesin hayaletlere inanmasına sebep olacak,” dedi Craig soğuk bir sesle.

“Ama neden hayaletleri seçti?” diye sordum.

Biz daha doğru dürüst düşünmeden çığlık sesleri yükselmeye başladı. İnsanların çığlıklar attıklarını ve ellerini kaldırmış parktan koşarak kaçtıklarını gördük.

Yardım çığlıkları atarak kaçan insan kalabalığına doğru koşmaya başladık.

Parkın ortasındaki çeşmeden kırmızı sular akıyordu. Yerdeki fiskiyelerden de aynı şekilde kırmızı sular fişkırıyordu. Çığlıklar yükselirken etrafıma baktım ve kırmızı suyun aktığı bahçe hortumunu fırlatan bir kadın gördüm.

Bir kız, yüzünden kan misali akan kırmızı su damlalarından kurtulmaya çalışıyordu. İnsanlar kızıla boyanmışlardı. Kanın fazla kırmızı ve akışkan olduğu yetmişlerden çıkma katliamla dolu kötü bir korku filminde gibiydik.

“Siktir,” dedi Craig sertçe. “Bunu nasıl yapıyor?”

“Bilmiyorum ama aklındaki her neyse işe yarıyor gibi. Kasaba halkı, daha ilk günden onun akıl oyunlarına boyun eğiyor.”

Ninova

On Dördüncü Bölüm

*Balıklar denizde yaşar, insanlar karada;
küçük olanlarsa yenir büyük olanlarca.*

-William Shakespeare

Çığlık sesleri kulağıma müzik gibi geliyordu. Yanımdaki Hadley titredi. “Boyayı nasıl yaptı?”

“Cevap.veremem. O gizemi senin çözmeni isteyecekler. Çok çabuk çözmeni istemiyorum.” Hadley gözlerini devirirken sırtlamakla yetindim.

Jake de benim gibi yıllardır bu planı yapıyordu. Birkaç zanaatta uzmanlaşmıştı ve akıl oyunumuz daha yeni başlıyordu.

Üç yıl önce buna karar verip plan yapmaya başlamıştık. Ancak hayalimizde her zaman intikam planları kuruyorduk. Büyük bir plan yapıp her şeyi birbirine bağlamak benim için kolaydı. Jake’e anlattığımdaysa o da kendi fikirlerini katarak planı mükemmel bir uyumla doldurmuştu.

“Kamerallardan ve kırmızı çeşmelerden de bahsetmeyeceksin, değil mi?” diye sordu arabayı kullanırken.

"Buraya hızlıca gelebilelim diye zaten Morgan'ın adli tıp raporu için sana yardım ettim. Logan'ı burada o kadar yalnız bırakamazdım. Ama sana daha fazla yardım falan etmeyeceğim."

İnledi.

"Adamın cesedinde daha az yanık olmasının sebebinin yağ olduğunu söyledin. Pek bilgi verdin sayılmaz. Onu niye yakın ki?"

"Cehennemın nasıl bir yer olduğunu erkenden görmesi gerektiğini düşündüm," dedim dalgınca.

"Çeşme niye kırmızı? Onu anlatabilir misin?"

"Çeşme değil. Tüm kasabanın su kaynağı. Endişelenme. Zehirli değil. Çocukları ve Logan'ı riske atamazdım."

Daha fazla inlerken ben de sııttım. Şu an bana karşı aşk/nefret karışımı hisler beslediğine emindim. İşin tuhaf kısmı, Lindy dışında arkadaşım sayılabilecek tek kadın oydu. Lindy benden büyük olduğu için o zamanlar pek yakın değildik ama birlikte büyürken konuşabileceğim bir abla gibiydi.

Her neyse.

Hiç gerçekten bir kız arkadaşım olmamıştı.

"Monroe'nun cinayet mahallinde benim söylemediğim başka neler bulduğunu anlatmak ister misin?" dedim neşçyle.

"Botla ız bırakmamak için yumuşak zeminlerde yürümemişsin."

"Ağır botları giymek istemediğimde işe yarıyor. Kaldırımlara bayılıyorum."

"Seni suçlayabileceğimiz hiçbir şey yoktu," dedi iç çekerek.

"İşimde fazla iyiyim. Sadece ne öğrendiğini merak ettim."

"Normal bir şeylerden konuşabilir miyiz?" diye sordu iyice bıkmış bir hâlde.

Yüzünü daha rahat görebilmek için ona döndüm. "Kız konularını mı mesela? Kızlar penislerden bahseder, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. “Onları kestiğini düşününce bunu seninle konuşmamayı tercih ederim.”

“Logan’ın penisi güvende, bil diye söylüyorum.”

“Senden de bir şey istenmiyor,” diye homurdandı.

“Aman, boş ver. Logan senin genelde kızlarla ilgilendiğini söylemişti, yani zaten penisler ilgini çekmiyordur.”

Bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra, “Logan boş boğazın reki,” diye cevap verdi.

Omuz silkerek koltuğuma yaslandım ve sonra tam da tahmin ettiğim gibi çığlıklar atarak koşuşturan insanları izlemeye başladım. Teknolojiye bayılıyordum. Delaney’deki dehşet doğrudan telefonuma bağlıydı.

Öcü benim tırnağım bile olamazdı.

“Olduğun kişiden utanmamalısın,” dedim sessizce.

“Uranmıyorum. Sadece insanlara bahsetmek hoşuma gitmiyor. Ayrıca kendimi belli bir kalıba sokmaktan da hoşlanmıyorum. Sadece cinsel kimliğim konusunda yüzde yüz emin değilim. Erkekler de çekici ama kadınlara kıyasla onlara güvenmek daha zor,” diye itiraf etti yavaşça.

Telefonumdan ekranlara bakıp Jake’in kameraları yerleştirdiği şahane yerleri kontrol ediyordum. Ben dün gece Morgan’ın işini bitirirken Jake de bir hayli meşguldü.

“Abim eş cinseldi. Jake’s e biseksüel. Jake, abimle birbirlerine âşık olduklarını birilerine söylemekten aşırı korkuyordu. Abim, öldürülmeden birkaç ay önce cinsel kimliğini açık ettiğinde, insanlar ona günahkârmış ve ondan tiksiniyorlarmış gibi davrandılar.” Bunu duygularımı yansıtmadan anlatmaya çalışsam da çok zordu.

Hadley derin bir nefes aldığı sırada ben de abimi her düşündüğümde göğsümde vuku bulan acıyı dağıtmaya çalışıyordum.

“Jake’in en büyük pişmanlığı, Marcus’un onun için ne kadar kıymetli olduğunu gösteremeyecek kadar korkması olmuştur. Marcus, onun kendisinden utanmadığını biliyordu. Kasabanın ne kadar problemlili olduğunun farkındaydı. Cinsel kimliğini, Jake’e aşkını kanıtlamak için açıklamamıştı. Kendine karşı dürüst olmak için yapmıştı. Jake’in onu sevdiğinden bir an olsun şüphe duymadı.”

“Ama Jake, tüm bunları ona olan aşkını kanıtlamak için yapıyor, değil mi?” diye sordu hüznle.

“Hayır. Romantik biri olduğu için yapıyor.”

Hadley’nin yüzündeki şaşkınlığı görmeyi bekliyordum ama detay vermem için beni sıkıştırmadı. Delaney Grove’a iyice yaklaşıp kadar bu konuyu kapattık. Sadece konuyu değiştirip ekibinin çalıştığı birkaç davadan bahsetmekle yetindi.

Biz bunları konuşurken Jake mesaj göndermişti.

JAKE: Olivia aradı, babam ilaçlarını almamak için zorluk çıkarıyormuş. Gidip bir bakmam lazım, sonra hemen dönerim. Planımızın birinci aşamasını zaten hayata geçirdik.

Yardım gerekirse beni ara.

JAKE: Benim için endişelenme. Birkaç saat sürer. Sen eğlenceyi kaçırma yeter. Bayılacağın birkaç fotoğraf atacağım.

Hadley bazı davalarla ilgili fikrimi sorarak dikkatimi dağıtınca mesajları bırakıp ona cevap verdim. Ardından kendine sesli not kaydetmeye başladı.

“Tüm bunları anlattığımda Logan benim şimdi olduğumdan iki kat daha akıllı olduğumu düşünecek,” dedi gülerek.

Ben gülmüyordum çünkü dikkatim başka bir yerdeydi. Jake, bana bir sokağın fotoğrafını atmıştı. O sokağın. Kızıla boyanan kelimelerin fotoğrafı.

Melekler ortaya çıkıp da kötülerini iyilerin arasından ayırdıklarında, onları alevlerin taşıdığı fırınlara atacaklar. İşte o zaman yalnızca gıcırdayan dişlerin ve feryatların sesi duyulacak.

“Ne oldu?” diye sordu Hadley.

Jake, Logan’ın yazıyı incelediği bir fotoğraf da atmıştı. Kamera kaydını açtım ve sevdiğim adamın, etrafındaki insanları inceleyen yüzüne baktım. İnsanların çoğu korku içindeydi, bembeyaz kesilmişlerdi.

Orada ne olduğunu biliyorlardı. Üstünü kapatmış, tekrar siyaha boyamışlardı. Artık görmedikleri için orada kırmızı lekeler hiç olmamış gibi davranmışlardı.

Logan tam da tahmin ettiğim gibi yaşananlardan rahatsız olmamış veya korkmamıştı. Ne de olsa mantığıyla hareket eden bir adamdı. Hayaletlere inanmıyordu.

Ancak Delaney Grove halkı... Çok yakında dizlerinin üstüne çökeceklerdi.

“Nasıl inanıyorlar, anlamıyorum,” dedi Hadley.

“Buna koşullanma diyoruz. Sürüdeki bir koyun olmak üzere koşullandırılmışlar. Koyunlar sürüyü takip eder,” dedim.

“Anlayamıyorum,” diye karşı çıktı.

“Sana ilham veren birisi var mı?” diye sordum.

“Queen Latifah. Niye ki?”

Kendi kendime gülümsedim. “Babam bir Einstein hayranıydı. Annem Konfüçyüs’ü severdi. Abimse hemen duygulanan umutsuz bir romantik olarak, Shakespeare’le yatıp kalkardı.”

“Bunun koyunlarla ne ilgisi var?”

Gülümseyerek ona döndüm. “Ben hep Voltaire’in sözlerini sevmişimdir.”

“Biraz hava atıyor gibi geldin. Ailen, insanların alıntı yapmak istediklerinde hâlâ sözlerini tercih ettiği ölüleri bir hayli seviyor-muş. Anladım.”

Gülümseyerek cevap verdim. “Voltaire demiş ki, *Sizi saçmalıklara inandırabilenler, zulmetmenizi de sağlayabilirler*. Şerif Cannon, çok uzun zamandır burayı yönetiyor ve bu yozlaşmadan sıyrılabilen çok az insan var. Kadınlar, erkeklerden aşağı görülüyor. O adamın sözleri kutsal sayılıyor.”

Ağlayan, telaş içinde ve şu âna kadar çoktan şerife başkaldıracak raddeye gelen kalabalığı işaret ettim. Hem de tek bir akıl oyununun ardından bu hâldeydiler.

“Koyunlar,” diye tekrar ettim sessizce. “Mee kahrolasılar.”

Kasabanın kalanında ilerlerken Hadley kesik bir nefes verip birine mesaj yazmakla meşguldü. Sayısız insanın yozlaştığı, birçoğunun mahvolduğu kasabaya baktım.

“Geri döndüm, orospu çocukları,” dedim belediye binasının yanından geçerken sessizce. “Tüm kasabayı kızıla boyamadan önce hayatınızı cehenneme çevireceğim.”

İlk cinayetten önce Jake’in telefonuma yüklediği uygulamayı açıp kameralardan Logan’ı bulmaya çalıştım. Ancak kör noktalardan birinde kalıyor olmalıydı.

Hadley kontağı kapatana kadar park ettiğimizi fark etmemiştim bile.

“Logan’a geldiğimizi haber vereyim belki...”

Hadley’nin cümlesi ansızın kapım açıldığı için bölündüğünde bir çılgılık attı. Logan uzanıp beni tek hamlede arabadan indirdi.

Dudakları dudaklarımı bulur bulmaz gülümsedim. Kollarımı boyuna dolayarak bedenime yaslanan bedeninin tadını çıkardım.

“Of be! Kahrolası bir Tımarhane Çukuru’nun tam ortasında, ormanın dibindeyiz. Bana kalp krizi mi geçirteceksin sen? Hiç hoş değil, Bennett. Hem de hiç hoş değil,” dedi katili kasabaya getiren kızılın ta kendisi.

Logan, sabahın erken saatinde buraya geldiğinden beri uğraştığı saçmalıklara rağmen gülümsedi. Sanki peşimize düşen katil Logan olabilirmiş gibi Hadley’nin telaşlanıp çılgık atması büyük bir ironiydi... Yani gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Logan beni kucağına aldığı anda bacaklarım yerini bularak beline dolandı. Kulübemiz olduğunu varsaydığım yere beni götürürken kucağından bir an olsun indirmemişti. Kulübenin, Kyle’ın beni daha önce getirdiği kulübe olmasından endişelendiğimden etrafa bakmadım bile.

Onun nasıl bir canavar olduğunu öğrenmeden önce getirdiği.

Bilmeden o kadar karanlık birine güvendiğim zamanlar beni getirdiği.

Mahvetmeye çalıştığım ama bir zamanlar koyun misali takip ettiğim o sürüdeyken getirdiği kulübe.

Logan, sanki hiç ağır değilmişim gibi beni eğdikten sonra bir anlığına düşer gibi oldum ama sırtım yatağa değdi. Gömleğini çıkartmasını izlerken sırtarak ona baktım.

“Sanki beni özlemiş gibisin,” dedim. Onunla her anımı zihnime kazıyordum.

Tutunmak için bu anılara ihtiyacım olacaktı. Hatırlamam gerekiyordu. Kalan her şeyi atlatmama yardım etmeliydi. Kanlı canlı atlatmayı umduğum her şeyi...

Yarattığımız kaosun içinde, intikam melekleri kılığında amacına ulaşan iki katil olarak Jake'le birbirimize bakacağımız an, bu anılara ihtiyaç duyacaktım.

"Sana karşı beni sersemleten bu takıntıyla ilgili ciddi bir psikoloğa falan gitmem lazım," diye mırıldandı. Ancak pantolonunu indirirken gülümsüyordu.

Tam zamanında gelmiştik. Cadılar Bayramı yaklaşıyordu.

Myers soyadını seçmemin bir sebebi vardı.

Ancak şu an bunları düşünecek durumda değildim. Logan'layken diğer her şey siliniyordu çünkü onunla vaktim kısıtlıydı. Ben bunun farkındaydım. O değildi.

Yine de o beni sanki bugün son günüymüş gibi seviyordu. Üstüme çıkıp elbisemi yukarı doğru sıyırdı.

"Bu kırmızı elbiseyi beni delirtmek için giydin, değil mi?" diye sordu.

Ben cevap veremedim kapıdan Hadley'nin, "Çantaları buraya bıraktım, azgın pislikler. Rica ederim," diyen sesi duyuldu.

Logan boynuma doğru bir kahkaha attığında parmaklarımı saçlarına doladım. Cennette gibiydim. Bana böyle hissettiriyordu.

"Bazen hayalmişsin gibi hissediyorum. Sanki bunların hiçbiri yaşanmıyor. Sanki on yıl önceki o kazada ölmüşüm gibi," dedim külotumu indirmeye başladığı sırada.

"Ben gerçeğim, Lana," diye mırıldandı, kıyafetlerimi çıkardıktan sonra tekrar boynuma dönerek.

Beni soyarken bedeninin bedenime sürülüşünü hissetmek bile onun için hazır olmanı sağlıyordu.

"Ve seninim," dedi beni öpmeden önce. Verdiğim cevabı dudaklarıyla hapsetmişti.

Benim,

Tıpkı benim de onun olduğum gibi.

Beni yanında istediği müddetçe.

“Seni seviyorum,” dedim içime girdiği an. Sanki bu an, ihtiyacı olan tek şeymiş gibi titredi.

Bu hissi biliyordum.

Söylediğim kelimelerin benim için anlamı onun tahmin edebileceğinden çok daha büyüktü çünkü asla anlam veremeyeceğimi düşündüğüm iki kelimeyi söylüyordum. Bu bağı hissedecek kadar iyileşebileceğimi hiç düşünmemiştim.

“Seni seviyorum,” dedi bana bakmak için gözlerini açarken. İçime girip çıkarken beni izliyordu.

İhtiyacım olup olabilecek her şey buydu işte.

Dileyebileceğim her şey onda toplanmıştı.

Bir kahraman.

Bir canavar tarafından sevilen kahraman.

Ninova

On Beşinci Bölüm

Varsa gözyaşların, şimdi vaktidir dökmenin.

-William Shakespeare

“Tek bir yer. Gidebileceğin herhangi bir yeri seçebilirsin. Neresi olurdu?” diye sordu Lana.

“Hımm,” diye mırıldandım. “Yunanistan.”

“Neden Yunanistan?” diye sordu. Çıplak uzuvlarımız birbirine dolanmıştı.

O bana böyle sarılmışken Yunanistan’da bir sahilde günlerce uzanmak isterdim. Mesleğim benden çok fazla şey alıp çok az şey vermeye başlamıştı.

Gerçi bu davadan sonra bir mesleğim kalmayabilirdi de. Ancak başımı eğip on yıl önce burada ne yaptılarsa üstünü kapatmalarına izin veremezdim.

“Üvey babam, eğer bir seçim şansı olsa Yunanistan’da sarhoş ve âşık olmak isteyeceğini söylerdi. Ama seksi tüm yıllarını annemle geçirmişti.”

Lana kahkaha atarken gözlerinden akan birkaç damla yaş silmesini gülümseyerek izledim.

“Kulağa harika biriymiş gibi geliyor.”

“Öyleydi,” dedim.

“Benim babam da harika biriydi. Abimle ben ihtiyacımız olan her şeye ulaşabilelim diye çok çabalandı. Tüm dünyamız oydu, onunki de bizdik.”

“Peki ya annen?” diye sordum. Geçmişinden bahsediyorken birkaç soru sormaya karar vermiştim.

“Harikaydı,” dedi özlemle. “Harika hamur işleri yapardı. Hamur işlerine bayılırdık. Babam her zaman annem bir cadı olsa, gelen kokuların güzelliğine kanan çocukların bile isteye fırına atlayabileceğini söylerdi.” Bana baktığında tek kaşımı kaldırdım. “Babamın espri anlayışı biraz abartılıydı diyelim. Ama annem buna da bayılırdı. Ona bayılıyordu. Küçükken böyle bir aşkın ne kadar nadir bulunduğunu hiç anlamazdım. Her gün gördüğümüz şeylerde olduğu gibi, bunun da değerini anlamıyordum.”

Gözlerine bir hüznün yayılınca onu kendime çekip dudaklarımı göz kapaklarına bastırdım. Gözlerini tek tek öptüm.

“Sen nereye giderdin?” diye sordum. Onu böyle üzgün görmek istemiyordum.

“İstediğim her yer olabilir mi?” diye sordu.

“Her yer olur.”

“Seninle Yunanistan’a gelirdim.”

Ona böyle kafayı takmamın sebebi tam olarak buydu.

Dudaklarım tekrar onu buldu. Son kez öpüyormuşum gibi öptüm. Onu hep böyle öpecektim çünkü zaten anne babasının sevgisini kaybetmişti. Bizi düşünürken negatif bir ihtimal aklına gelsin istemiyordum.

Onu kollarıma her aldığımda tam olarak nasıl hissettiğimi bilsin istiyordum.

Geri çekildiğinde tekrar üstüne çıkmamak için kendimi zor tuttum. O elbiseyi üzerinde görür görmez içine girmeyi deliler

gibi istemişim. Onu korkutacaktım aslında ama Hadley bağırmış Lana'ya gülümsemişti. Beni hep şaşırtıyordu.

Bu yüzden onu görür görmez kollarına almak zorunda kalmıştım.

“Ben de benimle Yunanistan’a gelmeni isterim,” dedim yanağını öperek.

“Kesin sarhoş olup bol bol sevişirdik,” diyerek bana katıldı. “Ve tabii yemek yerdik. Yunanistan’da yenecek harika şeyler vardır. Bu konuda yalan söylemiyorlarsa tabii.”

Sırıtarak yanağını öptüm. “Bir gün kendi gözümüzle göreceğiz.”

Nefesi kesildiğinde geri çekildim ve beni uzun zaman önce büyüğü altına alan o kederli gözlere baktım.

“Ne oldu?” diye sordum yanağını okşarken. Bu ifadesi beni endişelendirmişti.

Hafifçe bana doğru döndü. “Senin sandığının aksine harika bir kız olmadığımı fark etsen, beni yine de sever miydin?”

Bunu öyle bir söylemişti ki mideme yumruk yemişim gibi hissetmişim. “Lana, senden harika olmanı beklemiyorum. Harika olduğunu düşünüyorum. En azından benim için harikası.”

Dudakları titredi, zorla gülümsedi. Yanlış ne söylemiş olabilirdim ki?

“Ya harika değilsem?” diye sordu tekrar. Bu konuyu gerçekten kafasına takıyordu.

“Yine de seni severdim. Bu cümleyi çok sık kullanmadım. Yani liseden sonra. Lisedeyken insanlar *seni seviyorum* cümlesinin anlamını bilmeden bunu sürekli kurup dururdu.”

Gözlerindeki o ifade biraz yatıştı. Onu anlamaya çalışıyordum ama her zaman çok gizemliydi. Hep beni şaşırtacak şeyler yapıyordu.

“Ama evet,” dedim. “Ne olursa olsun seni severdim. Fark etmediysen söyleyeyim, seni uzun süre görmeyince biraz aklımı kaçıırı-

yorum ve sen bana, bu dünyada yalnızca var olmak yerine yaşamak isteme arzusu veriyorsun. Beni her şeyimle kabul ettin, sana çok az şey sunabilmemi bile sorun etmedin. Ve hiç şikâyet etmedin.”

Ağzını açsa da konuşmaya devam ettim.

“Bir yere girer girmez sanki aradığın tek kişi benmişim gibi gözlerin beni buluyor. Diğerleri korkarken sen başını dik tutuyorsun. Diğerleri iki büklüm olurken sen dimdik duruyorsun. Gücüne hayran kalmamak elde değil. Ve beni sürekli meraklandırıyorsun ki bu beni deli etse de seninle ilgili en sevdiğim şey olabilir.”

Küçük bir kahkaha attığında dudağının kenarını öpüp devam ettim:

“Ve kimseye, bana güldüğün gibi gülmüyorsun. Bu, bir adama kendini çok güçlü hissettirir. Senin yanıdayken daha önce hiç gülümsemediğim gibi gülümsüyorum. Sanki birbirimizin dengi, hatta ortağı gibiyiz. Her adımını seninkine uyan birini bulmak çok zordur ama sen bunu sağlıyorsun. Sende bunu seviyorum. *Seni* seviyorum.”

Onunla ilgili hislerimin değişmesine sebep olabilecek herhangi bir şey olmadığını daha fazla anlatmama izin vermeyerek beni öptü. Bunu biraz daha detaylıca kanıtlayabileceğime karar verdiğim an kapı sertçe çalındı.

“Logan! Bir sorunumuz var!” diye bağırdı Donny.

“Berbat zamanlama,” dedi Lana iç çekerek.

“Hep böyleler. Bir gün, telefonumu fırlatıp onlardan saklanacağım.”

“Yunanistan’a kaçtığımızda,” dedi Lana ama gülümsemesi gözlerine erişmiyordu.

Bana anlatmadığı bir sorun varmış gibi hissediyordum. Bakışlarının gittikçe dalgınlaşmasından bunu anlayabiliyordum. Bu sorun her neyse düzeltecektim. Buna sebep olanın ne olduğunu anlar anlamaz.

“Aynen,” dedim gözlerindeki hüznü fark etmemişim gibi davranıp gülümserken.

Hızlıca üstümü giyinip Donny’nin yanına çıktım. İçeri geri girdiğimde Lana çarşafı göğsüne sarıp yerinden kalktı. Onu kendime çekip uzun uzun ve sertçe öptüm.

Dudaklarıma doğru inlediğinde Donny’nin gürültüyle boğazını temizlediğini duyduk.

“Hemen döneceğim,” dedim. Dışarı çıktığım an Donny’nin kahkahayı basmasını duymazdan geldim.

“İtiraf etmek zorundayım, böyle âşık olacağını hiç düşünmedim,” dedi alayla. “Senin gibi işkolikler genelde bekâr kalırlar.”

“İşler değişti,” dedim sürücü koltuğuna yerleşirken. “Nereye gidiyoruz?”

“Craig aradı, bir adam yanına gidip Diana Barnes’la konuşmamız gerektiğini söylemiş. Başka bir şey söylememiş ama Johnson köpürmüştü. Afişleri dağıtarak insanların korkusunu alevlendirdiğimizi, bütün afişleri indirmemizi söylemiş. Memurlar afişleri sökerken Elise ve Lisa yenilerini asmakla meşgul.”

“İnanılır gibi değil,” dedim derin bir nefes alarak. “Herif gizlemeye bile çalışmıyor.”

“İşin sonunda ne bulacağımızı çok merak ediyorum.”

“Failin bize bıraktığı korku dolu o şifreli mesajların da hiç yardımı dokunmuyor. Herkes bir ruhun aralarında dolaştığından emin ama kimse o ismi dile getirmiyor,” dedim.

“Evans’ın çocukları mı? Yoksa direkt Evans mı? Bu konuyu katiyen konuşmuyorlar,” dedi Donny beni onaylayarak.

“Failimizin istediği de bu. Korku salmak istiyor. Bir köşeye saklanmalarını istiyor. Ama asıl soru, neden? Çocukların tecavüze uğradığını biliyoruz ama hastane başka detay vermiyor. Çocuklar hastaneye vardıklarında konuşamayacak kadar korkuyorlarmış.”

Genelde aklımdakileri sesli dile getirir ve duyduğum kelimelerin kafamda olduğundan daha fazla anlam ifade etmesini umardım.

“Kasabadaki herkes konuşmaktan korkuyor,” dedi Donny. İnsanların sokakta yazılanları okuyup aceleyle evlerine koşmalarını izliyordu. Sanki dışarıda biraz oyalanırlarsa şeytanın bir parçası onlara eşlik edecekmiş gibi korkuyorlardı.

Donny dönmemiz gereken sokağı işaret edip beni küçük, beyaz bir evin önünde durdurdu. Kahrolası evin beyaz bahçe çitleri bile vardı.

“Dua edelim bu kadın da kapıyı yüzümüze kapatmasın,” dedi Donny arabadan inerken.

Ben de arabadan inip kravatımı düzelttim ve eve doğru yürümeye başladık. Ön taraftaki pencerenin perdeleri aralıktı, tekrar kapanmadan önce birinin bizi izlediğini görür gibi oldum.

Donny kapıyı çalmak üzere elini kaldırmıştı ki, kadın kapıyı açıp sanki bütün gün bizi beklemiş gibi yüzümüze baktı.

“FBI mısınız siz?”

“Evet, efendim. Buraya...”

“Buraya niye geldiğinizi biliyorum. Johnson denen herif için mi çalışıyorsunuz?”

Dudaklarım seğirdi. “Amaçlarımız farklı. Ben, gerçekte burada on yıl önce ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bir şeyler öğrenebilirsek birilerinin hayatını kurtarabiliriz.”

Kadın dudaklarını birbirine bastırdı. “Burada kurtarılacak bir hayat yok,” dedi sertçe. “Bu kasabanın yanıp kül olması lazım. Burada kalmamın tek sebebi bugünün önünde sonunda geleceğini bilmemdi. Bir gün birisi çıkıp o yavruların başına ne geldiğini duymak isteyecek ve sonunda hak ettikleri adalete kavuşacaklardı.”

Kadın gözyaşlarını silerken Donny sertçe yutkundu.

“Gelin,” dedi kadın bizi içeri davet ederek.

Donny kapıyı arkasından kapatınca Diana oturmamız için koltuğu işaret etti.

“Size her şeyi anlatamam. Robert’ı bütün detayları bilen birinden dinlemelisiniz. Ama size yavrularımı anlatabilirim. Oğlumla araları çok iyiydi. Hep iyi anlaşırıldı.”

Kadın koltuğuna oturarak telefonunu çıkardı.

“Bize anlatabileceğiniz her şey çok büyük önem arz ediyor,” dedim. Sonunda işlerin nasıl böyle berbat bir duruma evrildiğine dair merak ettiğimiz cevapları alma ihtimaliyle karşı karşıya olduğumuz için gerilmiştim.

Kadının birini aramasını sabırla bekledik.

“Selam, bebeğim. Yok, iyiyim,” dedi kadın. Sevgilisiyle mi konuşuyordu? Çocuğuyla mı? Kadının parmağında yüzük ya da etrafta bir erkeğe dair eşya yoktu. Demek ki evli değildi.

“Hâlâ o güzel, avukat kızla çıkıyor musunuz? Hani şu yaşadığı apartmanda güvenlik sistemi olan?”

Kadın bize bakarken hattın diğer ucundaki kişiyi dinliyordu.

“Güzel. Ben sana aksini söyleyene kadar gidip onun yanında kal. Anneciğinin on yıldır içini yakan bir hikâyeyi anlatmasının vakti geldi.”

Üçüncü Kitabın Sonu

Ninova